

META MODERN ÇAĞ



SHRI MATAJI NIRMALA DEVI

META MODERN ÇAĞ

Yazan : Shri Mataji Nirmala Devi

Dünyadaki tüm gerçeği arayanlara

İÇİNDEKİLER

Önsöz	3
1. Modernizm ve Mantıklılık	5
2. Seçimler	29
3. Demokrasi	46
4. Irkçılık	55
5. Batı Kültürü	69
6. Dinler	74
7. Barış	90
8. Dünya Barışı	96
9. Evrim	111
10. Meta Bilimin mesajı	115
11. Hassas bedenimiz	120

ÖNSÖZ

Aslında ben böyle bir kitap yazmak istemedim. Ben Tanrısallığın eksiksiz neşesi içinde yaşayan bir kişiyim. Bu Tanrısal sevginin her yerde olan neşesidir ve ben herkesin bu neşeyi hissetmesini ve ondan faydalanmasını istedim. Bilhassa Batı'da gördüm ki mutlak gerçeği arayan bir çok kişi var. Birçok bilim adamı bilinç ve farkındalık hakkında ciltlerce kitaplar yazmışlar. Bu kitapların bir listesi verilebilir. Fakat tüm bu kitaplar insanı çok yorar çünkü asıl gerçeğin hiçbir bilgisini yansıtmıyorlar. Ben onları eleştirmek istemiyorum; ne de olsa yaptıkları sadece dürüst bir araştırma. Fakat neden bu yeni keşife bir şans tanınmasın? Neden alçak gönüllü olup tüm bu yüzeysel bilgileri bize veren beynin ötesine geçip de ne olduğunu görmeyelim?

Batı Dünyasındaki problemler hakkında yazmak benim için son derece zor. Orası dışsal olarak büyüyen bir ağaç gibi. İşte bu ağacın şimdi köklerine doğru itilmesi ve içinden büyümeye zorlanması gerekir. Batılı akli gerçekten uzaklaştıran Batı medeniyetinin ne gibi sorunları olduğunu bulmak sadece derine inerek mümkündür.

Bu kitap bilhassa Benden yazmamı isteyen batılı insanlar içindir. Maalesef şimdiye kadar hiçbir Batı lisanını çalışmadım. İngilizce, İngilizlerin Hindistanı yönetirlerken bizlere verdikleri nimetlerden biridir. Fakat ne yazık ki ben orada da Hintçe konuşulan bir okula gittim ve sonra da tıp okudum ve tıp fakültesinde bilhassa Batı'da evrensel olarak kabullenmiş olan bu İngilizce dilini öğrenmenin imkanı yoktu.

Bu kitap, hiçbir şekilde süslü bir lisanı veya şahsımın edebiyat alanındaki herhangi bir kabiliyetini göstermek için yazılmamıştır. Bu kitap, bildiğim ve Batı Dünyasına aktarmak istediğim açıksözlülükle yazılmış gerçeklerden ibarettir. Sizden ricam İngilizce hatalarımı bularak vakit kaybetmemeniz çünkü İngilizce benim ana lisanım değildir ve ben bu lisanı okulda öğrenmedim. Bu kitabı benim adıma yazacak bir başkasını da bulmadım çünkü sadece benim tarafımdan yazılması gerekirdi.

İnsanoğlunun güçlkle inanabildiği bir gerçek şudur ki o yaratılışın en gelişmiş canlısıdır ve harikulade bir şahsiyete sahip, çok güzel, huzur ve barış dolu bir melek olabilir. İşte bu yüzden, modern dünyadaki problemleri kişilere anlatarak onların gerçekte ne kadar yüce varlıklar olduklarına ikna etmeye çalışmak iyi bir yöntem değildir. İnsanoğlu o kadar küçültülmüş, değer yargıları o kadar aşağılanmıştır ki ben ancak problemlerin köküne inerek onlara gelişmek ve yükselmek için şu andaki zincirlerinden kurtulmaları gerektiğini anlatabildim. Problemlerin neler olduğu ve gerçekten nasıl çözülebileceği konusunda açık konuşmak gerekir.

Doğrusunu isterseniz, insanoğlunun ne içinde ne de dışında barış var. Gerek fakirler, gerekse zenginler, herkes aynı derecede mutsuz. İnsanlar her yerde çözüm bulabilmek için bir araya gelmekte. Akıl, etrafımızda gördüğümüz sorunlara yüzeysel boyutta çözümler bulmaktadır. Bu şekilde bazı problemler çözümlenirken diğerleri ortaya çıkmaktadır. Gerçek çözüm dışarda görülen maddesel durumlarda ve neticelerde değil, insanın içindedir. Varolan hastalıkların gerçek ve uzun süreli çözümü sadece insanın içinde olacak kolektif bir değişimle mümkündür. Bu imkansız bir şey değildir. Aslında bu zaten olmaktadır. Bu konumu yaşayan binlerce insan bulunmaktadır. Günümüzün en devrimci buluşu insanların kitlesel aydınlama

ile içten değişimidir. Fakat Şimdiye kadar çok az sayıda ÷lke bu buluşu kabul etmiştir, bilhassa Amerika, İngiltere, Fransa, İtalya ve Almanya bunu kabul etmemiŐtir. Dinden sorumlu olan Papa bile her türlü sahte guru ile görüşmekte fakat onu Papa olmadan tanımış olmama rağmen benimle görüşüp konuşmamaktadır. Bu benim iŐim değil, bu benim çalışmam değil, bu Tanrı'nın, insanların daha yüksek bir bilinç seviyesine ulaşabilmeleri ve kendilerini tanımaları, değerlerini bilmeleri ve kendilerini yüceltmeleri arzusudur.

Benim gözümde insanlar hala taş Şeklinde olan meleklerdir ve Kundalini'lerinin uyandırılması ile birlikte meleğe dönüşebilirler. Umarım bu kitap ile insanları incitmem. Aksine, umarım Sahaja Yoga ile birçok yeni insan kazandırırım ve bu insanlar da yüce benliklerine ulaŐırlar. Kitabımda biraz espri yapmam gerekti çünkü benim doğam esprilidir ve her türlü olayda bir mizah görürüm fakat bazen bunu insanlar ciddiye alırlar.

Bir anne için, çocuklarının yanlışları hakkında konuşmak çok zordur, fakat bu yanlışlıklar ile yüzleŐilmezse, çocuklar iyileŐmezler ve erişmeleri gereken noktayı, aydınlanmalarını, elde edemezler. Dolayısıyla hepinizden bana kızmamanızı rica ediyorum, Şunu anlamalısınız ki kullandığım İngilizce ne olursa olsun, kullandığım edebiyat dili ne olursa olsun, bulabildiğim yazı tarzı ne olursa olsun bu kitabı içimdeki sonsuz Şevkat ve sevgiyle insanların iyiliği için yazdım.

1. Bölüm

MODERNİZM VE MANTIKLILIK

Puranalarda (Hindistan kökenli kutsal kitaplarda), yaşadığımız çağ Kali Yuga yani Karışıklık ve Çatışma Çağı olarak anılır. Yugalar, binlerce senelik, spiral olarak devre devre tekrarlanan zaman bölümleridir. Dwapara Yuga ikinci çağdır, bu çağda insanlar ilk altın çağda, yani Satya Yuga'da, sahip oldukları bir takım muhteşem özellikleri kaybetmeye başladılar. Kali Yuga (modern çağ) bütün devrelerin içinde en az ahlaki ve ruhani gelişmenin var olduğu çağdır. Ondan sonra Krita Yuga gelir, bu değişimlerin veya ruhani tecrübenin yaşandığı çağdır ve son olarak Satya Yuga gelir, bu gerçeğin çağı, yani Altın Çağ'ın tekrarlanmasıdır, ve insanların niteliklerinin kendini tekrar tüm yüceliği ile gösterebildiği çağdır. Nitekim, Puranalara göre, insanlık için barış, huzur, uyum ve Tanrısal sevgi getiren Satya Yugayı yaşayabilme umudu vardır.

İçinde bulunduğumuz toplumun halini Puranalarda anlatılan Kali Yuga ile karşılaştırmaya çalışırsak, kanımca, Kali Yuga'nın en kötü zamanının çağımızın ilk çeyreğinde yaşandığını görürüz. Kültürün ve düşüncenin, bilhassa Batı'da bu kadar kısa bir zaman içinde değişmiş olması inanılacak gibi değil. Kali Yuga'da tüm geleneksel değerler yavaş yavaş yok olmakta ve müthiş bir ahlaki karışıklık baş göstermektedir. Aynı zamanda yeni düzen yöntemleri durmaksızın aranmaktadır. Puranalara göre, ulaşılabilecek en alt seviyeye gelindiği zaman insanlar içlerinde bulunan Tanrısal değerler ile (dharma : içimizde varolan doğruluk ve Tanrısal kurallara uyum, davranış biçimi) bağlarını tümüyle kaybetmiş olacaklar. Doğru ve yanlış arasında bir karışıklık görülecektir. Çocuklar artık anne ve babalarına saygı duymayacaklar, erkekler kadınlar gibi düşünüp hareket edecekler ve kadınlar da erkeklerin yerini alacaklardır. En aşağılık insanlar güç ve otoriteye sahip işlerin başına gelecek ve ruhani seviyeleri yüksek olan insanlar önemsenmeyecek ve sevilmeyecektir.

Fakat, yirmibeş sene evvel yeni Satya Yuga'nın gelme belirtileri baş göstermeye başladığı zaman Krita Yuga adı verilen bir geçici dönem kendini gösterdi. Sanskritçe'de Parama Chaitanya adı verilen, her yerde olan Tanrı'nın gücü, normal insan düzeyinde kendini gösterdiği için, Krita Yuga ruhani yükselişin yegane çağıdır. Tanrısal boyutta varolan olayların, Satya Yuga'yı, gelişimin ve ruhani yükselişin çağını getireceği kehanet edilmiştir. Tüm belirtiler yaklaşan çağın gerçeğin çağı olduğunu göstermektedir, örneğin normal insanlar gerçeğin ve Sahaja Yoga'nın farkına varmaktadır. Sahaja Yoga, insan bilincinin, her insanın omuriliği altında, üçgen şeklindeki sakrum – kutsal (sacred) kemik - adı verilen kemikte uyur vaziyette bulunan Kundalini gücünün uyanması ile her yerde olan Tanrının gücü ile kendiliğinden birleşmesidir.

Krita Yuga'nın bir başka özelliği ise bu Yuga kendini gösterdiği zaman, tüm sahte dinlerin, ülkelerini sevmeyen ve dürüst olmayan liderlerin ve yöneticilerin otomatik olarak açığa çıkmasıdır. Tüm sahte peygamberler, tarikat liderleri teşhir olacak ve Tanrı adını kullanarak varolan ve nefret yayan tüm sahte organizasyonlar ortaya dökülecektir çünkü Krita Yuga'da gerçek kendiliğinden ortaya çıkar. Tüm sahtekar yöneticiler, holding sahipleri, sahte öğretmenler de ortaya çıkacaktır.

Krita Yuga'nın ikinci özelliği ise, dharma'dan (içimizdeki Tanrısal davranış özellikleri) uzaklaşma olduğu anda, içimizde varolan ve insanın varoluşunu dengeleyen Tanrısal doğruluk kurallarının, tüm dünyanın yapısının ve kozmosun kendini bu çağda göstermesidir. Buna

« Kutuplaşma Kuralları », veya Sanskritçe’de « Karma Phalam » (davranışların meyveleri) denilir; siz ne yaparsanız yapın, bu yaptıklarınızın meyvelerini alırsınız : « Ektiğinizi biçersiniz ». Yani bu Yuga’da tüm insanlar Karma Phalamini alacaklardır. Şayet onlar hayatlarını, insanoğlunun evrensel ve sonsuz kurallarına göre yaşadıysalar (dharma), çok uyumlu ve tatmin edici bir yaşam süreceklerdir. Ama, bunun yanında, yaptıkları her yanlış, yani dharmanın orta yolundan çıktıkları her zamanı, gerek bireysel olarak, gerekse kolektif olarak yaşamlarında ödeyeceklerdir.

Krita Yuga’da belki çok acı çekme olacak. Bu çok üzücü yazık ama bu bizim kendi davranışlarımızın ürünüdür ve bunlar ile yüzleşmeliyiz. Tabii ki, insanlar yükselişlerini, yani yoga tabiriyle ruh konumunu veya Tanrısal güç ile birleşmeyi elde edebilirlerse acı çekme de önlenir. Krita Yuga’da teşirin ve insanoğlu için tek gerçek ve tatmin edici yol olan mutlak ruhaniyet yolu kabul edilmediği sürece, Kutuplaşma Yasası ile kendini gösterecektir. İnsanların, bireysel veya kolektif olarak acı çekmeleri ise, sadece onların Karma Phalami, yani kendi seçimlerinin neticeleridir.

Bunun yanısıra, Krita Yuga aynı zamanda gerçeği arayanlar için çok mutlu bir çağdır . Krita Yuga’da değişim için ve yükseliş için birçok fırsat önümüze çıkar, ve gerçeği arayanlar bu fırsatları kullanarak yüksek boyutta bir ruhaniyet elde ederler. Fakat Krita Yuga çağında, Tanrının sevgi ve şevkat gücü öyledir ki (Param Chaitanya) hata yapanlar ve halen acı çekenler bu her yerde olan Tanrının sevgisi ile kurtarılır. Bunun da ötesi, Puranalar der ki gerçeği arayanların içlerindeki güç, (devamlı bizi daha yüksek birşey aramaya iten ve insanlara yükselişlerini veren güç), Kundalini, uyandırılacak ve aydınlanma verilecek (en yüksek benliğin keşfedilmesi). Bu güç sayesinde insanlara fiziksel, duygusal ve ruhani mutluluk gelecek ve içimizden, hassas bedenimizdeki enerji merkezlerinden kaynaklanan tüm problemler Kundalini’nin kendiliğinden temizlenmesi ve dengelenmesi ile çözülecek. Bu şekilde insanların tüm bireysel sorunları ve insan tarafından meydana getirilen dünyanın kolektif ve sosyal problemleri hallolacak. Fakat öyle denir ki bu konum sadece yükselişleri ile özbenliğini bulanlara nasip olacak. Bu eski kehanetleri günümüzde açık olarak görebiliyoruz artık.

Önde gelen Hint bilgelerinde Bhrigumuni ilk astrologlardandı. « Nadi Granth » adındaki kitabında günümüz, yani modern çağ hakkında kehanetlerde bulundu. Yüce bir Yogi’nin enkarne olması ile birlikte, Tanrı ile kendiliğinden bağlanmak olan Sahaja Yoga ile Kundalini’nin nasıl doğal olarak uyandırılabilceğini ve büyük bir çapta hem kişisel hem de kolektif değişimin aracı haline geleceğini özellikle kehanet etmişti. Bu yogi Kundalinin yegane öğretmeni olacak ve bireysel değişimin en gizli sırlarını insanlara anlatacaktı. Bu zamanlara kutsal kitap Incil’de « Son Yargı » ve Kuran’da « Kıyamet », yeniden doğuş denilir. Yeryüzünde yeniden doğuşun ve büyük ruhani gelişmenin zamanına Astroloji’de de “Kova Çağı” denir..

Tabii ki bu çağ aynı zamanda bilim ve teknolojinin de çağıdır ve insanlar kör inancın ötesine çıkarak büyük ilerlemeler kaydetmişlerdir. Kişi, Son Yargı’nın ve Yeniden Doğuşun bu süreçlerinde yükseliş veya kurtuluş hakkında her söylenilene kör inançla inanmamalı ve herşeyi bir ipotez olarak değerlendirmeli ve bir bilim adamı gibi gerçekleri açık fikirlilikle izlemelidir. Tabii ki ipotez ispatlanırsa dürüst, bilimsel görüşlü ve modern bir kişinin bunu kabullenmesi gerekir. Tanrı’nın saf bilgisi aydınlanma ile kendini gösterir ve bu bilgi yavaş yavaş Yeni Çağ’da yeni bir ırkın yaratılışını sağlar. Böylelikle bu bilgi, geçmişte olduğu gibi birkaç ayrıcalıklı kişi için değil, tüm Dünya’nın faydalanması için olur. Bu şekilde evrimimizin bu büyük buluşu kitlesel boyutta kendini gösterir. İnsanoğlunun yepyeni bir ırk

olması ile sonuçlanacak büyük bir değişim yaşanır. Dharma'ya, doğruluğa tekrar evrensel olarak saygı duyulur ve insanlar gerek kendileri gerekse doğa ile barış ve huzur içinde yaşarlar.

Fakat, Krita Yuga'nın gelişı herkes tarafından farkedilemez çünkü Kali Yuga halen tüm dünyada kendini göstermektedir, ama bu sanki Batı'da daha çok ve daha derindir. Bunun yanısıra Hindistan gibi dharmaya saygı duyulan birçok gelişmekte olan ülkelerde Kali Yuga bilhassa büyük şehirlerde dharmik olmayan ve geleneklere uyulmayan bir yaşam tarzı başlatmıştır. Batı'nın modern kültürü tehlikeli bir boyutta Doğu kültürüne saldırmakta ve gençleri ucuz, havai, yüzeysel ve sadece kendilerini düşünen bir yaşam tarzına doğru itmiş bulunmaktadır.

Nadi Granth'in kehanetlerinde en küçük detaylara kadar açıklama yapılmıştır : insanlar yemeklerini geleneksel maddelerden oluşan tabaklar yerine çelik tabaklardan yemeye başlayacaklar, çocuklar anne ve babalarını tersleyecekler vs. Fakat Hindistan'da Tanrı'ya inanç Batı'dakinden daha fazla olduğundan dolayı, insanlar Batı'da olduğu gibi kendilerini bataklığa sürükleyen bir takım alışkanlıklara bağlanmıyorlar. Batılılar daha bayağı ve ahlak dışı şeylere eğilimliler ve özü yıkıcı ne varsa kabul ediyorlar.

Hindistan'da bu inanç, bu Tanrı'nın kurallarının varoluşuna ve kainatın uyumuna karşı duyulan sonsuz saygı birçok insanın içinde vardır. Çocukluğunun bozulmamış masumiyetinde her insan doğal olarak Tanrı'nın varlığını hisseder. Fakat zaman geçtikçe bu inanç yön değiştirir ve insanlar başka güçlere – politik, ekonomik veya sosyal - inanmaya başlarlar. Tanrı'nın cömertliğine karşı duyulan saf inanç yozlaşarak irtica, tarikatçılık, fanatiklik, kara büyü ve büyücülük gibi inançlara dönüşür. Zaman geçtikçe insanlar değişik nedenlerden ötürü hiçbirşeye, kendilerine bile inanmamaya başlarlar. Bu daha çok Batı'da görülmektedir ve sadece Hindistan gibi ülkelerde, bilhassa köylerde, insanların hayatında hala Tanrı'ya karşı duyulan saf inancın bozulmadığını görebiliriz.

Şu doğrudur ki Hindistan'da bile Kali Yuga'nın etkileri kendini bir noktaya kadar hissettirmiştir. Fakat halen insanların içindeki doğruluğa, Tanrı inancına kadar nüfuz edememiştir, dolayısıyla Batı'luların tabiriyle anti-İsa hayat tarzı Hindistan'da normal insanların gündelik yaşamlarında Batı'da olduğu gibi kabul edilmemektedir. Tabii ki Hintlilerin hepsi içlerindeki ruhani zenginliği muhafaza edememiştir ve birçoğu, Hindistan'da doğmuş ve bu ülkenin geleneklerine ve değer yargılarına olan saygısını ve asırların bilgeliğini özümlemiş olmalarına rağmen, bilhassa şehirlerde, Batı ülkelerindeki yaşam tarzını örnek almışlardır.

Bazı Hintlileri Batı'da en çok cezbeden şeylerin başında oradaki zenginliğin gelmesi kaderin bir cilvesi gibidir. Tabii ki Hindistan'da bir zamanlar çok zengindi ama yabancı hükümlerden sonra fakirleşti ve Bağımsızlığını elde ettikten sonra bile fakir olmaya devam etti. İngilizler arkalarında bazı iyi ve ne yazık ki birçok kötü miras bıraktı ama « akıllı » diye bilinen Batılaşmış bir kesimin dışında normal Hintli bunları ciddiye almadı. İngilizlerin, üçyüz senelik bölme ve hükmetme politikasının ardından gidişı ile ülke dinlere göre bölünmeye başladı ve aşırı dincilik ve ırkçılığa yatkın olan bazı bölgelerde öfke ve nefret hislerini doğurdu. Bu hisler çok kolay şiddete dönüşebilirdi ama, tüm bu olumsuzluklara rağmen Hint toplumu ülkedeki geleneksel yaşam tarzının değişmesine pek izin vermedi. Değer yargılarına saygı duyulmaya ve bağımsızlık sonrası Hindistan'da da eskiden olduğu gibi Tanrı'ya inanç ve içsel doğruluk büyük bir değer olarak kabul görmeye devam etti.

Bununla beraber, Bağımsızlıktan sonra birçok iki yüzlü ve memleket haini kişi Hindistan'daki sade vatandaşların masumiyetinden faydalanmaya kalktı. Bu kişiler genelde bürokrat, politik ve ekonomik çevrelerde bulunup yaşam tarzları hiçbir şekilde normal bir Hintlinin geleneksel bilgeliğini uyguladığı yaşam tarzına benzemiyordu. Hindistan'ın birçok sorununun hükümetin refahından sorumlu olan bu sahtekarların yaptıklarından kaynaklandığı da açıktır. En azından Hindistan'da Freud, Sade gibi sırf değişiklik yaratmak için kışkırtıcı tonlarca zihinsel tahmin üreten entellektüellerden pek çıkmadı ve geleneksel değerler korundu ve Batı'da olduğu gibi toplumun parçalanması önlenmedi. Bunun yanısıra Allaha şükür ki, Hindistan'da büyük savaşlar yaşanmadı.

Bütün bunlara rağmen Hindistan'da birçok yüce fikirler üreten kadın ve erkekler yaşamıştır ve bu kişiler gerçeğin ve geleneksel bilgeliğin savunucuları olmuşlardır. Hindistan tarihi halen normal vatandaşları tarafından saygı ile ve kutsal olarak anılan azizler, yüce krallar ve gerçek sosyal reformcular ile ruhani açıdan zengindir. Bu insanlar çok okumuş, azimli ve karakterli, ve ruhani açıdan yüksek insanlardı. Örnek olarak aydınlanmış ruh olan Mahatma Gandhi bir nesil dolusu vatansever yarattı. Gandhi gibi tüm bu insanlar dünyadaki dinlerin özelliklerini çatısında barındıran bir evrensel din olması gerektiğine inandılar. Aydınlanmasını alan bir insan, tüm dinlerin tek bir ruhaniyet ağacından geldiğini ve bu dinlerden sorumlu olan insanların yaşayan tek bir kaynaktan çiçekleri kopardıklarını ve şimdi de birbirleriyle, gerçeğin birazı olan ölü çiçekleri kullanarak savaştıklarını bilir. Ne yazık ki, Gandhi'nin neslinden olan vatanseverlerin çoğu çok az yaşadı ve Hindistan politikasında gereken görevleri alamadılar. Fakat, Hindistan'daki dinlerin çoğunun organize din olmadığı ve herkesin seçtiği yoldan devam etmeleri serbest olduğu için, Hindu'nun aşırılığı bile milliyetçilik sayıldı, öte yandan geleneksel inanç olarak bir evrensel dine inanan Hintli'nin sayısı da çoktur. Bu şekilde, geleneksel toplum değer yargıları kolaylıkla korunmuştur.

Hindistan'ın en büyük sorunlarından biri, 300 sene süren İngiliz idaresinden sonra fakirlik ve sanayi ile ekonominin az gelişmiş olmasıdır. İngiltere'de sadece İngiliz kilisesinin din konusunda gerçek otorite olmasına karşın Hindistan'da bu farklıdır. En kötüsü Katolik kilisesinin en büyük kızı olarak bilinen Fransa'dır. Dünya'nın her yerinde başgösteren yasaklanmış faaliyetlere ve korkunç cinayetlere rağmen ADFI adında Avrupa'daki birçok hükümetin adaletini etkileyen bir organizasyonları vardır. Buna rağmen Fransa laik bir ülke olarak biliniyor. Avrupa'nın aksine Hindistan'da resmi bir din yoktur ve dolayısıyla herhangi bir inanç, gerçek araştırılmadan, tarikat olarak tanımlanmaz veya istenmeyen inanç ilan edilmez. İnsanlar seçtikleri dine veya idolojiye inanırlar. Ama bu açık fikirliliğin ve dinsel hoşgörünün olumsuz yanı da insanların istedikleri saçma yola devam etmeleri veya herhangi bir insanı guru olarak görebilmeleridir. Genelde sahte gurular arsız, para peşinde koşan insanlar olduğundan Batı'ya gidiyorlar. İşte bu da fakir bir ülke olmanın avantajı. Resmi bir dini olan ülkelerde insanın seçim hakkı kısıtlıdır ve insanlar yükselişlerinde onlara yardım edecek ve resmi dinin verdiklerinin dışında olanaklar sağlayacak başka bir inancı düşünemez. Dolayısıyla ya kör inançlarına bağlı kalırlar ya da yanlış bir yolu veya bir tarikatı izlerler. Orthodox dinleri resmi örf ve adetlere ve ilkelere önem vermeyen ve gerçeği bulduğu an onu izleyen ve sadece Tanrı'nın gerçeğini, bulmayı amaçlayan agnostik geleneklere karşı savaş vermeye çalıştı. « Gna » Sanskritçe'de « bilmek » demek, « Bodha » veya « Vida » gibi başka sözcükler de var. Bunların hepsi insanın kendi merkezi sinir sisteminde gerçeği bulacağını söylüyor. Bodha'dan Buda kelimesi gelir, yani aydınlanmış olan ve Vida'dan Vedas kelimesi gelir, bunlar Tanrı'nın bilgisinin olduğu eski kitaplardır.

Batı'daki bütün bu çifte standartların ve ahlaki çöküşün ortasında, kutuplaşma yasasının işlediği görülür. Doğal kaynakların yağmalanması ve sömürgelerin pazarlarının, acımasızca

sömürgeci ülkeler tarafından talan edilmesi ve işletilmesi ile kolayca kazanılan servet Batı'lı ülkelere getirildi ve bunun sayesinde Batı'da çok büyük değişiklikler başgösterdi: maddi kalkınma ve insanlar nerede olurlarsa olsunlar dharma değerlerini bilmelerini sağlayan geleneklere olan bağların yavaşca gevşemesi. Bu büyük değişiklikler geleneksel Batı kültürüne zarar vermiş hatta birçok az gelişmiş ülkelerin şehirlerinde de izlerini bırakmıştır. Bunun sebebi günümüzde varolan ve kaba kültürün başlamasına neden olan bir maddiyatçılık akıntısıdır.

İki dünya savaşı ve Soğuk Savaş'ın neden olduğu uyuşmazlıklar sonucunda insanları dengede tutan değer yargılarına büyük saldırılar oldu. Tarih'te gördüğümüz gibi bu saldırıların çoğu işgal ettikleri ülkelerde kalan veya ziyaret eden askerler ve denizciler tarafından yapıldı. Örnek olarak Vietnam savaşında Tayland'da kalan Amerikan ordusu, oradaki geleneklerin yok olmasından ve bunun yerine fahişelik, uyuşturucu kaçakçılığı ve mafya gibi anti-kültür'lerin yerleşmesinden sorumlu tutulur. Ayrıca iki Dünya savaşı da Batı dünyasında az da olsa kalan değer yargılarının tuzla buz edilmesine neden olmuştur.

Amerika'nın Avrupa'lular tarafından işgal edilmesi neticesinde oradaki yerlilerin barış ve huzur dolu kültür ve gelenekleri de yok edildi. Kuzey Amerika'da yüksek bir pozisyonda olan bir yerliye rastlamak mümkün değildir. Arjantin gibi Güney Amerikan ülkelerinde ise bazı Alman savaş suçluları gayet rahat yaşamaktadırlar. Derler ki Falkland savaşı onlar tarafından başlatılmıştır. Onlara « Taa Avrupa'dan buralara nasıl gelebildiniz? » diye sorduğumda övünerek « Tanrı istedi ve Katolik Kilisesini bu amaçla kullandı » cevabını veriyorlar.

Tabii ki Batı'da başlayan ve Batı kültürünün yanında paralel olarak ilerleyen bu yeni tarz yaşam biçiminin birçok başka nedenleri de vardır. Onlara daha sonra değineceğim.

Bu kitapta inceleyeceğimiz, konu günümüzde Batı Dünyasında süregelen kültür ve düşünce değişikliği ile nasıl baş edebileceğimizdir. Bu konuda içten bir kaygı hissediyorum. Bilhassa Batı'da bu değişikliğin neden daha belirgin ve etkileyici olduğunu bilmek çok önemlidir. Batı'da insanlar, demokratik hakların ve hürriyetin savunucularıdır diye övünürler. Fakat şayet Batı gerçekten insanların iyiliği ve refahı için kaygı duyuyorsa, o zaman kendisi ile yüzleşmeli. Dengeden çıkan maddi kalkınmaları ve teknolojik gelişmeleri sayesinde aslında yeni bir çağın başlamasının ve insanların değişiminin sorumluluğunu Batı toplumu üzerine almalı. Fakat şayet Batı ülkeleri problemlerini faşizmi andıran bir re-organizasyon ile çözmeye kalkışıp ve ilgilerini ve çabalarını hiç ilerlemeyen gelişmiş ülkelerdeki kendi toplumları için harcarsa, ahlaki sorumluluklarını yerine getirmekten aciz olurlar ve artık kendi kendilerini içlerinden ne zaman yok edeceklerini Allah bilir. Maddiyatçılık, kontrol edilmediği takdirde ne içten ne de dıştan huzur veya barış getirebilir.

Kanımcıca her Batı'lı acilen bu büyük değişim ve son yargı çağında oynaması gereken bu çok önemli rolü anlamalıdır.

Batı'lı zihnin, Batı'lı ülkelere verilen bu çok büyük sorumluluğun farkına varması ve Batı toplumunun bir an evvel bu dengeyi, parasal açıdan değil de sorumlulukları açısından nasıl elde edebileceklerini bulmaları gerekir. Bu tüm insanlığın yükselişi için gerekmektedir aksi halde modernizmin getirdiği dinamizm yüzünden insanın temel kültürünün yok edilmesi suç kimin üzerine atılır? Gelişmiş ülkelerin mi yoksa gelişmemiş ülkelerin mi?

Bu modern zamanda, bu gelişim ve ilerleme sürecinde insan artık farkındalık konumuna erişti. Bu farkındalık konumu düşünce ile, mantık veya şartlanmalar ile elde edilebilir. Birçok

modern şair bunu « Benliğin hürriyet duvarları » olarak tanımlamışlardır. Fakat neden insanoğlu daha yüksek bir bilinç düzeyine erişemesin? Neden kalplerimizi ve zihinlerimizi bu hayatı yükseliş için sunan eşsiz buluşa açmıyoruz? “Söz verdiğimiz Tanrı’nın krallığı elimizin altında”. Bu cümle bir vaazdan veya konuşmadan alıntı değil, mutlak olan en yüce gerçeğin günümüzde normal insanlar tarafından tecrübe edilmesidir. Aydınlanmadan sonra farkına varılan gerçek şudur ki siz bu vücut değilsiniz, bu zihin değilsiniz, geçmişinizden getirdiğiniz bu şartlanmalar değilsiniz, bu ego değilsiniz, bu hisler değilsiniz, siz Saf Ruh’sunuz.

Bu yüce gerçeğin bir başka yanı da her yerde Tanrı’nın sevgi gücünün var olmasıdır ve bu güç yaratılan herşeye nüfuz eder. Tüm yaratılışta herşeyi Tanrı’nın gücü yapar. Biz herşeyi bize verilmiş bir hak gibi görüyoruz. Küçük küçük tohumlardan çok güzel çiçeklerin oluştuğunu görüyoruz, küçük küçük fidelerden kocaman meyve ağaçlarının yükseldiğini görüyoruz. Bu yaşam sürecini bilim adamları istedikleri kadar incelesin, hiçbirisi bu mucizelerin nasıl olduğunu ve neyin bu yaşam sürecini kontrol ve muhafaza ettiğini söyleyemiyor. Bizim kalbimizi neyin attırdığı sırrını otonom sinir sistemi olarak cevaplıyorlar. Fakat kimdir bu oto, bu benlik? Bu muhteşem fotoğraf makinası özelliğini taşıyan gözlere bakın, veya koca bir bilgisayar özelliği taşıyan beyne. Bilim adamları belki nelerin olduğunu analiz edebilirler ama biz hiçbir zaman durupta neden bize bütün bu nimetler verildi diye kendimize sorup nedenini öğrenmek için çaba sarfetmiyoruz. Fakat artık akli başında insanlar için, kendi tecrübeleri sayesinde, yeryüzünde herkesin bir amacı olduğunu anlamalarının zamanı gelmiştir. Evrimimizin ve gelişimimizin amacı, sadece bu her yerde olan güce bağlanmamızdır, böylece biz de Tanrısallaşırız. Bu Tanrısal süreç kendiliğinden olur (Sahaja). Bu ispatlanabilir ve her zaman değiştirilebilen veya aksi iddia edilen bilimsel buluşların ve kuralların aksine tamamen somuttur.

Bu süreç günümüzde kitlesel boyutta devam etmektedir ve William Blake’in içten dileği « keşke Tanrı’nın yarattığı her insan peygamber olsa » yerine gelmektedir. Bu Krita Yuga zamanında Param Chaitanya (veya Tanrı’nın sevgisi) sayesinde haddi hesabı olmayacak kadar çok insanın Kundalini’si yükseltilmekte ve Tanrı’nın kulları peygamber olmakta ve bununla kalmayıp başkalarını da peygamber yapmaktadır.

Fakat ufak bir problem vardır. Modern beyinde bir sürü yeni fikir oluşmaktadır. Orijinal fikirler değil de okuyarak, basın yoluyla veya etraftaki zihinsel çevreden toplanan fikirler. Durum ne olursa olsun, beyin daha çok başkalarına ait olan fikirlerle dolup taşmaktadır. Bu yüzden insanların gerçeği kabullenmeleri daha zor veya uzun olmaktadır. İnsanları beynin ötesinde, mutlak bir gerçek olduğuna ve bu gerçeğin elimizin altında olduğuna ve her insan tarafından ulaşılabileceğine inandırmak kolay değildir. İsa demiştir ki “Yeryüzü sesini çıkarmayanlara kalacaktır”. O zayıf olanları kastetmemiştir, tam tersi, egolarını ve şartlanmalarını bir kenara atabilecek kadar kuvvetli olanlardan bahsetmiştir. Günümüzün insanı ne kuvvetlidir ne de sessizdir. Aksine, o ukaladır, burnu büyüktür, şartlanmaları vardır ve o kadar kendini önemser ki bir başkasının gelip de ona gerçeği anlatıp ona bunu nasıl elde edebileceğini öğretmeye kalkması mümkün değildir. Fakat mutlak olan gerçeğin bu modern zamanda kendini göstermesi gerekir. Şayet kabul edilmezse bile, o ölmez. Aksine, kabul edilmediği takdirde tüm sahtelikleri meydana çıkarır ve yok eder.

Şayet gerçek kabul edilmezse, onu reddeden beyinleri ortadan kaldırır. Bu beyinler başka alternatiflere yönelir ve genelde bunlar kendi kendilerini yok etmeye yöneliktir. Onlar gerçek adına sahte öğretiler yayan insanların yanlış fikirlerine inanmışlardır. Olağanüstü olan şudur ki insanlar dinlesin diye gerçek konusuna şevkat ile yaklaşabilmek, Tanrısalıklarının içinde muhafaza edildiğini ve yükseliş denilen muhteşem bir olayda Kundalini’nin uyandırılması ile

kendini gösterdiğini anlatabilmek için onlara yalvarmak lazım,. Ne yazık, bu şekilde zaten kafası karışmış Batı'lı insanını ikna etmek ve tatlı sözlerle dinletmeye çalışmak boşuna zaman alıyor. Acı olan şudur ki sahte olan liderler ve öğretmenler, modern Tanrı karşıtları, Tanrı'ya inanmayanlar, insanların mahvolması için uğraşanlar ne kadar başarılı oldular ve ne kadar az bir zamanda dünya çapında izleyici elde ettiler. Bir başka gerçek de Param Chaitanya'nın yaptıkları. Kutuplaşma yasası sayesinde sahte öğretmenler ortaya çıkıyor ve yaydıkları tüm sahte fikirler çok çabuk unutuluyor. Bu öğretmenler çok kolay ortaya çıkıp kendilerine yer ediniyorlar ama Krita Yuga zamanında bu çok kısa sürüyor. Sorun şudur ki bir gurunun gerçek yüzünün ortaya çıkarılmasından sonra insanlar o kadar zayıf oluyorlar ki bazıları hemen başka bir guru aramaya başlıyor. Birinde karar kılınca genelde sonunda paraları suyunu çekmiş olarak ortada yapayalnız kalıyorlar. Batı'da arayış içinde olanlar için bu guru arayışı çok moda birşey. Diğer ideolojiler için de bu aynı. Rusya'da komünizm yürümedi, ve aşırı dincilik ve ırkçılık bu boşluğu kapattı ve sözde demokrasi olan ülkelerde yayılmaya başladı.

Gerçeği hakikaten arayanların alçak gönüllülükle kabul etmeleri gerekir ki şimdiye kadar kimse bunu yalnız başına bulmadı ve bulamaz. Doğu'da inanırlar ki şayet siz en yüce gerçeği arıyorsanız alçak gönüllü ve sessiz olmalısınız, İsa'nın dediği gibi. Bunu Batı'lı zihnin kabul etmesi çok zordur çünkü bu, Ego'nun ötesine geçmek demektir.

Bana Sahaja Yoga öğrenmek için ilk defa gelen bir bey herhangi bir şey ödemedi ve çaba sarfetmeden aydınlanma almanın çok basit olduğunu söyledi. O kadar heyecanlanmıştı ki bahçeye çıktı ve "buldum" diye bağırmaya başladı. Geri geldiğinde mutluluktan dans ediyordu ve dedi ki "Şimdi senelerdir gayretle gerçeği arayan arkadaşlarıma yazacağım ve onlara parmak uçlarımda kutsal ruhun serin esintisi olarak Tanrı'nın her yerde olan gücünü hissettiğimi söyleyeceğim. Artık biliyorum ki gerçek, ruh olmamız demektir ve Tanrı'nın her yerde olan sevgi gücü vardır ve bunu hepimiz merkezi sinir sistemimizde bu müthiş buluş sayesinde hissetmeliyiz. Kendime güvenerek onlara bunun yaşayan bir süreç olduğunu kitaplardan elde edilemeyeceğini ve insanın evrimi için para ödeyemeyeceğini yazacağım". Çok heyecanlandı ve yıllardır bu konuda gece gündüz araştırma yapan, kitaplar okuyan, tartışan profesörlerine, arkadaşlarına, iş arkadaşlarına bir sürü mektup yazdı. Cevaplar onu hayal kırıklığına uğrattı, bazıları ise hiç cevap yazmadı. Cevap yazanlar "Anladık, senin bulduğuna sevindik, fakat bizim bunu kendimizin arayıp bulması lazım.Umarız biz de buluruz, ama başka bir şekilde" dediler. Bazıları ise bunun bu kadar kolay olduğuna inanmadı. Diğerleri : "Bunu normal bir hayat yaşayarak bulamazsın çünkü işlemiş olduğun günahlardan ötürü acı çekmen ve toplumdan, insanların arasından elini eteğini çekmen lazım, ancak o zaman gerçeği bulmaya başlayabilirsin." diye yazdılar. Kimse ona, gerçeği Kundalini'nin uyandırılması ile bulduğunu söyleyince inanmadı. Günümüzün tipik gelişmiş düşünce tarzına uyarak herhangi bir neticeye varmadılar ve "Evet, belki bu senin için geçerli ama bunun tek yol olması imkansız ve muhakkak başka yollar vardır" dediler.

Mutlak gerçeği bulma konusunda saatlerce buluşup konuştukları, okudukları, birbirlerine yazdıkları ve tartıştıkları bu insanların, onlara gerçeği bulduğunu söylediği zaman onu doğru dürüst dinlemediklerini görünce çok şaşırıldı. Tabii ki herkes gerçekle yüzleşebilmek için yeteri kadar kuvvetli ve sessiz değildir. Hepsini bir şekilde "Evet, ama" gibi bahaneler uydurarak gerçekten kaçmaya çalıştı. Fakat söylenildiği gibi : "Gerçek kendini gösterir".

Neyse ki günümüzde Tanrı'nın gerçeğini bilen çarmıha gerilmiyor veya susturulmuyor. Ama bu insan, bu hissiz insanların, daha alçak gönüllü olarak dünyaya gelmelerini bekleyemez çünkü « Söz verilen Tanrı'nın krallığı şimdi elimizin altında », ve artık gerçekle yüzleşme

zamanı. Aksine bazı yarım yamalak hristiyan olmuş fakat gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmayan Fransa'daki ADFI gibi gruplar Fransız basınında Sahaja Yoga hakkında hikayeler yayıyor.

Ne yazık ki birçok insan için, mesela evinin damına çıkıp gerçeği haykırmak isteyen o Batılı bey gibi, Kali Yuga çağında arayış kendi hızıyla büyüdü ve insanlar aradıkları şey ile yüz yüze geldiklerinde bile arayışlarından vazgeçmek istemiyorlar,. « Modern zamanlar » ismindeki filmde Charlie Chaplin sürgü dolu bir bantlı konveyörde çalışırken cevizleri kırma işi onun vücudunda öyle bir uyuşukluk yaratmış ki cevizler hazırlandıktan sonra ve konveyör durduktan sonra bile o hala elinle ceviz kırma hareketini tekrarlamaya devam ediyordu. İşte bu devamlı arayış içinde koşuşturan ve bu huydan vazgeçemeyenlerin durumuyla aynıdır. Bu şekilde gerçeği aramak da bu tür bir uyuşukluk yaratıyor ve frene basmak veya bir dakika durup da mutlak gerçeğin nasıl bulunacağı hakkında birşey söylemek isteyen birini dinlemek ile durdurulamıyor. Fakat gerçeği bilenler her zaman boş bir anlayamama ile yüz yüze geliyorlar. Şair Kabir'in dediği gibi : “Tüm dünya kör iken ben bildiklerimi ve gördüklerimi nasıl anlatabilirim?”. Tabii ki Kabir zamanından beri birçok şey değişti ve şu an ben tüm dünyanın kör olduğunu söyleyemem çünkü Kundalini uyandırılması ile mutlak gerçeği öğrenmek için gelen binlerce açık fikirli insan var. Bu aydınlanmış ruhların oldukça çok olması da şaşırtıcı.

Bu kitapta Kali Yuga'da Batı ülkelerinde başgösteren olumlu ve olumsuz değişiklikleri tartışacağız. Dharma'nın azalmasından, Batı'da giderek artarak insanların kendi kendilerine zarar vermelerinden bahsettik fakat modern zamanda gerçeği arayanların çoğunluğu Batı'da dünyaya gelmiştir. Şartlar, özellikle ikinci dünya savaşından sonra önceden var olan değer yargılarına olan saygıyı kaybeden Batı toplumlarında insanları buna yöneltti. Tanrı'ya inanç bile sorgulanmaya başlandı ve gerçeği arayanların karşısında akli karışmış ve inançsız bir toplum belirmeye başladı.

Aslında Batı kültürünün doğal temelleri dört taraftan saldırıya uğramakta idi. Birincisi tabii ki Bilim, ikincisi entellektüeller, yani sözde aydınlanma alan bu yeni kültürün mirascıları. Üçüncüsü organize dinler, sahte gurular ve tarikatlar. Dördüncüsü ise hepsinin en kuvvetlisi, gözleri paradan başka birşey görmeyen veya işverenler tarafından kullanılan basın.

Batı'lı güçlerin sömürgeleri ele geçirirken ve onları kendi çıkarları için kullanırken baş vurdukları saldırganlığın sonucu, Kutuplaşma kanunsı sayesinde bir şekilde onlara geri döndü ve Batı tarihi kolektif eylemlerinin meyvelerini biçmek zorunda kaldı (Karma Phalam). Bu Krita Yuga altında kendini gösteren başka bir nimettir. Bir ülke tarafından başka bir ülkeye yapılan herhangi bir yanlış eylem veya haksızlık bir şekilde saldıran tarafından kolektif olarak ödenecektir. Tabii insan bireysel olarak da yaptığı yanlışlar ile yüzleşecektir. Birçok ülke emperyalizm ve sömürgeleri kullanmaları hususlarında suçluluk hissederek ülke olarak yaptıklarının yanlış olduğunu itiraf ettiler. Fakat saldırılan ve bastırılan taraf kin besledi çünkü şiddet şiddeti besler. Dolayısıyla saldırı ve sömürme zinciri tüm dünyanın raydan çıkmasına neden oldu, ve bölünmeler baş gösterdi; Kuzey-Güney bölümleri, Dünya'nın gelişmiş ve gelişmemiş, zengin ve fakir ülkeler olarak ayrılması. Batı'lı ülkeler, bilhassa sömürenler, nasıl bu suçluluk ve nefret olgusundan kurtulabilir ki? Bu saldırganlık, suçluluk, kendinden nefret etmek son derece yıkıcı duygulardır. Şu açıktır ki bu duygular sadece bu ülkeler Tanrı'nın sevgisinin mutlak gerçeğini bildikleri zaman yok olabilir. Yalnız onların yükselişleri, Batı toplumunu suçluluk duygusu ve kendinden nefret etme duyguları yüzünden kendi kendini mahvetmesinden kurtarabilir.

Batı toplumunda insanlar ruhani yaşamdan ve yükselişlerinden bahsediyorlar ama hiç kimse gerçekten ne aradığını bilmiyor. 1918 senesi sonlarında « yüce » Emperyalizm çağının sonlarına doğru modernizmin başlangıcında ruhaniliğe susamış cahil bir toplum vardı ve hem savaş olgusu yüzünden bireysel olarak hem de gruplaşarak gerçeği aramaya ve acı çekmeye başladılar, her türlü çabayı sarfedip gerçeği bulmak için türlü yöntemler deniyorlardı. Bu zamanda birçok gerçeği arayan ruh doğdu fakat kendi cahillikleri yüzünden çok şey vaadeden ama geriye maddi iflas ve psikolojik bağımlılıktan başka hiçbirşey vermeyen sahte öğretilerin içine düşerek yok oldular. Burada da Kutuplaşma Yasası kendini göstermekte idi.

Altmışlı ve yetmişli yıllarda Batı'da tekrar kendini gösteren sahte zenginlik ile bazı Hintli açık gözler arayış içinde olanların büyük bir pazarı olduğunu duyar duymaz Batı toplumunun bu aşırı zenginliklerini talan etmeye karar verdiler ve birçok gerçek « İsa karşıtı » Batı'ya, bilhassa zengin Amerika'ya geldi. Kendilerini çok faal gurular olarak tanıttılar ve sahte ruhaniyet satmaya başladılar. Huzursuz ve ciddi arayış içindekileri sömürmeye meraklı bu gurular onları ustalıklı soydular ve aynı zamanda onlara büyük hasarlar verdiler. Dışardan seyreden biri için bu kadar kültürlü ve zengin Batı'lı insanların nasıl kolayca sahteliklere kandıklarını ve sanki tüm değer yargılarını kaybetmişler gibi nasıl artık bilgili bir şekilde akıllarını ve paralarını işletemediklerini seyretmek oldukça şaşırtıcı.

Zenginler gelecekteki ruhani hayatlarını sahte guruların banka hesaplarına yatırdılar. Safliklarını gizli bir egoizm olarak görmezsek bunu anlamak çok zor olur, belki kurtuluşlarını fazla çaba göstermeden guruya paralarının fazlasını veya hepsini vererek satın alacaklarını zannettiler. Fakat İsa'nın dediği gibi : « Bir devenin dikiş iğnesinin deliğinden geçmesi bir zenginın Tanrı'nın Krallığına girmesinden daha kolaydır ». Üçüncü dünya ülkelerindeki insanlarla karşılaştırıldığında, en azından altmışlı ve yetmişli yıllarda, Batı'da herkes zengindi. Sahte gurular Batı'daki zengin olup gerçeği arayanların egolarını pohpohlamayı ve onların zaaflarını çok iyi biliyordu çünkü paraya düşkün oldukları için bu arayanlar ruhaniyetin gerçek zenginliğine olan hassasiyetlerini kaybetmişlerdi.

O zamanlar tanıştığım çoğu arayanlar bana birşey aradıklarını bildikleri halde, onun ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını ve bu olumsuz ve sahte öğretmenler tarafından beyinlerinin yıkandığını söylediler. İtiraf etmeliyim ki gerçekten arayış içinde olanların bu korkunç, kendilerine Hintli guru diyen insanlar tarafından nasıl sömürüldüğü içler açısı bir durumdur. Çünkü arayış içinde olanlar çok özel bir tabakadırlar ve çok kıymetlidirler. William Blake onlara “Tanrı'nın insanları” demiştir. Onlar birçok hayat boyunca Tanrı'yı bulmak için aramış ve birçok kere sahte fikirlerin kelime ağları içinde kaybolmuşlardır (Adi Shankeracharya tarafından anlatıldığı gibi, Sanskritçe'de « shabda jalam »).

Gurularına bir Rolls Royce alabilmek için aç dolaşmış birçok kişi tanıdım, onlara bunu yaptıran nedir? Bana dediler ki bir metal parçası almak için para bağışlamak onlara hiçbir zaman dokunmadı çünkü guruları onlara karşılığında ruhlarını vereceğini söylemiş. Çoğu kere guru saf ve talihsiz arayış içinde olan insanların paralarını aldı ve onlara karşılığında « ruh » verdi ama bu onları ele geçirmek, beyinlerini yıkamak için verilen ve onları iflas etmiş ve yalnız yaşayan kişiler haline getiren ölü bir ruh idi. Bu sahte guruların müridlerinin boş boş bakan yüzlerini görmek, ruhlarının ışığının söndüğünü ve onun yerini korkunç ve yok edici şeylerin doldurduğunu anlamak için yeterlidir.

Ne yazık ki bu sahte guruların Batı'da büyümesine ve yayılmasına izin veren, onların ifade özgürlüğü ve inanç özgürlüğü gibi soylu fikirleri iyiliğe inanmayan bir şekilde kullanmasıydı. Problem şudur ki « özgürlük » fikri o kadar saptırıldı ki bilgelik ve doğruluk mantık ve

sağduyu pahasına tümüyle terkedildi. « Hürriyet »'in anlamı, tüm hayata bağlayan değer yargılarının terkedilmesi ve insanın her ne pahasına olursa olsun kendini yok etmesi için serbest bırakılması oldu. Bu guru diye geçinenler biliyorlardı ki modern zamanda en değerli şey gerçek özgürlük değil (yaşamak ve insan potansiyelinin en yükseğine ulaşmak), sadece para idi. İşte bu açık gözler insanları paralarından ve sağlıklarından kurtardılar. Bir guru müridlerini Nirvana'yı bulmaları için Gobi Çöl'üne gönderirdi. Bu şekilde arayış içinde olan kişiden kurtulur ve onun tüm servetine sahip olurdu.

Modern zamanda ruhaniyet diye adlandırılan herşeye para bulaşıyor. İddialara göre Vatikan bile dokuz milyon dolar sahte para bastı ve Vatikan Bankası, Kutsal Ruh'un Bankası vasıtası ile bu paraları dağıttı. Ne yazık ki günümüzde dinlerin çoğunun temeli para ve güçtür. Şimdi modern zamanların bize neler getirdiğine, bizde neleri değiştirdiğine ve niçin bizim bu değişiklikleri kabullendiğimize bakalım.

Genelde günümüz, modern zaman olarak anılır. Aslında biraz komik ama modern zamanda birşeyin demode olması ve eskimesi veya antika olması çok çabuk oluyor. Dolayısıyla « modern » şu anda yeni demek, yani modern olan herşeyin yaşam süresi oldukça sınırlı ve modern olma konumu geçicidir. Kısacası modernizm kelimesi insanı yanılgıya düşürebilir. Manası şu an kabullenmiş fikirler ve günümüzün dünyasının düşünceleri demektir. Modernizm'de herşey devamlı değişiyor ve yön değiştiriyor. Kısa bir süre için varolan ve sonra kaybolan fakat insan ruhunda derin etki ve çöküntüler bırakan dengesiz bir inanç ve moda dizisi.

Modernizmin sofistike edebi veya felsefi anlamı, yeni birşeyin veya en azından zihinsel fikirler ile (genelde en akıldışı ve ürkütücü olanları) eski olandan bir farklılığın aranmasından söz eder fakat bu da mantıklılık veya daha doğrusu mantıklı kılmanın altında gizlenir ve destek alır. Geleneksel değerlerin olduğu dengeli dünya, sırf modası geçtiği için tamamıyla bırakıldığı ve küçümsendiği zaman, insan bir boşluk, kargaşa ve kaos hisseder. Tüm denenmiş işaretler ve pusulalar atıldığında, varsayımlara göre, insanın zihinsel faaliyetleri, mantıklı veya mantıksız olarak, gerçeği bulmanın tek yolu haline gelir.

Modernizm, hayatın anlamını veya varolmanın nedenini bulmak için mantıksızlığın sömürülmesinin çok ilginç örneklerini göstermiştir. Psikoloji, gerçeküstücülük, Nazilik gibi akımlar hep insan beyninin mantıksız fikirlerinden kaynaklanmıştır ve mantıklı bir görünüm altında süslendirilmiştir. Fakat ne yazık ki mantıklılık, mantıksızlığı saklamak için bilinçli olarak kullanılsa da, veya insan düşüncesinin doğrusal yapısının gerçeğe götürebileceği hayali altında olsa da, sadece bir başka zihinsel fikirdir ve arkasında gerçek yoktur. Gerçek hiçbir zaman mantıklılık ve destekleyici mantıklı teşebbüsler ile bulunamaz.

Sorun şudur ki insan beyni herhangi bir fikri açıklamak veya korumak için mantık kullanır (çılgın veya Allah'a karşı saygısız, mantıklı veya deli, yapıcı veya yıkıcı) ve bu fikri istediği yönde geliştirir, istediği modele, şekle veya yapıya sokar. İnsan yaşamının en büyük problemlerine mantık ile bulunan çözümler oldukça tuhaftır ve en şaşırtıcısı, insandan insana değişirler çünkü mantık mutlak ile değil, sadece göreceli olanla ilgilenir. Örnek olarak mantık ile Tanrı'nın veya Tanrı'nın sevgisinin varlığı ispat edilemez, ama gerçekte insan bunu parmaklarının ucunda hisseder.

19. Asrın sözde aydınlığı için mantığın ne kadar önemli olduğunu düşünür ve mantıklılığın tarihteki ürünlerini değerlendirmeye çalışırsak, bazılarının ne büyük felaketler getirdiğini görürüz. Bu tür mantıklılığın en korkunç sosyal modelleri Hitler, Mussolini ve Stalin'dir.

Şayet mantıklılık nihai olarak modernizmin arkasındaki tek güç ise, modernizmin önünde sonunda tümüyle saçmalıklara ve aptallıklara ve hatta ısıdırıp çekmeye ve felaketlere iten, insan egosunun sınırsız davranışlarından oluştuğunu görünce şaşkırmamak lazım.

Mantığa en çok çözümsel ve eleştirici bir araç olarak değer verilir. Fakat bireysel mantık son derece açığız ve çıkarıcı olabilir, bilhassa eleştiri ile bir başka modern düşünürün egosuna meydan okuduğu zaman. Gerçekten yaratıcı olan yazar ve düşünürler her zaman eleştirmenler yüzünden daima çok çekerler. Eleştirmenin kendisinin yaratıcılık gücü yoktur ve belki kıskançlığından veya kompleksinden zamanını tenkit ederek, saldırarak ve bir başkası tarafından yaratılmış birşeyi bozmak için çaba sarfederek geçirir. Dolayısıyla başka bir egonun enerjisini harcar ve kendi egosunu şişirir. Fakat bir kişinin mantığının başka birinin mantığına her zaman meydan okuyamayacağı gibi ve saldırı şeklinde kullanılsa bile, mantık yine de kimin haklı kimin haksız olduğu konusunda kesin bir fikir veremez. Bu sıkça rastlanan bir olgudur. Bazıları belirli bir hükümetin veya belirli bir dini inancın iyi olduğunu iddia ederler, başkaları da şu anda devam eden hükümet sisteminin ve dinin gayet iyi olduğunu savunurlar. Bu yüzden uygar bir toplumda din veya politika konuşmak iyi karşılanmaz. Tabii ki bilim alanında eleştiri, bilim adamını teorileri için delil bulmaya zorlayan ve dolayısıyla bir çok yeni ve yararlı buluşa iten sağlıklı bir olgudur. Fakat bilim bile neyin gerçek neyin doğru olduğu hakkında şüpheleri ortadan kaldıramaz. Ayrıca pratikliğine rağmen insanoğlunun problemlerine çözüm bulamaz. Bu sorunlar sadece şahsın bilgisi ile hallolur. Tabii bilim adamları mistik ve havada gözükten herşey hakkında şüphecidirler. Fakat benim bahsettiğim şahsi bilgi somuttur, gerçekliliği kanıtlanabilir ve bilimin kendisi gibi elle tutarlılık özelliği vardır ve mantıksal boyutta tümüyle anlaşılabilir.

Şayet mantıksal sonuçların saçmalıklarına, imalarına ve sonradan ortaya çıkan etkilerine bakacak olursak, mantık, o kadar gurur duymamıza ve övünmemize rağmen, bilgelik açısından hiç de güvenilir bir araç değildir. Yürütülen mantığın güvenilir sonuçlarını düşünecek olursak, sadece mantıksal teoriler üzerine kurulu kesin fikir ve inanç edinmek yanlıştır. Yanlış mantık kullanılarak temel sorulara kesin yanıt bulunamaz, çünkü tartışmalar her fikrin kısmen doğru olduğunu gösterir. Hiçbir zaman onun tam olarak haklı veya bir diğerinin haksız olduğu söylenemez. Bilgeliğimize sığınarak anlamamız gerekir ki gerçek aslında mutlak, genelde tecrübe ettiğimiz gibi izafi veya değişken değildir. Mesela altı adam bir fili altı değişik açıdan anlattı : biri hortumunu tutar ve « Bir yılan gibi uzun » der; diğeri bacağına dokunur ve « bir ağaç kadar iriyarı » der. Herbiri söylediğinin doğru olduğuna inanır ve bunu ispat edebilir fakat her biri diğerinin aksini iddia etmektedir çünkü herbirinin bakış açısı kısmi ve görecelidir.

Tabii ki mantık gerçekte kör bir adamın algılaması kadar bile sağlam demir atmamıştır ve belki de bu kör adam gibi filin yanına, ağacın gövdesine, sarkan bir ipe veya zehirli bir yılanı yaklaşmamıştır bile. Bütün olan mutlak gerçeğin içinde olmadığı, filin tamamını görmediğin sürece, nasıl senin fikrinin doğru olduğuna karar verebilirsin?

Fakat birçok insan gerçek olmayı büyük bir güven ile iddia eder, yetkilerini büyük bir tantana ile duyururlar, ama onlara karşı gelindiğinde, aşırı dincilerin eylemlerinde gördüğümüz gibi, saldırgan, şiddetli ve hatta öldürücü olurlar. Ayrıca, dışarıdan çok faydalı gözükten tarikatlar müridlerine dünyanın sonunun gelmek üzere olduğunu söylerler. Bu tür tarikatların müridleri şiddete düşkün olmaya başlar ve Yok etme Tanrı'sının büyük savaşçıları olarak tarikata üye olmayanları öldürmeye başlarlar. Bazı sahte gurular usta hırsız olan müridlerinin talan ettikleri paraları yağmalamak için onları öldürürler. Dünyanın sonundan bahseden bazı gurular müridlerinin evlenmesine izin vermez, bazıları bayan müridlerine

tecavüz eder ve onları hamile bırakır, sonrada anne karnındaki veya yeni doğan bebekleri gizlice öldürür. Tüm bu dünyanın sonunu getiren tarikatların anahtar sözcüğü gizliliklidir.

Sadece mutlak gerçeğin sağlam temelinde insan, tümüyle güven, barış, huzur ve şiddet olmadan bu belirsizlik, çelişki ve karışıklık dolu izafi dünya ile baş edebilir. Böyle biri, örneğin William Blake gibi, tamamıyla aziz kelimesi ile ne demek isteniliyorsa odur – gerçeği yüksek görüş alanı ile gördüğü gibi aktaran, karşı gelenlere ve küçük görenlere şiddet ve öfkeyle tepki göstermeyip onların körlüğüne veya cahilliğine acıyan biri.

Bununla birlikte, günümüzde, insanları sade ve alçakgönüllü gerçeğin ifadesi değil yüzeysel gösteriş etkilemektedir.

Amerika’da konferanslar vermek için tura çıktığımda Boston’da benimle röportaj yapacak olan gazeteci bana kaç adet Rolls Royce’um olduğunu sordu. Cevap olarak bir tane bile olmadığını söylediğim zaman, bu işlerin içinde olmadığını anlayıp benimle röportaj yapmaktan vazgeçtiler. Fakat bu Boston’lu televizyoncuların suçu değil çünkü onlar paranın gücünün en büyük kriter olduğu bir toplumda yaşıyorlar. Modern toplumun kargaşasında bir yere varmak istiyorsanız ancak bu şekilde ilerleyebilirsiniz çünkü mantık ve egoizm, vücudunun paradan başka bir özü olmayan, atın yüzüne takılmış bir çift at gözlüğü gibidir.

Mantığın gücünün ve alanının doğal sınırları içinde birşeyin kesinlikle doğru veya yanlış olduğunu söyleme yetkisi için aydınlanmış biri olmak lazım. Gerçek hakkında bu kadar ısrarla birşey söylemek insan beyninin normal sınırlarını aşar. Ve böyle biri gerçeği ilan etmekle kalmayıp gerçeği hakikatmiş gibi gösterirse ve onu hayatında ve işinde ifade ederse, o vakit onu ciddiye almak gerekir. Bu kişinin eşsiz kişiliği, egoizm ve şartlanmaların getirdiği tüm lekelerden arınmış bir aziz veya gaipten haber veren veya ermiş biridir. Diyebiliriz ki o meta-modern’dir ve mantıksal anlayışın sınırları, paraya tapmanın yarattığı normlar veya günümüzde modanın yönlendirme gücü onu ilgilendirmes. Sadece mantıklı olan ve bütün fikirlerin yalnızca bir görüş olduğuna inanan birine böyle bir kişi egoist olarak gözükebilir. Fakat gerçek şudur ki, o hayat boyu yanlış, günah sayılan veya insanoğlunun iyiliğine karşı gelen hiçbirşey yapmaz. Aynı şekilde insanların kafalarına yıkıcı fikirler sokmaz. Aksine, yaptığı herşey yapıcı ve şevkat doludur ve etrafında barış ve huzur yaratır. Yaptıkları, kusursuz ve daha dolu bir hayat ve insanoğlunun yükselişi için olduğundan, sonsuz ve kesindir.

Modern yaşamın aracı ve temeli olan mantığın tam olarak ne olduğunu kanıtlamak önemlidir. Onun değerini ve sınırlarını anlayabilirsek, bize sunduğu meyvelerden zevk duyabiliriz ve önümüze getirdiği gizli tehlikelere düşmeyiz. İlk olarak mantık her zaman deneysel değildir, ve insanın tecrübeleri ile uyuşmaz. Şayet bir düşüncenin veya teorinin başlangıcı gerçekten kök salmamışsa, bu düşüncenin veya teorinin sonu veya neticesi felaketle sonuçlanabilir. Bu tür bir mantık kolektif olduğu zaman, son derece tehlikeli olur. Böyle bir kolektif hayalin sonucunda sadece bir kişi değil, birçok hatta bazen koca bir millet veya birçok ülke hasar görebilir ve hatta yok olabilir. Mantık doğru ve gerçek olmayan, mümkün gibi gözükten sistemler yaratır. Genelde mantık gerçeğin tam tersi de olabilir ve ilerde kusurlu ve hileli olduğu bile ortaya çıkar. Mantık bir insanı aynı zamanda hem bir solucan gibi, hem de bir kahraman gibi hissettirir.

Sorun şudur ki mantıklı olan şeyler içlerinde yol gösterici bilgelik prensipleri olmayan insanlar tarafından yaratıldığı için, göreceli seviyededir. Ne zaman mantıklılığı temel alıp yeni bir sistem kursalar, yansıttıkları tek şey kendi ego veya şartlanmalarıdır. Gerçek ve sağlam

birşey sunacaklarına, yarattıkları bir amaca doğru keyfi olarak kendilerini götürürler. Mantık, hücumla geçtikten sonra yönünü değiştiremeyen vahşi bir yabandomuzu gibi düz bir çizgide ilerler. Yabandomuzu çoğu zaman hedefini ıskalar ve tamamıyla tükenene kadar koşmaya devam eder. Aynı şey, bu göreceli dünyada fikirlerini, gerçek hayatın aslında sıvı ve değişken olduğunun ve çoğu zaman da kalenin yerinin değiştiğinin ve asıl amacı kaçırdıklarının farkına varmadan, en uç boyuta kadar götürülen birçok entelektüelde gözlemlenir. Modern ve her zaman dalganın sırtında olduklarından, devamlı bir hareketin içindedirler ve yavaşlayamaz ve durup nereye gittiklerini veya başkalarını nasıl aldattıklarını göremezler. Böylelikle mantıklı birinin gerçek hakkındaki fikri genelde doğrusal bir harekettir veya bir fikri mantık neticesine kadar taşıyan zihnin bir yansımasıdır. Tabii bunun bir noktaya kadar özünde doğruluk kıvılcımı yatar ama temelinde kesin bir görüş alanı bulunmadığından içinde gerçek yoktur ve düşmeye başlar ve sonunda fikri yaratan kişinin veya sistemi kabul eden toplumun üzerine geri teper veya patlar. Gerçek olmadığı için başlangıç noktasına döner ve iflas eder ve sonunda artık kendi rastgele uçuşunu sürdüremez olur. Bu birçok mantıklı gibi gözükken çözümlerin, salt mantığa dayandıklarından, genelde yıkıcı unsurlar ile dolu olduklarının izahıdır.

Bunun en iyi örneği Freud'un teorileridir. Şimdi, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra, insanlar bu teorilerin ne kadar gerçek anlamlarından saptırılmış ve hileli olduklarını ve onun ileri sürdüğü psikanalizin hokus-pokus ve beyin yıkama karışımı olduğunu anlamaya başladılar. Artık Freud'un bilinçaltının ne olduğunu bilmediği açıktır. Bu zaten, Freud'un ilk öğrencilerinden ve daha sonra bilinçaltını, Freud'un sınırlı ve yıkıcı bakış açısıyla tanımladığı gibi, ilkel dürtülerle dolu kişisel bir çöp kutusu olarak değil, tüm gerçeğin bir çeşit temeli olan ve tüm yaratıcı fikirlerin kaynağı ve matrisi olarak tanımlayan C.G. Jung tarafından açıklanmıştı.

Freud'un psikanalist teorileri, onun dediği gibi insanlara daha mutlu bir yaşam sürmeleri için yardım edeceğine, büyük hasara neden oldular ve Freud'un son derece zarar verici teorilerini büyük bir saflıkla kabul eden Batı'lı insanların zihinlerinden tüm ahlak değerlerinin yok olmasından da sorumludurlar. Hatta Freud'un en önemli ve gözde konusu olan Oedipus kompleksine karşı her insanın göstermesi gereken doğal bir tiksilmeye karşı direnişlerinden ötürü kendilerini kutlardılar ve mideleri bulanmadan Freud'un şahsi tutkularını içlerine sindirdiler. Şayet fikirlerini yaymaya Freud Hindistan'a gelseydi, iffet ve ahlak değerleri çok derin ve sağlam olan, neyin iyi ve doğru olduğunu anlayan ve bilhassa anneliğe çok derin saygı besleyen insanların öfkelerinden kaçamazdı. Neden İsa çarmıha gerilirken "Anneleri bakın" yani anneleri iyi koruyun dedi?

Hindistan'ın eski ve geleneksel bilgeliğinin öğretilerinden en önemlisi Kutsal Ana'nın herşeyin kökü olduğu ve herşeyin doğal olarak ona doğru geri geldiğidir. Sadece Sahaja Yoga'da tekrar annenin vücuduna, barış ve şevkat okyanusuna, en saf şekli olan aydınlanmış hücre olarak geri girmenin, damlanın okyanus oluşunun ve Anne'nin yaşayan bedeninin bir parçası olmanın ne demek olduğu anlaşılır. Freud çok küçük ve aşağılık beyinli, büyük gerçekler dahil herşeyi kendi sapık tutkularının önemsiz boyutlarına indirip küçültmeye çalışan bir adamdı. Neyse ki Hindistan'da sadece okumuşlar değil normal halk bile gerçeğin ne olduğunu biliyor. Eski kutsal kitaplarda (Purana'lar) kimin gerçek kimin sahte guru olduğu, neyin doğru neyin yanlış öğretisi olduğu açıkça belirtilmiştir. Bunlar değiştirilemeyen, veya yeni bir eğlence veya Freud'un teorileri gibi çarpıtıcı ve tehlikeli bir modaya uydurulamayan temel ve sonsuz gerçeklerdir.

Gerçek mantıklı veya doğrusal bir düşüncenin ürünü değildir. O Ruh'un ışığından gelerek kendini doğal olarak gösterir ve dolayısıyla mutlak bilgelikten türemektedir. Aydınlanmadan

evvel kişi bununla mutabık olmayabilir ama gerçek şudur ki Ruh kalbimizde Tanrı'nın yansımasıdır. Sadece aydınlanmadan sonra insan Ruhunu hissedebilir. Ruh güçlerini insanın şahsiyetinde gösterir ve ışığı, bilinci yepyeni bir farkındalığa götürür. Ruh'un Tanrısal akıllılığı her taraftan yayılır. Mantıksal düşünce gibi doğrusal hareket etmez. Kısmi, meyilli veya çıkarıcı değil sadece güneşin ışınları gibidir. Karanlık ve cehalet olan her alanı aydınlatır. Ruh'dan parlayan gerçeğin gücü her yere yayılır ve en derin sorulara ve sorunlara nüfuz eder. Ruh'un gücü sınırsızdır ve en zor ve karanlık olan dahil her yeri aydınlatmaya devam eder. Doğrusal bilinç gibi er ya da geç ulaşacağı ve geri tepeceği, akli şaşkınlığa ve yanlışa sürükleyeceği bir nokta yoktur. Aksine, insan dikkatinin gittiği her yeri aydınlatır ve kişi gerçeği açık, dengeli ve somut bir şekilde görür. Çünkü gerçek olduğu gibidir. Sınırlı egonun tersine (kör bilinç), Ruh, mantıksal yansımalar, bir tartışmanın taleplerini veya zihinsel bir oluşuma uyması için herhangi bir fikri değiştirmeyi istemez ve bunu yapmaya gerek duymaz. Sorun şudur ki gerçek ödün vermez. Derin ve saf sevginin temelinde durur.

Bu yüzden gerçeği bilen, bazen diğer insanlardan uzak durur çünkü görüşlerini başkalarının mantıksal yansımalarına, popüler, başarılı veya moda olan fikirlere uyduramaz. O mutlağın temelinde durur ve mantıklı modern kişilerin kargaşasının ve kaosunun ötesinde gerçeğin dünyasının, mutlak gerçeğin var olduğunu bilir. Bilir ki bu gerçeğe mantık ile, egonun sınırları ile değil yükselişimiz ile ulaşılır. Bu bir hayal ürünü değil, Ruhumuzun tecrübesinin gerçekleşmesidir. Ruh bir tekerleğin sabit ekseni gibidir. Dikkatimiz devamlı hareket eden varlığımızın tekerleğinin ortasındaki sabit eksene gelirse, İçsel huzurun kaynağı olan Ruhumuz sayesinde aydınlanırsınız ve tamamıyla sakin ve kendimizi bildiğimiz bir konuma ulaşırız.

Fakat bilincimiz tekerleğin çevresindeki egomuza bağlı kalırsa hayatımızın normal akışında devamlı bir hareket olur ve etrafımızdaki kargaşayı sadece göreceli düzeyde anlayarak yaşamaya devam ederiz. Egonun sınırlayan etkisinin dışında, her türlü arzu, beklenti ve şartlanma bilincimizi etkiler ve çarpıtır, yüzeysel fiziksel ve zihinsel duyularımıza ulaşarak strese ve insanın zorlanmasına ve tükenmesine neden olur. Bunun aksine, Ruhun niteliği bizi tüm yüzeysel, gerçek olmayan kaostan uzaklaştırır, etrafına, dışarıya bile barış ve huzur yayan saf gerçeğin dünyasına yükseltir. Bu talep edilmez, zorlanmaz veya satın alınamaz. Evrimin yaşayan sürecinde kendiliğinden olur. İstikrarsız ve göreceli olan bilinç, yükselişimizden sonra her yerde olan Tanrısal bilinç ile birleşir. Çünkü aydınlanma ile Ruh kendini tanır ve tamamıyla yansımaya başlar, kendine güvenir ve kendi kendine yeter. Diyebiliriz ki Ruh tamamıyla farkındalık konumudur ve bu yüzden kendi doğasının son derece farkındadır.

Söylediğim gibi Ruhun akli eşsiz bir ışık gibidir ve heryere yayılır ve reaksiyon gibi herhangi bir kutuplaşma etkisine rastlamadan ulaşabildiği kadar uzaklığa ışık saçar. Ruhun ışığından doğan bilinç algılar, değiştirir ve yaratır. Dolayısıyla Ruhun akli hiçbir şeyin nedeni veya sonucu değil neden ve sonucun birleşimidir. Aktif veya pasif değildir. Bir şeyi değiştirmesi veya emir alması gerekmez. İçinde yerleşmiş ve sadece etkili olmak için hareket eden bir niteliği vardır. Diyebiliriz ki « Odur, dolayısıyla yapar ».

Güneşin ışınlarına bir bakın. Sadece ağacın üzerine düşerek klorofil yaratıyorlar. Bu süreç için bir maksat veya zihinsel yansımaya gerek yok. Gerçeği bilme ve etkili olma niteliği Ruhun içine yerleşmiştir. Toprak anaya konulan tohum filizlenir çünkü gerek tohumun, gerekse toprak ananın içinde bunu yapma niteliği vardır. Gerçekten yaşayan her şey kendiliğinden işler. Her şey doğal olarak zaten olduğu şeye dönüşür.

Bunun aksine, zihinsel sürecin kökü herşeyin kaynağı olan Ruh olmadığından, bu şekilde kendiliğinden olan eylem niteliği yoktur. Yaptığı herşey kasıtlı, egolu veya şartlanmalı veya mecburidir. Doğrusal bir şekilde ilerler, geriye veya sağa sola bakmaz. Eninde sonunda çöküşüne engel olamaz çünkü içinde gerçeğin kuvveti yoktur, dolayısıyla geri teper ve başında hiç umulmadığı bir şekilde asıl fikre zarar verir.

Olağanüstü bir örnek olarak Hitler'i ele alalım. Yahudilerin Almanya'ya zarar verdiğini söyleyen mantığına o kadar inanıyordu ki Almanların en asil ırk olan Aryan'lardan ve Yahudilerin ise aşağı bir ırktan olduğunu yaydı. Bu mantıksal bir teori idi ve uzaktan yakından gerçek ile ilgisi yoktu. İnsanları gaz odalarında öldürüp ve sonrada o korkunç manzaraları seyreden Almanlar nasıl asil bir ırk olabilir? Gaz odalarında çok tatlı çocuklarda vardı. Mantığı ile körleşmemiş herhangi bir insan böyle şeyleri sadece en aşağılık ilkel bir toplumun yapabileceğini bilir. Böyle bir mantıksal yapılanmanın nihai çözümü Hitler'in kendi kendini yok etmesi oldu çünkü Yahudileri yok etme fikri zihinsel bir yansıma idi ve tüm zihinsel yansımalar eninde sonunda geri teper. Kutuplaşma kanunsu kişi zihinsel yansımasının şahsiyet ve ego bilinci ile sınırlı olan doğal sınırını geçince baş gösterir. Sonra da bu süreci başlatana, sonsuzluğa fırlatılan ama ucunda bağlı bir ip olan ok gibi geri teper.

Yüzeysel ve dünyevi boyutta bile, hergün yaşadığımız tecrübeler bize gözümüz kör bir şekilde mantığımızı dinlemememizi ve onu izleyip sınırlarında zaptetmemizi öğretmektedir.

Mantığın faydaları vardır, fakat aşırı mantıklı olmanın bizi nereye götürdüğünü ve sonuçlarını yargılamadan aşırıya gitmemelidir. Şaşırtıcı olan şudur ki, egonun çılgın gücünden dolayı kimse kolay ders alamıyor. Birçok kişi bana mantıklarını dinleyerek davranışlarından dolayı çektikleri üzüntüler ile geliyor ve ben onları tedavi etmeye çalıştığımda onlara zarar veren şeyi korurlar "Ne olur yani ben onu yaptıysam? Ne olur ki? Ne olur? Ne olur?". Bu kelimeler modern insanın mantrası ve nakaratı oldu. Fakat insan günlük tecrübelerinden ders almaya hazırsa ve otomatikman "Ne olur ki?" demezse, uç noktalardan kaçınarak orta yolun pratik bilgeliğine ulaşabilir. Alıştırma yaparak mantığımızı belirli şeffaf noktalarda sınırlayabilir ve dengemizi elde edebiliriz. Bu şekilde insan bir parça daha tetikte ve emniyette kalabilir ve en önemlisi kendine ve başkalarına zarar vermez.

Şayet kendimizle yüzleşirsek ve kalbimizden alçak gönüllülükle « Ben henüz gerçeği bilmiyorum, fakat onu bulmam lazım » dersek, zamanla bu alçakgönüllülük ile mükafatlandırılırız ve yükselişimizi elde edebiliriz. Bununla insanın dikkati orta kanala gelir, ne solda, ne de sağda. Yani geçmişten getirdiği şartlanmaları ve egosunun hırsı tarafından yönetilemez. Böyle bir insan aydınlanmasını çok rahat alabilir ve bu şekilde gerçeği tam manasıyla kavrayabilir.

Ruhun ışığı altında gerçeği algılamanın ne olduğunu anlayarak ve tecrübe ederek mantığın getirdiği problemlerden ve modernizmin neden olduğu kafa karışıklığından sakınabiliriz. Bu modern zamanda (Kali Yuga veya kafanın karışmasına, Sanskritçe « bhranti » ye neden olan kargaşa ve çelişki zamanı) ortaya çıkan bir başka lanet de insanların çok kolay bir şekilde günah işleyebilmeleri ve başkalarına zarar verebilmeleridir. Devletleri yönetenlerin, kendilerinin işine geldiğinden, bu tür faaliyetleri destekleyerek onaylayacakları herhalde bir başka kehanetti. İnsanların kendilerine zarar vererek ortaya çıkardıkları hasarın (modernizmin en büyük neticesi) köküne inerek sosyal problemleri çözmek yerine hiçbir zaman halledilemeyecek daha fazla problem yaratan parça parça ve kısa vadeli çözümler önerirler. Örnek olarak Mr. Simpson, futbol kahramanı, karısını öldürmekle suçlanmaktadır. Bununla beraber bazı Amerikan dergileri evlilik ve ailenin yanlış birşey olduğunu yazmaya başlar.

Amerikan toplumu sadece ikiyüz senelik bir geçmişe sahiptir. Son senelerde toplumlarını yok etmek için her türlü şeyi yapmışlardır. Ne hakla toplum veya evlilik hakkında konuşarak dünyadaki köklü geçmişleri olan diğer toplumlara hasar verebilirler? Bu sadece belirtileri tedavi ederek asıl nedeni bırakmak, toplumun köklerini öldürmektir. Hükümetler artık vatandaşlarının gerçekten iyiliklerini düşünmemekte ve güç, daha sonra insanların en aşağılık ve bencil isteklerini pohpohlayarak (bilhassa basın ve televizyon gibi ikna edici medya yoluyla) oy satın alan sahtekar maddi çıkarıcıların eline geçmektedir. Modern zamanda asıl gördüklerimiz ise her türlü kehanet ve hayalin ötesindedir.

Aklın en belirgin alçak gönüllülüğü, entellektüellerin yapıtlarında değil, kalplerinden uysal olan derin düşünür ve şairler ile sadece yaratıcılarına olan adanmışlıkları ile resim yapan sade ressamalarda görülmektedir. Onlar akli yansımalarında dünyayı sadece Tanrı'nın yarattığı şekilde görmektedirler. Bu alçak gönüllü insanların yarattıkları eserler doğanın ve Tanrı'nın sınırsız yansımalarıdır. Resimlerden ve yapıtlardan akan neşe, fırçalarının her darbesinde, kalplerimizi enfes kokan lotus çiçekleri gibi açtırmaktadır. Yapıtlarından sessiz ve eşsiz bir ilham akmaktadır. Bazı « naif » ve « rustik » diye adlandırılan resimler de aynı stili anımsatmaktadırlar.

Ne yazık ki, günümüzde sanat şahaserleri yaratılmamaktadır. En fazla eskiden yaşamış meşhur ressamın eserleri kopya ediliyor ya da yatırım amacı ile onların resimleri fahiş fiyatlarla el değiştiriyor. Modern zamanda ölümsüz sanat fikri yok olmuş, insanlar sadece ressamın kendisinin anlayabileceği kadar sübjektif olan veya ressamın, mantığımızı ve onun yaptığı bu eserin şahaserliğini inandırıcı yapacak yorumlarda bulunmasını gerektiren modern sanata merak salmışlardır. Fakat eleştirmenler, ölümsüzlük veya Ruh'u hissetmediklerinden, normal olmayan ve alışılmışın dışına çıkan her türlü saçmalığı överler.

Gayet tabii, modern resim şayet şekilsiz Ruh'tan çıktıysa, ruhani açıdan gelişmiş bir netice verebilir. Geleneksel resmin çizgi ve şekillerini kırarak ışık ve şeffaf anlam dolu şekilsiz bir eser oluşturur. Fakat bu olasılığı elde edebilmek için aydınlanmış ruh olmak gerekir ki, ressam şekilsiz neşesini, Ruhunun duyduğu soyut kendiliğinden neşeyi Ruhunun yansıtması ile fırçaya dökülsün. Bu tür sanatın yorum ve tartışmaya ihtiyacı yoktur. Sadece bir şair onu açıklayabilir. Aydınlanmış ruh olan William Blake gibi bir şair, şiirlerinde anlattığı düşleri aynı zamanda resimlerde de şekillendirebilirdi. Bu tür şairlerin hayalleri sadece aydınlanmış bir ruhun takdir edebileceği ve zevk alabileceği muhteşem boyutlara ulaşır. Tüm bu yüce ruhlar, isterlerse sade bir köyde oturup Tanrıça için bir şal dokusunlar, isterlerse ölümsüz ve sonsuzluk adına Tanrısal şiirler ve nameler söylesinler, hepsi Yaratıcının has Tanrısal dalgacılarıdır. Belki her zaman anlaşılmazlar, cahil ve kör insanlar tarafından eleştirilirler, fakat kendileri ve Tanrısal bilgisi olan ve yansıttıkları dünyayı anlayabilenler için çalışıp söyler ve çalarlar.

Bu düşü iletebilmek için modern asırda olduğu gibi sanatsal kabiliyeti yansıtmak amacı ile herhangi bir adiliğe veya erotik öneriler kullanmaya gerek yoktur. Eğer saf sanat ise, o zaman zaten kendisi son derece çarpıcı ve zevk verici olur. Öyle ki böyle bir saf sanat eserini gördüğünüzde veya duyduğunuzda, tüm düşünceleriniz durur ve siz sadece o eserden hissettiğiniz zevkin güzelliğini seyredersiniz. Aynı hisleri sanatçıda kendi kalbinde hisseder. Gerçeğin ince bir şekilde algılanması aydınlanmış ruha verilen bir nimettir ve bu salt mantıksal ürünlerden çok farklıdır.

Bu tarz bir algılama yoksa, doğru dürüst bir çizgi bile çizemeyen entellektüel eleştirmenler, egoları tarafından yönlendirilen ve sınırlı olan mantıklarını kullanırlar ve her yeni yetişen

ressamı eleştirmeye ve yargılamaya hak görerek, onun sanatını öldürüp hassasiyetini yaralar ve uyuştururlar. Örneğin geçen gün televizyonda bir sanat şahasesi orkestrayı dinliyordum. Müzik 80 yaşında İngiliz bir bayan tarafından bestelenmişti. Çok güzel ve büyüleyici idi fakat ertesi gün gazetede bu muhteşem eserin değerini düşüren ve alçaltan yarım sayfa bir eleştiri çıktı. Sonra da zaten besteci pek ortalara çıkamadı ve zamanla silindi.

Bu sofistike denilen eleştirinin arkasındaki güç nedir? Hiçbirşey yaratma kabiliyeti olmayanların kıskançlığından ötürü eleştiri yapmayı öğrenmeleri mi? Sorun şudur ki gerçek sanatın değerini anlamayı okulda öğrenemeyiz. Bu sırf zihinsel anlamak değil içsel bir ruhani tecrübedir. Eleştiri sadece akli olarak yapıldığı takdirde aslında çok tehlikelidir çünkü gerçek ve içten olanı görmeyip veya yok edip anlamsız ve klişe veya eninde sonunda zarar verici olana yüzeysel bir çekicilik ve değerli bir hava verir. Fakat neden eleştirirler? Herkesin kendi tarzı vardır, neden eleştirmenler söylemeyi öğrendikleri tumturaklı sözlerle insanları yanlış yönlendirirler? Aynı şekilde gazeteci makinalı tüfek ağzı ile alçak gönüllü ve bilge insanların fikirlerini röportajlarında öldürür.

Ürünlerine bakarsak, modernizimin yarattığı belli başlı eserlerin yüzeysellik ve şaşkınlık taşıdığını ve sadece akılsal eleştiriye beslediğini görürüz. Fakat çok şükür bütün bunlara bir çözüm yolu mevcuttur. Şayet tüm iyi sanatkarlar yok olsaydı (zaten halen bu olmaktadır çünkü onların yaratıcılıkları ve hassaslıkları eleştirilmiş ve sessizliğe itilmişlerdir) sonuç ne olurdu? Kutuplaşma Yasası devreye girerdi ve eleştirmenler yok olurdu, çünkü eleştirecek insan kalmazdı. O zaman birbirlerini eleştirmeye başlardı ve zaten şimdi de öyle yapıyorlar; sonu gelmeyen metrelerce uzunluktaki eleştirilerini döndürüp döndürüp fırlatmadan edemiyorlar. Herhalde önünde sonunda birbirlerini eleştire eleştire yok edecekler.

Modernizmin sorunu devamlı yapıtlarını yok edici olması ve yerine yenilerini getirmesidir. Şimdi kutuplaşmanın nasıl işlediğini gösteren başka bir örneğe bakalım. Onaltıncı asırdan ondokuzuncu asıra kadar başka ülkeleri istila etmek modern olmak sayılırdı. Aşırı boyutlara varan yağmalama ve sömürgecilik moda ve çok yaygın idi. Yirminci asırda başka ülkelere « aydınlanmış » bir ilgi duymak modern sayıldı. Fakat Kutuplaşma Yasası yeni akım ne olursa olsun, sarkaçın er veya geç geri sallanacağını gösterir ve geçmişteki yanlışların Kutuplaşma Yasası aracılığı ile nasıl Batıdaki bazı sorunların nedeni olduğundan bahsetmiştik.

Bu asırlarda mantıklılık en yoğun şekilde kendini beyaz tenlilerde göstermekteydi, onlar mantıksal düşüncelerinin eseri olarak nedense tüm diğer ten rengindeki insanların Tanrı tarafından yaratılmadığını ve söz ve yazıyla belirtilmese bile Tanrı'nın muhtemelen beyaz ve büyük bir ihtimalle Anglo-Saxon olduğunu ve diğer ırklara Tanrısal bir cezalandırma olarak başka ten rengi verildiğini farzederlerdi. Bu tür bir cahillik bize çok komik gelebilir fakat böyle bir mantık ile, daha doğrusu emperyalizm ve sömürgecilik ile, binlerce, milyonlarca insanı öldürdüler, ülkeleri yağmaladılar ve bu ülkelerin vatandaşlarını köleleri yaptılar. Sonuç olarak Kuzey Amerikada özgür ve doğal olarak, kendi gelenekleri ile yaşayan bir tek kıızılderili göremezsiniz çünkü hepsi kendilerine « cömertçe » işgalciler tarafından verilen şartlarda yaşarlar. Müzelerde kıızılderili taşları ile fakat, ne gariptirki, Anglo-Saxon suratları ile yapılmış resimleri portreleri görebilirsiniz.

Allahtan Tanrının takdiri Kolumbus'u kendisinin gittiğini sandığı Hindistan'a değilde Amerikaya götürdü ve orda tuttu. Aksi takdirde, Bangladeş, Sri Lanka, Tibet, Nepal, Afganistan, Hindistan, Pakistan, ve diğer «istan » lardaki eski ve sofistike kültürleri ile « siyah » insanlar işgalcilerin, İspanya'nın boğa güreşçilerinin topluma verdikleri katkı ile

Katolik kiliselerinin avlularında yarattıkları « barış » ve « huzur » gibi, üstünlük kompleksleri yüzünden tamamıyla mahvolurlardı. Fakat Kolumbus'un ihmali için o yüce Anglo-Saxonlar İngiltere'den Hindistan'a geldiler ve Hindistan'ın mirasını ve derin bilgeliğini etkisiz duruma getirebilmek için ellerinden gelen herşeyi yaptılar ve sonrada 300 sene süren davetsiz saygıdeğer misafirliklerini zarif bir şekilde bıraktılar. Hindistan'ı barış içinde bıraktılar fakat ülke ikiye bölünmüştü ve her iki taraf de şiddetli bir kavganın tohumları ekilmişti.

Günümüzde, bireysel hakların ve « Büyük Britanya » mantıklı teorilerinin üzerine kurulan o yağma edilmiş imparatorluğun bölünmesine ve ölümüne rağmen, sömürgeciliğin getirdiği mantıklılık ve içinde yanan kutuplaşma ateşinin etkisi hala devam etmektedir. Büyük Britanya kendi içinde değişik bölgelerin stresini hissetmekte, bu bölgeler bireyselliklerini korumak için savaşmakla kalmayıp, birbirlerini yok etmek için de şiddete başvurmaktadırlar. Yakın geçmişte imzalanan Barış Anlaşmasına kadar, Kuzey İrlanda'da hergün sömürgeciliğin kalıntılarını korumak veya onlara karşı savaşmak pahasına insanlar öldürülüyordu ve belirli aralıklarla o muazzam ve güvenilir Londra şehrinde teroristlerin bombaları patlıyordu.

Şimdi bu mantıklı ve zihinsel eylemlerin sonuçları Kutuplaşma Yasasına göre nasıl işliyor açıklığa kavuşturalım.

Anglo-Saxonlar « esmer » ırkların (bilhassa Amerika'da) «kalitesiz » kültürlerini yağmalarken, egoları o kadar şişti ki gerçeği görmemeye başladılar ve kibirlerinin ve insanlık dışı davranışlarının normal olduğunu zannetmeye başladılar. Tüm kurallar ve mantığın rasyonelliğinde mutlu bir şekilde tüm dünyayı yağmaladılar, tüm « aşağı » ırkları boyun eğmeye zorladılar ve kibirliliklerinin meyvelerinin tadına varmak için rahat bir şekilde yerleştiler. Gayet tabii kutuplaşma kendini göstermeye başladı. Bilhassa Amerika kalkınmaya başladı ve, sömürgeciğe karşı Amerikan ihtilalinde başgösteren idealizme rağmen, insanlar yavaş yavaş lüksün esiri ve kendi egolarının kurbanı oldular. Zaman geçtikçe Anglo-Saxon olmayanları, tüm Musevileri, İtalyanları, Rusları aşağı ırk olarak tanımladılar ve onlara, Kızılderililere ait olan ve şimdi de kendilerinin farzettikleri o topraklarda, yabancı gibi muamele edip eziyet çektiler. Birçoğu, belki dinlerinin coşkusuna kapılıp, buna doğuştan hakları olduğunu, bu ilkel ve muhtemelen Tanrı gibi beyaz derisi olmayan Kızılderilileri yok etmek gibi önemli bir işi yapmak için kendilerinin Tanrı tarafından bir kutsama olarak seçildiklerini iddia ettiler.

Şimdi beyaz tenli insanların muhteşem ev ve bahçelerle dolu çok güzel şehirleri var. Bir zamanlar başkalarına ait olan onca gür bitkilerle dolu ormanlar ve verimli topraklar şimdi onların, artık onlar kanunen bu toprakların ve oralarda yetişen herşeyin sahibi. Sadece kendi topraklarında yaşadıkları için öldürülen veya kovulan artık yok. Artık onları düşünmeye veya onlar için üzölmeye gerek yok çünkü insanın kendi fikirlerine dayanan mantığının ustaca kullanılması ile herşey izahat edilir ve haklı çıkarılır.

Fakat ne yazık ki, bu saldırı halen bitmedi. Kutuplaşmanın doğal yasası sayesinde siz başkalarına saldırırsanız ve onları öldürürseniz, yaptığınız o saldırı aynen size saldırgan olarak geri teper. Bir zamanlar oldukça gelişmiş kültürleri sayesinde kendileriyle idealist ve akıllı rasyonalist olarak övünen insanlar, Anglo-Saxonlar ve diğer kibirli sömürgeci kabileler, şimdi önerilen her kolektif ve zararlı girişimlerde birinciler. Uyuşturucu ve esrar kullanımına kolektif olarak hazırlar. Bu uyuşturucu Kolombiya ve Bolivya gibi ülkelerden, Kızılderililer gibi Amerikan topraklarının gerçek sahiplerinin yoksulluk içinde yaşadıkları topraklardan akıyor. Onlar beyaz tenlilerin saldırılarından kaçmak için yüksek dağlara kaçtılar. Onların

saklandıkları yerler bugün kendini gösteren kutuplaşmanın özü. « Crack » gibi en zararlı türden esrar bu iki ülkede yetiştirilip Amerikalılar tarafından isteyerek, kendi vatandaşlarına zarar vermek ve öldürmek için Amerika'ya kaçak sokuluyor. Halbuki yerel halk bu tür « crack » gibi zararlı uyuşturucuları kullanmıyor. Amerika'da uyuşturucu bağımlılığı bir şehirle veya bir sınıf insan ile sınırlı değil. Kullanım o kadar yaygın ki Miami, San Francisco veya Los Angeles gibi şehirlerin kalabalık sokaklarında nedeni bilinmeyen cinayetler işleniyor, sanki Kızılderililere karşı işlenen o sınırsız cinayetler öyle çığırından çıktı ki şimdide kendi vatandaşlarını, Amerikalıları öldürüyorlar. Sanki uzun zaman Kızılderililere karşı oynanan bu « cinayet oyunu » tenis gibi unutulmamak için devamlı pratik ediliyor.

Şimdi de kendilerinden azıcık daha zengin olanlara saldırıp onları öldürüyorlar. Bu şekilde gelişen ülkeler zenginleştikçe, Kutuplaşma Yasasının bir başka eylemi ile, bir o kadar zenginleri kaçıran ve etraflarına ahlaksızlık ve sefillik yayarak para kazanan hırsızlar ve mafya ortaya çıkmaktadır. Bu mafya imparatorlukları kontrol edilemezler ama onlar herkesi, hükümetleri ve politikacıları bile kontrol ederler.

Modern Batı dünyası para kazanmaya o kadar önem verir ki, para, modernizmin şanssız yıldızı altında doğan herkesin boynunda bir ip olmuştur. Fakat anlamalıyız ki tüm bu hırsızlar ve Mafya sadece Kutuplaşma Yasasına göre denge yaratmak için vardılar.

Hırsızlık sadece suçlu sınıfa has birşey değildir. Her sınıftan insan, Amerikan toplumunun en üstünden en alt seviyelerine kadar herkes, hırsızlık, rüşvet, talan etme gibi eylemleri ahlaksızca ve şahsiyetsizce uygulamakta veya sessizce bu gangsterlerin ve serserilerin acımasızlıklarından çekmektedirler. Onlar kabilelik gibi olan kraliyetlerini büyütmede ve geliştirmektedirler. Şiddet öyle boyutlara varmıştır ki şayet Amerika'da seyahat edecekseniz hiç saat veya mücevher takamazsınız, hatta alyansınızı bile.

İnsanın değer yargılarının (insanların geleneksel değer yargıları ile yetiştikleri zaman edindikleri ve doğal olarak saygı duydukları darma) yavaş yavaş aşınarak yok olması Amerika'da en üst noktaya erişmiştir. İnsanların aşırı içki ve uyuşturucu kullanması artık bir gelenek haline gelmiştir.

Bunun da ötesinde, insanlar, seksi suistimal edip kötüye kullanmaktadırlar. Özgürlükleri ile sarhoş bir halde, tüm namuslarını, doğal utangaçlıklarını ve sınırlarını kaybettiler. Raporlar, bu tür arzularını doyurmak için kendi çocuklarını bile kullanan insanların gittikçe çoğalmakta olduğunu gösteriyor. Hayvanlar bile yavrularına bu tür korkunç annelerin çocuklarına davrandıkları gibi davranmıyorlar. Böylesine bir olgu, insani anlayışın ve ayıbın ötesindedir, ama öyle görünüyor ki bu tür insanlar, sözmona eğlence dedikleri pisliklerle dolu olan bu şiddet kültürü içinde tüm normal ahlaki değerlerden kolektif olarak muaf hale gelmişler. Bu «Coca-Cola» kültürü, cadılar bayramına benzeyen eğlencelerle, uyuşturucunun merkezi diskolarla, müziği ise bayağılık ve müstehcenlikle dolu. Fakir ve “ilkel” bir hintli falcı, modern çağdaki bu aşağılık ve ahlaksız konumu nasıl tasavvur edebilirdi?

Son zamanlarda duyduğumuza göre 200 kadar çocuk Amerika'da polis tarafından kötüye kullanıldı, yani korunmaları ve iyilikleri için güvenmeleri gereken insanlar tarafından. Günümüzde çocuklar çok acı çekiyorlar fakat bu çocukların böyle kullanılmaları gaz odalarından yakılmalarından daha kötü, çünkü genç hayatlarında kendilerine yapılan o acımasız hasar ile yaşamak zorunda kalıyorlar. Kanada'da bazı katolik papazlar masum çocuklara zarar verdiler. Yakın zamanda Avusturya'da Katolik kilisesinin baş rahiplerinden birinin çocuklara tacizde bulunduğu için yargılanması şok edicidir. Giydiği kılık kırmızı

renkte idi. Keşke boğa güreşlerinin yapıldığı arenaya girip en azgın boğanın karşısına çıksaydı. Çocukların kendileri bile böyle perişan bir hayat yaşamaktansa belki ölmeyi tercih ederler. Küçük bir kız ailesi tarafından zorla bir korku filminde ruhuna şeytan giren bir kızı canlandırdıktan sonra ergenlik çağına geldiğinde intihar etmiş.

Bu çocukların masumiyet ve saflıklarını kötüye kullanan kalpsiz insanlardan hiçbir kehanette bahsedilmedi, dolayısıyla Batı Hint kehanetlerine inanmıyor ; Hintli falcıların geleceği açıkça gördüklerine inanmıyorlar. Peki ya Nostradamus? Sanki geleceği görenler bu olan iğrençliklerden bahsedemediler ve zaten kimse bugüne kadar, Kali Yuga'nın en aşağılık zamanına kadar, böyle şeylerin olabileceğine inanmazdı.

Ben Amerika'ya uçarken gazetelerde ordaki çocukların kötüye kullanıldığını okudukça şoke oldum. Yanımda oturan Amerikalı kadın benim şoke olmama şaşırıyor. “Ben kesinlikle şaşırmadım çünkü mantıklı düşünürseniz bunun gibi şeylerin tüm dünyada olduğu bir gerçektir, sadece Amerikan basını bu tür haberleri basmaktan korkmuyor.” dedi . Bu kolektif düşüncenin yeni boyutlarında mantık insanları bireysel olarak kendilerini haklı görmeye itmektedir, daha doğrusu kendileri ile yüzleşmekten kolektif bir kaçış. Bu tür dikkatsiz, sorumsuz düşünce tarzı insanlığın tehlikeli ve zarar verici depremlerini görmemezliğe gelmek demektir. Ayrıca geleneklerin özenle ve saygı ile korunmuş değer yargıları hakkında bilgisizliktir. Abraham Lincoln şayet yaşasaydı, böyle bir topluma ne derdi? Şükür bütün bu yüce ruhlar nur içinde yatıyorlar. Sadece bizlerin, modern insanların, devamlı günümüzün medyasındaki sansasyonlar ile şoke edilmemiz lazım.

Günümüzde bu gelişmiş ülkelerde kimse kendini güvende hissedemiyor. Çünkü insanlar, uçakta konuştuğum Amerikalı kadın gibi, mantıklılığını kullanarak yapılan şiddete bir açıklama getiriyor veya haklı çıkarıyor. Bunun yanısıra şiddet devamlı eğlence gibi medyada gösterildiğinden dolayı halk bu tür şeylerden dolayı utanç duymuyor ve insanlık dışı bir şekilde hissiz davranıyor. Gördüğümüz gibi insanlar utanmaz bir şekilde bu tür korkunçluklardan para kazanmaktan dolayı mutlu. Başka bir şey düşünmeye vakitleri yok. Yeteri kadar paraları olanlar bile o kadar doyumsuz ki kendilerinden daha fazla hatta daha az parası olanlara nazaran bile, ne pahasına olursa olsun, daha fazla istiyorlar.

Fakat, değişik bir kültürden gelen biri için, halkın uyuşturucu veya alkol kullanımından bahsetmek günahdır. İçki içmek Anglo-Saxon ve Avrupalı ırklar da o kadar yüceltilmiştir ki neredeyse bir din geleneği olmuştur. Din iyi veya kötü olabilir, o hiç tartışılmıyor. İçki içmek o kadar kutsal olmuştur ki içki içmeyenler garip ve tuhaf karşılanmaktadır. Toplumun önde gelen insanları, entelektüeller ve üst kademedekiler sarhoş olduktan sonra, bırak bilgeliliği, akli başında biri olarak bile iyi örnek olamıyorlar. Aksine, kolektif olarak bira, içki, şarap ve her türlü sarhoş edici maddenin içinde boğuluyorlar. Tabii ki kendilerini haklı çıkarmak için binlerce neden bulmuşlardır ve hatta kolektif olarak halka, medya aracılığı ile, bu zarar verici ve bilgeliliğin şeffaf görüş alanını bulanıklaştıran alışkanlıklarını koruyarak dehalıklarını göstermişlerdir. Ne yazık ki bu içki geleneği önceden bir salgın hastalık gibi alkolden kaçan ülkelerde bile yayılmıştır.

Bir kere ben bir arkadaşımdaydım. Kocasını üst düzey devlet memuru idi fakat her ikisi de içkiciydi. Evlerinin ne kadar berbat olduğunu görünce şaşırardım, içki içilen partilerde kullanılan malzemelerden başka hiçbirşey yoktu. Benim için yedek battaniyeleri bile yoktu. Bu entelektüeller ve «yüksek seviyeli insanlar» alkol kültürünü, herhangi bir prensibi olmayan pazarlayıcı ülkeler sayesinde, neredeyse koca bir incile dökebilirler.

Çürük üzüm suyundan ve peynirden neredeyse sofistike bir kültür yaratan Fransızlar şimdi niçin üzümünün beyazlaştığını, mayalanmadığını ve niçin tüm ülkenin hasta karaciğerlerinden veya timsahvari ciltlerinden şikayet ettiklerini merak ediyor. Kutuplaşma mi onların üzerinde işliyor? Yine kutuplaşma mi onlara bu ekonomik kriz şokunu yaşatan? Bir başka kutuplaşma yatıştırıldı. Mr. Chirac'ın seçilmesinden sonra gazetelerde hükümetteki değişik görevlerde onunla çalışan arkadaşlarının isimleri açıklandı. Onlar daha sonra tutuklandı ve hapse atıldı ama bu kişiler içkici ise aldıkları maaş ile nasıl bunu yapabiliyorlar? Ayrıca çoğunun metresleri var ve bu kadınlar Fransız hükümetinde üst düzey görevlerde çalışmakta.

Ekonomileri hakkında o kadar övünen Batı ülkelerinde ekonomik krizin niçin bir salgın gibi yayıldığını hiç kimse bilemiyor. Bunun çok ince bir nedeni bira, şarap ve alkol tüketiminin tüm özgürlüklerini yok etmesi, çalışmaları ve hayattan zevk almaları için gereken güçlerini ve isteklerini emmesidir. Şayet bara gidip içki içemez veya tatile çıkamazlarsa hayatlarında dönüşü olmayan bir kriz başgösterir. İsa alkolün işsizliğe neden olduğunu söylemiştir. Ben diyorum ki, modern çağımızda, ekonomik krize de neden olmaktadır.

Kiliselerde bile « kutsal » komünionda ibadet edenlere ruhani refahları için çürük mayalanmış şarap ikram ediyorlar. Buna izahat olarak Cana'da yapılan düğün töreni için İsa'nın sudan şarap yarattığıdır. Tabii ki Tanrısal vibrasyonlar ile sudan portakal suyu bile yapabilirsin fakat nasıl bu Tanrısal vibrasyonlar bilincimizi yok eden ve bizi insanlık dışı bir seviyeye getiren birşey yaratabilirler? Mantiken nasıl anında şarap olabilir ki? Şarabın « en iyi » olması için senelerce saklanması lazım. Fakat modern içkiciler için vodka olmadan (Rusların en kuvvetli içkisi) « kutsal » komünion olmaz çünkü normal şaraplar içki alışkanlığı olan birine ruhani etkiyi vermeyebilir.

Anlayamadığım nokta nasıl İsa'yı insan bilincine zarar veren şarap kullanımını desteklemek için kullanabilirler ; İsa insanoğlunu normal bilincinin üzerine götürmek için geldi. İsa Cana'da « şarabı » anında yarattı. Üzüm suyunu mayalaşması için bekletmedi. Tüm şarap ve likörler (Benedictin bile, Fransa'daki din adamları tarafından yaratılan o « kutsal » içki) mayalaşmıştır ve en iyi şaraplar binlerce senelik çürük üzümlerden yapılmış en kötü kokanlarıdır. Onları tatma zevkine varan « şanslı » insanlar « Ah, muhteşem » derler. Tamam, doğru, yeryüzünde öyle kokan başka birşey yoktur ve sarhoşlar domuzdan daha beter kokar ve içki içmeyenler onların yanında bile duramaz. Ama yinede gelişmiş ülkelerde insanlar sanki bu konumda olmayı arzu etmektedirler. Sanki burunlarında koku alma hissi yok olmuş. Zaten banyo almak Fransa'da moda değildir ve dolayısıyla kokarlar. Fransızlara göre banyo almak demek alkollü parfüm sürmek ve Fransız kültürünün en yüksek kültür olduğunu zannetmektir.

Büyük davetlerde bunun gibi beşyüzden fazla insanla el sıkışmak gerekir. Onlar içmeye başlayınca belki gece on veya onbire kadar devam ederler, halbuki davet altıda başlamıştır ve sekizde bitmesi gerekir. Sadece bu vakit devamlı saatlerine bakmazlar. Eninde sonunda gitmeleri gerekince saatlerce hiçbirşey yiyip içmeden ayakta duran zavallı ev sahiplerinin ellerini vedalaşmak için öyle bir sıkırlar ki zaten gecenin başından beri hoşgeldiniz demek için devamlı el sıkıran ev sahibi tam oturup bir çay içip kendine geleceken artık daha fazla içki içmeyen gidenlere veda için tekrar el sıkırmaya başlar. İşte bu Batı toplumunda süregelen eğlence tarzlarından bir tanesi.

Gayet tabii insanlar bu tür saçma davranışları modern olmayan ama bir gelenek olduğundan dolayı iyi bir şey olması gereken davranışlar olarak mantıkları tarafından değerlendirirler.

Fakat bir parçacık akli başında olan biri için bu tamamıyla para ve enerji kaybıdır. Böyle davetlerde işten veya ciddi şeylerden bahsetmezler, devamlı dedikodu yapar ve skandallardan konuşurlar. Şayet siz bu tür bir davet veriyorsanız, bilhassa Fransızlara dikkat ediniz çünkü ev sahibesini (bazende ev sahibini) iki yanağından öperler. Bence en azından bu « geleneğin » çağımızda o kadar kolayca geçen mikrobik hastalık varken bırakılması gerekir.

Bütün bunların daha ciddi bir boyutu vardır. Bu kadar çok alkol tüketimi insanın tüm özel ve doğal kaynaklarını tüketir. Mümkünse bu tür partilerde ve davetlerde yapılan masrafların ve elde edilen olumlu sonuçların, günlük içki tüketiminin istatistiki raporu hazırlanmalı ve her ülkenin parlamentosunda konuşulmalı. Çünkü gelişmiş ülkelerde toplumun milli gelirlerinin bu kadar büyük bir payını mümkün olduğu kadar çok şuarsuz kalmak için harcamaları delilik alametidir. Gelişmekte olan üçüncü dünya ülkelerinin de onları örnek almaya cezbedilmesi ve bu şekilde diplomatik ilişkiler için bu kadar fazla zaman ve para harcamaları affedilmesi imkansız bir harekettir. Hindistan sefaretları bile bu içkili davetlere gayet iyi alışmışlar.

İngiltere, tabii ki, alkol « geleneğinin » olduğu en eski ülkelerdendir. Herhangi bir köyde bile en güzel ve görkemli bina muhakkak bir bardır. « Köyün sosyal merkezi » derler. Fakat insanlar barda buluşunca ya zaten sarhoşdurlar ya da oraya sarhoş olmaya (en çabuk şekilde) giderler. Biriyle buluşmadan evvel illa bir içki içmeleri gerekir aksi halde birbirleriyle anlaşamazlar. Hatta yakınlarının vefatlarını bile şampanya içerek kutlarlar. Bazıları bunun hissettikleri şeylerden kurtulmanın en iyi yolu olduğunu söyler. Ne kadar çok alkol tüketilirse, o kadar az insanlar birbirleri için birşeyler hissederler ve ilişkilerin değerini ve ahlaki boyutunu kaybetmeye başlarlar. Bu « alkol kültürünün » bir parçası olan 80 yaşındaki bir anneanne 18 yaşındaki torununa aşk mektupları yazmaya başlamış ve bu mektuplar büyük bir olaymış gibi gazetelerin ilk sayfalarında basılmış. İlişkiler hakkında böyle bir şaşkınlık alkolün neden olduğu şeylerden biridir çünkü alkol ahlaki değerleri donuklaştırır çünkü aslında zehir olan bu şeyin devamlı tüketimi insanların birbirleri için hissettikleri ahlaki değer yargılarını uyuşturur ve yavaş yavaş yok eder. Fakat yine de bu ülkelerde içkiye saygı duyulur, hatta Kanada'da tanıştığım bir felsefe profesörü İngiltere'de doktorasını, içki içerek nasıl ruhani yükselişin elde edilebileceği hakkında gayet karmaşık bir yazı yazarak almış.

İnsan bilincinde ve davranışında içkinin tesirleri, bilinç seviyesini yükseltmekten ve insan hayatının ahlaki niteliğini rafine etmekten acizdir. Çalışmalarında gördüğüm kadarıyla devamlı içki içenlere ve alkoliklere aydınlanma vermek çok zordur. Bazıları gerçeği ararken yaşadıkları hayal kırıklıklarından o kadar bıkmışlar ki, umutsuzlukla içki içmeye başlamışlar. Şayet şans eseri bu alışkanlıklarından aydınlanma dışında bir yöntem ile kurtulurlarsa hemen başka bir alışkanlık edinirler, mesela kumar, kadın veya erkek peşinde koşmak veya uyuşturucu gibi. Çünkü alkol ahlak kapasitesini ve yüksek bilince, ruhani ve ahlaki gelişmeye ulaşma arzusunu yok eder.

Batı toplumlarında insanlar içki tüketimini dini bir adetmiş gibi görürler. Kendileri bile şoke olurlar. Bana sorarsanız onların adet olarak uyuşturucu kullanan Rastafarianlardan pek farkı yoktur. Günümüzde işlenen suçların çoğu sarhoşlar tarafından veya içki veya esrar bağımlılıklarını beslemek için yapılır. Fakat « meta-modern çağ'da » şimdi başlayan zamanda, uyandırılanlar bu tür sorgulu ve zarar verici alışkanlıklardan kurtulurlar. Bu öldürücü alışkanlıktan vazgeçmek istemeyen çok insan tanıyorum, içki içmek o kadar sofistikedir ki şayet içki vermiyeceksen kimseyi yemeğe davet edemezsin. Kraliçe Victoria'nın hem uşağı hem de arkadaşı olan bir bey, John Brown, içmeyen bir adamın veya böyle bir zaafı olmayan birinin tam gelişmiş bir erkek olmadığını iddia edmektedir.

Marathi lisanında bir deyim vardır ; « Şayet şişe (içki) bir kapıdan içeri girerse, Lakşmi (bereket ve refah tanrıçası) diğer kapıdan kaçır ». Şuuru yerinde olmayan biri nasıl karısına, çocuklarına, toplumuna veya ülkesine karşı olan sorumluluklarını yerine getirebilir? Dikkati o kadar çarpıtılmıştır ki, karaciğeri bozulmuştur ve çok öfkeli bir insan olmuştur.

Modern zamanlarda bir « sarhoş » için ne geçerliyse, Batı'daki her toplum için de bu geçerlidir. Başgösteren ekonomik kriz dışında (bu onlara büyük bir facia olarak gelmiştir), onlara şimdiye kadar destek olan ve ahlaki ve sosyal ilişkilerini geliştiren değer yargıları da içki yüzünden yok olmaktadır. İçkili partilere katılmak ve barlara gitmek çok eski bir gelenektir ama aşırılığa kaçmadan yapılmalıdır. Maupassant, Moliere, Emile Zola gibi Fransız yazarlar bile bu içki alışkanlığı ile alay etmişlerdir. Modern zamanlarda artık hiçbirşeyin sınırı yoktur. Ahlak sınırlarını ve yaşama ve adaba duyulan saygıyı aşmak, gelişmiş modern toplumun başarısı olarak görülmektedir.

Böyle bir toplumda insanlar devamlı uyuşturuluyorlar, sadece alkol ile değil, devamlı akıllarına ve hassasiyetlerine yapılan kaba ve heyecan veren sansasyon bombardımanı ile de. Medya en aşağılık dedikodulardan bayat skandallara kadar normal insan zekasına hakaret eden herşeyi teşhir edip bu sansasyonları yaratarak yoğunlaştırıyor; manşetlerde seks saldırıları, şiddet ve korku dağıtan utanç verici iğrenç haberler kontrolsüz bir şekilde televizyon kanalı ile insanların evlerine sessizce giriyor.

Belki olan en kötü şey bu toplumlardaki kadınların kendilerini soktukları durumdur. Kendine saygı, alçak gönüllülük ve uysallık gibi normalde dünyanın heryerinde toplumlarda anne olanlar için kullanılan sözcüklerin artık hiç önemi ve değeri kalmadı. Bu arada kadınlar boyunlarına haç takıp düzenli olarak kiliseye gidiyor ama küstah ve kibirli veya hor gören ve öfkeli olmaları gerekiyor aksi halde zayıf oldukları zannediliyor. Mantığın yanlış yönlendirmesinden dolayı belki geleneksel kadın karakteristikleri zayıflık olarak görülür ama Tanrının Krallığına girmek için bu karakteristikler bilgelik olarak karşılanır.

Batı'da tüm bunları gördükten sonra şimdi neden Hazreti Muhammed'in kadınların başlarını ve vücutlarını örtmelerini şart koştuğunu anlıyorum. Çünkü o bir peygamberdi ve belki hiçbir ahlak yasası veya kadınların kendilerine bakılması için herşeyi yapabilmelerini önleyen kural olmayan Batı'daki kadınların geleceklerini gördü. Bu toplumlarda azıcık kumaş kullanılarak yapılan kıyafetlerin tasarımcıları ve kuaförler en çok para kazananlardır. Romantik aşkı öldüren de onlardır çünkü artık insanlar bir saç şekline veya çıplaklığı gösteren modern bir kıyafete aşık oluyor ve ertesi günde artık bu aşkı hissetmiyorlar çünkü sevgilileri saç biçimini değiştirmiş veya yeni kıyafetler almış oluyorlar.

Şu anda eski püskü ve dağınık modası olduğundan zavallı kuaförler ve stilistler kel kafalar yaratan ve vücudun büyük bir bölümünü gösteren kıyafetler moda olana kadar biraz çekecekler.

Batı'daki kadınlar, özellikle akıllıysa, mantıken saldırgan olmalı, bilhassa mesleklerinde ilerlemiş veya politikada görevli iseler. Politikada insanlar onlardan vampir gibi kaçmalı. Sosyal hayatlarında muhteşem ve başdöndürücü olmalı, yani sadece boş boş bakan ve hiç gülmeyen mankenlerle veya fahişelerden daha üstün olmayan sinema yıldızları ile rekabet içindeler.

Çekici olmak için (kime, neye?) vücut hatlarını ve bacaklarını göstererek tecavüz edilmeye davetkar bir havaya girmeleri gerek çünkü yüzlerinde hiçbir ifade yok. Mantıkları ise bu para

üzerine kurulmuş düzende şayet tecavüz için işe yaramazlarsa nasıl güzel kadın olarak reklamlarını yapabilirler ve « varlıklarını » kullanabilirler ve para kazanabilirler üzerinedir. Hazreti Muhammed kadınların mütevazı ve terbiyeli bir şekilde giyinmelerini istediğinde belki bazı kadınların namuslarına ve onurlarına saygısı olmayan hayvanlar gibi olacağını önceden görmüştü. Hayvanlar kendilerini göstermek için dört ayak üzerinde dururlar, iki değil.

Batı toplumundaki bir başka lanette ihtiyarlamaktır. Kadınlar ve erkekler neden genç görünmek için bu kadar çaba sarfediyorlar? Mantıkları, belki de reklamcılar, onlara yaşlı olursan sana kimsenin bakmayacağını ve seninle kimsenin ilgilenmeyeceğini söylüyor. O yüzden bir yabancından gelen pis bir bakış için bile iffetlerinin güzelliğinden vazgeçmeye hazırlar. Bu tür yüzeysel fikirlerin yaygınlığından dolayı toplum bir türlü gelişmiyor.

Vücutlarının mahrum yerlerine veya yaşlarına saygısı olmayan bu toplumun bireyleri öyle davranışlarda bulunuyorlar ki yabancı bir kültürden gelen akli başında biri için özel ve sosyal hayatlarında yüzeysellik ve saçmalık ile ölçülen deliller gibi gözüküyorlar.

Namus, alçak gönüllülük, saygınlık ve bilgelik, değer yargıları ve dharma üzerine kurulmuş bir toplumun doğal ürünleridir. Fakat Batı'da bu nitelikler saldırıya maruzdur ve hatta nefret edilir çünkü insanlar artık doğal, sade ve normal olan şeylere karşı saygı duymuyor. Bu doğal olanın yok olması ve yüzeyselliğin ve sahteliğin zaferidir. Plastik gibi maddeler Batı toplumunun içine her yönden bulaşmıştır. Şimdi plastiğin sağlıklı bir yaşam için iyi olmadığını biliyoruz. Devamlı kullanımı cilt ve hatta teneffüs sorunlarına neden olur.

Anglo-Saxon beyinlerinin bir zamanlar o kadar övündüğü akıllılık bile (Amerika'da İtalyanlara onları çok ilkel buldukları için işkence ettiler) şimdi öyle yoldan çıkmıştır ki, neden tedavisi mümkün olmayan sinir ve ruh hastalıklarının yayıldığını merak ediyorlar. Bu hastalıklar Asya'dan yayılmaktadır çünkü bu fakir memleketlerde her türlü fiziksel müsamahaya para ödenerek izin verilmektedir. Kendi ülkelerinde çocuğu kötüye kullanmak suç olduğundan dolayı Tayland'a veya başka uzakdoğu ülkelerine gidip bu korkunç suçları işliyorlar. Şayet yaptıklarında bir parça bilgelik olsaydı, ki bilgelik alçak gönüllülük ve diğer insanlara saygı hissi verir, hayatları dengeli olurdu ve bu tür fiziksel ve akli bozukluklara yenik düşmezlerdi.

Bir sonraki bölümde insanların yaşam stillerinin ahlaki nitelikleri ile fiziksel ve zihinsel iyilikleri arasındaki bağdan bahsedeceğim. Yaygın olan maddiyatçılığın, Batı toplumlarında ilk olarak makinalaşma, sonra otomasyon ve son olarak da bilgisayarlaşmanın getirdiği sonuçlardan ve aşırıya giden sanayileşmenin getirdiği problemlerden bahsedeceğim. Gördüğümüz kadarıyla problemin kökü, zihinsel düşüncenin insanı sınırlamak için hiçbir bilgeliğinin ve sonuç olarak zihin ürünlerinde hiçbir denge olmamasıdır. Kutuplaşma kendini gösterene kadar herşeye tahammül eder ve sonunda çöker. İşte « gelişmiş » olarak adlandırılan ülkelerde de olan budur. Modern zamanların laneti mantıktır çünkü toplumun her türlü çöküşü onu yaratan ve sonra haklı gören sınırsız mantığın ürünüdür.

2. Bölüm

SEÇİMLER

Aydınlanmış bir ruha “Kendin için ne istersin?” diye sorarsanız, “Benim neye ihtiyacım olabilir?” diye düşünmeye başlar. O zaten herşeye sahiptir. Aksine o “Gerçekten alışverişe çıkmam gerekiyorsa, başkalarına olan sevgimi ifade edebileceğim şeyler satın alayım” diye düşünür. Aydınlanmış bir ruh bir şeyin ruhani değeri varsa ancak onu satın alacaktır, çünkü insanoğlu Tanrısal serin esintileri yayan ve aydınlanmış kişileri rahatlatan belli çok güzel şeyler yaratmıştır. Bunun yanı sıra o bazı sanatçılara veya sanatsal şeyler yaratarak yaşayan bazı yoksul kimselere destek verebilir. Öyleyse onun satın alışının altındaki asıl neden “Bunu beğeniyorum” değil, “Ruhum bundan neşe duyar” prensibidir.

Ama arkasında “Bunu beğeniyorum” nameleriyle oluşan kolleksiyonlarda, gelişi güzel eşyalarla dolu büyük bir pılı pırtı yığından başka birşey bulunmaz. Bu darmadağın birikinti yığını, istemediğiniz şeyleri almak için çok para harcadığınız ve şimdi de onlardan kurtulmak için daha da çok para harcamanız gerektiği için sizde kendinize karşı hayal kırıklığı ve kızgınlık yaratır. İnsanlardaki bu aç gözlülük iç güdüsü birşeyleri elde etmeye yönlendirir ama seçimlerin aşırı uçlara kayması kendini göstermeye başlayınca, aynı şekilde bir şeyi elde etmek için tüm gücünü kullanıp harcar. Tüm bunlarla ne yapacağını bilmez. Tüm bu elde ettiklerini farklı şekilde algılar ve “ben bunu istemedim, tüm bu pılı pırtıyı nasıl alabildim bilmiyorum” diye düşünmeye başlar. Onları kime verebileceğini bile bilmez çünkü hepsinin modası geçtiği için kimse onları almak istemez.

Seçim özgürlüğü beraberinde moda şeyler fikrini de getirmiştir ve moda şeyler fikri kişinin başkalarının özgürlüğüne müdahale etmesine ve özgürlüklerini çiğnemesine izin verir. Örneğin birinin evine gittiniz diyelim, güzel bir fincan çaydan sonra veya başka bir içecekten sonra, güzelce ağzınızı açarsınız ve fikirlerinizi söylemeye başlarsınız. “Oh bu halıyı beğenmedim” veya “bu resimde ne gördüğünü anlamıyorum” veya “perdelerini gerçekten beğenmiyorum” veya “bu saati beğenmiyorum” veya “bu çiçek aranjmanına dayanamıyorum”, “senin şu duvar kağıtlarını bir türlü anlamıyorum”. Böylece devam eder durur.

Tabii ki böyle küstahça bir şekilde başkalarını kırarak fikirlerinizi söylemek de bir modadır. Ve eğer geleneksel değerlerimiz çerçevesinde olaylara bakacak olursak bu hareket sizin açınızdan çok kaba ve anlamsız bir harekettir. Ev sahibine karşı kendi fikirleriniz doğrultusunda hareket etmenin dışında, o eşyayı almış olan kişiye, onu tamamıyla utandıran, aklını karıştıran nükteli laflar atarsınız.

Siz böyle anlamsızca kendinizi eğlendirirken, sadece şu soruyu sormanız gerekir. “Sen kimsin ki başka birini kırarak böyle sözler söylüyorsun? .” Eğer başkası size aynı sözleri söyleseydi siz kendinizi nasıl hissederdiniz? Gerçek şu ki, günümüzdeki batılı insan anlayışı ile egonuz o şeyle oyunlar oynayamadığı sürece o şeyi takdir edemiyorsunuz. Bunun gibi, bu kadar küstah ve kırıcı her bir hareket sizin bir egoist olarak daha çok güçlenmenize sebep olur ve siz egonuzdan sonu gelmeyen bir şekilde zevk alırsınız. Egonun güzelliği, ona sahip olan kişinin onun varlığını hissetmemesidir. O sadece kendi küstahlığı ve başkalarını kırma kapasitesiyle mutlu olur. Ama ego büyümeye devam eder ve havada dalgalanan büyük bir balona döner, ve nihayetinde patlar. Ve kişi gerçekten çok büyük bir düşüş yaşar. Egoyla ilgili problem, tüm bu

birşeyleri elde etme işiyle bütünleşmiştir ve kişi hep daha fazla seçenekler ister ki Ego efendi kendisinin ne kadar eşsiz ve akıllı olduğunu gösterebilsin.

İşleri daha da kötüleştiren şey herkesin kendi kişisel ve benzersiz tatlara sahip olmak istemesidir. Eğer bir Amerikan arabasıyla seyahat etmek isterseniz yola çıkmadan önce kapıları açmanın yolunu bulmanız lazım. Çünkü çok çeşit var, her bir Amerikan arabasının farklı şekilde kapı açılış şekli veya kullanım tarzı var ki bunu kullanabilmeniz için mutlaka bir çeşit eğitim almanız gerekir. Eğer kaza geçirirseniz ancak arabanın sahibi yaşıyorsa ve bulunabilirse, o arabanın içinden çıkabilirsiniz. Aynı şey Amerikadaki banyolar için de geçerli, içeri girmeden önce en iyisi o banyo hakkında bilgi almak, çünkü her bir banyonun ayrı bir özelliği var ve bazen eğer siz kapıdan masumca girerseniz bir yüzme havuzuna düşebilirsiniz ya da bazen kendinizi bir patlamanın tam ortasında bulabilirsiniz, havai fişek gibi fiskiyeler örneğin veya elektrik düğmesine basınca duşu açmış olabilirsiniz.

Fransızların kendi bireyselliklerini oluşturmada bir başka tür stilleri vardır, çünkü onların kanalizasyon sistemi başka türlü çalışır ve bu nedenle banyo kültürü konusunda ehil oldukları söylenilse bile Fransız banyolarını kullanmayı öğrenmek cesaret kırıcı bir iştir. Ne zaman Fransızlar Hindistan gibi yabancı bir ülkeye çalışmaya gitseler banyolarını o kadar özelliikli yaparlar ki, onu inşa eden geliştirmekte olan ülke insanı bile o banyoyu nasıl kullanacağını bilemez. Örneğin, Fransızlar Hindistan da telefon sistemi kurdular ve bu sistemin nasıl çalıştığını da sadece onlar biliyorlardı! Evler örneğin, değişik olmalı ama işleyişlerinde bir kaç standart da olmalı. Özellikle banyoların, eğer misafirlerinize önem veriyorsanız, basit bir kullanım standardı olmalı. Ayrıca evinizi alacak insanlara karşı da saygınız olmalı. Beş yatak odası ve gerisi bir banyo olan İngiltere'deki bir evi satın almak istedim. Sahibi; "Eğer 4-5 kişi için istiyorsanız çok rahat paylaşırlar" dedi. Bir keresinde Adam tarafından yapılan Georgian tarzı bir eve gitmiştim. "Banyolar nerede" diye sordum. "O günlerde pencereleri kullanıyorlardı" dediler. Şu zamana kadar hala bunun nasıl olduğunu anlamış değilim. Bir evde yaşayanlar hayatları boyunca evin kendine özgü işleyiş tarzıyla tabii ki başa çıkabilirler, ama bu konuklar için veya sürekli seyahat edenler için hoş bir şey değildir.

Elbette ki kişinin elbiselerinde çeşitlilik olmalıdır ve sadece el yapımı elbiseler bu çeşitliliği verebilir. Batı ülkelerinde bir kere moda olsun herkes sakal ve bıyık bırakır ve hepsi aynı tip elbise giyer. Tabii ki sınıf farkı bilinciyle, bazıları sadece Saville Row'dan giyinir veya Pierre Cardin'den ve bazıları da pahalı ve son modaya uygun etiketli kıyafetler giyerler. Pahalı modacıların etiketlerini elbiselerinin dış kısmında gösteren kıyafetler giyen bir çok kişi gördüm. Ama birbirine bu kadar benzemiş olan bu insanların arasında bir suç işlemiş olanı ayırt etmek bile sorun olabilir. Hepsi birbirine tıpatıp benziyor, hepsinin yüzleri ya kırmızı ya da solgun. Bir alay değişik tarzda kıyafet kullanıldı ve metrelerce kumaş tonlarca ustalıklı birlikte sadece yüksek terziliğe ait ekspertizlerin nasıl insanları tamamiyle birbirinin aynı yapabileceklerini göstermek için sarfedildi.

Tüm bunların üstünde, şimdi bir de her iki cinsin de giyebileceği kıyafetler yapılıyor ve böylece artık bir kadınla bir erkeği ayırt etmek güçleşiyor. "E, ne olmuş? Tüm bunlarda ters olan ne?" diyebilirsiniz. Evet bu yanlış; öncelikle, bu göze hoş gelen doğal çeşitliliğe meydan vermiyor, ikinci olarak, pratik bir ihtiyaç olan insanların birbirinden farklı olma özelliğini ortadan kaldırıyor, ve üçüncü olarak da, kadın gibi görünen bir erkek, kişide korkunç yanlış anlamalara ve akıl karışıklığına yol açabiliyor. İlk homoseksüelite düşüncesi Charli'nin Teyzesi adlı komedideki gibi, bir erkeğin başka bir erkeği yanlışlıkla kadın sanmasından ortaya çıkmış olabilir. Bununla ilgili komik bir hikaye var; bir beyefendi havaalanında beklerken orada oğlana benzeyen genç bir kız görür. Düşüncesini tasdik etmek için yanında

duran adama “Ne düşünüyorsunuz? O bir kız mı yoksa erkek mi?” diye sorar. Adam “O benim kızım” diye yanıtlar. Bizim beyefendi çok utanır “Özür dilerim, onun babası olduğunuzu bilmiyordum.” der. Adam cevap verir. “Aslında ben onun annesiyim.”

İşte bu günlerde herşey böyle. Rollerle ilgili tam bir karışıklık var ve insanlar artık erkek ve kadının ne anlama geldiği hakkında şüphe içindeler. Tanrı iki ayrı cins yarattı ve iki cins bence bir arabanın iki tekerleği gibidir. Tabii ki ikisi arasında belli bir uzaklık ya da mesafe vardır ve eşit ve birbirinin benzeri olmalarına rağmen onlar aynı değildir. Biri sol taraftadır diğeri sağ tarafta. Eğer sağ taraftakini sol tarafa sol taraftakini sağ tarafa yerleştirmeye çalışırsanız başaramazsınız. Bundan başka eğer tekerleklerden birini daha küçük veya diğerinden daha önemsiz yaparsanız, bu arabanın ileri gitmesini engeller ve araba kendi çevresinde döner durur. Öyleyse cinsler arasındaki veya (şimdiki değimle) cinslerin rolleri arasındaki farklılıklar Tanrı tarafından yaratılan muazzam çeşitliliğin bir parçasıdır. Tüm dünyada her bir yaprak diğer yapraktan farklıdır. O, bu ufacık değişiklikleri çeşitliliğin güzelliğini yaratmak için yaptı. Biz ise seçme özgürlüğümüzle ve anlamsız akılcılığımızla, insanların aynı şekilde görünmesi için, aynı şekilde yürümesi için, aynı şekilde konuşması için (cinsiyet farkı, kültür ve yaş farkı gözetmeksizin) uğraşmaktayız, ve tüm bu tekdüze tavırlar en sonunda insanların birbirlerinden sıkılmalarını sağladı.

Şimdi, örneğin Hindistan’daki kadınlar batılı kıyafetlere yöneliyorlar. Kendi geleneksel sarileri yerine moda olan terzilerin yaptığı pantolonları giyiyorlar. Bu sariler - her biri sanatsal güzellikler taşıyan başlı başına bir çalışmanın ürünüdür - yılda beş altı ay tarımsal çalışma yapamayan basit köy kültürü olan kimseler tarafından yapılmıştır. Bu yolla çiftçilikten kazandıkları paraya katkıda bulunuyorlar ve iki ayrı çeşit iş yaparak hayatlarını dengeliyorlar. Onların dokumalarına bakarsanız, bunları nasıl yaptıklarının sizin anlayışınızın çok üstünde olduğunu görürsünüz. Böyle şeyler Batı ülkelerinde yapılamaz. Böyle şeylere yakın şeyler bile yapamazlar. Gelişmiş ülke diye adlandırılan bu ülkelerde insanlar yapay şeylerden usanmışlardır ve böyle el yapımı şeylere çok kıymet verirler, ama ne yazık ki onları taklit eden modern Hintliler diye adlandırılanlar bu tür şeyleri değerli bulmazlar çünkü onlarda bu güzelliğin ardında yatanı görme derinliği yoktur. O sariler, yaşamlarını bu el emeğiyle karşılayan basit çiftçiler tarafından yapılmıştır ve bu yüzden de onlar tüm hüner ve dikkatlerini bu emeklerinde yansıtmışlardır.

Köylülerin yaptığı bu el işi şeyler onların yaşam sevincinin bir yansımasıdır ve eğer bunları takdir etmeyi bilirsek bize derin bir uyum ve neşe hissi kazandırır. Bu basit sanatçılar Tanrı’nın etraflarında yarattığı bütün güzellikleri ve doğal hayatın (etraflarında gördükleri çiçekler, yapraklar ve renkler) onların akıllarını beslediğini ve tatlı hanımların güzelliklerini zenginleştirecek ve onları sarmalayacak giysilere dönüştüklerini hissederler. Onlar vücudun Tanrı tarafından yaratıldığını ve bu güzelliğin insanoğlunun yaratıcılığı ile giydirilmesi ve süslenmesi gerektiğini bilirler. Bunun hakkında konuştukları zaman bu basit insanların yaptıkları işleri nasıl şiirsel bir dille anlattıklarını duymak çok şaşırtıcıdır. Ama böyle şeyler aynı zamanda pratik ve kullanışlıdır da. Güzel el yapımı elbiseler çok daha iyi ve uzun ömürlüdür. Ayrıca böyle giysilerin görünüşü kadar dokuması da çok cazip ve insan vücuduna uygundur. Örneğin hem yaz hem de kış ayında pamuklu ve ipek giymek vücudu sıkan ve yapışkan bir his yaratan polyester ve yapay ipek giymekten çok daha rahattır.

El yapımı giysiler, doğal maddelerden yapılmıştır, onları muhafaza etmek kolaydır ve çok ekonomiktir. Yıpranması ve yırtılması uzun zaman aldığı için sık sık yenilenmesi de gerekmez. Aslında bir sari giydiğiniz takdirde artık bir terziye para sarfetmekten kurtulmuş olursunuz. Bu çok güzel bir elbiseye hemen dönüşebilecek ve başka değişik amaçlar için

kullanılabilecek çok basit bir kumaş parasıdır. Eskidi mi bir havlu olarak kullanabilirsiniz. Hindistan'da iffet bir kadının gücü (Shakti) olarak kabul edilir. Kadınlar nehirde veya açık alanda yıkandıkları zaman tüm vücutlarını bir havlu gibi saran sarileri kullanırlar. Sari aynı zamanda mobilya kaplaması olarak veya duvara asılarak veya odayı bölmek için kullanılabilir. Hindistan da sarileri güneş ışığından korunmak için tente olarak kullanırlar. İşte bu yüzden, insan eli ile yapılan ve aynı zamanda da güzel ve pratik bir giysi. Öylesine ki onda Tanrısal birşeylerin izleri vardır. Maalesef el yapımı bu sarilerin olduğu şehirlerdeki insanlar medya yoluyla Batılı girişimcilerin fikirleriyle beslenmekte ve toptan üretilen naylon sarilerin çok daha iyi olduğu inancı insanlarda yayılmakta çünkü iki tane çok güzel ipek sari veya dört pamuklu sari alacağına on tane naylon sari alabiliyorsunuz. Böylece Hindistan gibi gelişmekte olan ülkeler bile maalesef yıkıcı bir fikir olan “değeri olmayan bir çok şeye sahip olmak, değerli ve güzelliği olan bir kaç şeye sahip olmaktan çok daha iyidir” fikri ile zehirlenmekte. Sonuç olarak, eğer biz el yapımı şeylere önem vermez ve onları kullanmayı bırakırsak ve onların yerine toptan üretilen markaları almaya başlırsak, o harika sarileri üreten sanatçılar yok olur giderler ve onların yaratıcılıkları da sonsuza dek kaybolur.

Modernizm ile birlikte evlerimizin dekorasyonunda ve giysilerimizin yaratılmasında kesin çizgiler ve kuvvetli kontrastlardan oluşan statik şekiller yarattık ve bunlara “basit”, “kültür dışı” veya “dürüst” diye adlar verdik. Fakat böyle kreasyonlar günümüzde öyle renksiz, öyle katı, öyle hastalıklıdır ki, böyle evlerde yaşadıkten sonra insanlar psikolojik problemler geliştiriyorlar veya akıl hastanelerine yatıyorlar. Şayet öyle olmuyorsa, sadece markasına bakılan ve bu yüzden de genellikle markası dışında taşınan bu tip moda elbiseleri giymekten hissizlik ve alaladelik içinde kayboluyorlar

El emeği ile yaratılmış eşyalar ve mobilyaların çeşitliliği hiçbir tür makina ürünü ile karşılaştırılmaz. Bir çok çeşit şey kullanılabilir; cam, kil, sandalağacı, fildişi, deniz kabuğu, hindistan cevizi, tahta, yün, pamuk, pirinç, gümüş, altın, öyle çok çeşit kullanılabilir ki! Bunların üstüne bir de ekolojik yönden dönüşüm vardır. Bu gibi şeyler el yapımı oldukları için toprak anadan fazla şey sarfetmezler. Kişisel insan gücü kullanıldığı için doğal bir sınırlama söz konusudur ki bu da aşırı ham madde ve insan gücü kullanımını engeller. Bunun ötesinde, sanatçıların elleri bizi koruyan ve en hayati enerji kaynağını muhafaza eden ozon tabakasında delikler açan dumanlar üretmiyor. Tüm bunlardan dolayı olabilecek tek sorun sevecen ve güzel pek çok şeyin oluşması olacaktır. Ama siz eğer tüm bu el yapımı eşyalara iyi bakar ve onları sizin ve sizi ziyarete gelenlerin hayatını güzelleştirecek ve uyum katacak şekilde evinizde uygun yerlere koyarsanız benzersiz güzellikler ortaya çıkarabilirsiniz. Bundan başka, eğer kendinizin kullanmayacağı el yapımı bir şey gördüyseniz bunu bir arkadaşınıza hediye edebilirsiniz, eminim ki bu hediye arkadaşınızı, seri üretimi yapılmış veya plastikten yapılmış bir eşyadan çok daha mutlu edecektir. Çünkü el yapımı şeyler çok değerli, doğal olarak kişisel ve tektir ve onlar kendi başlarına bir güzellik taşırlar.

Bugünlerde modern mimariye olan eleştiriler gittikçe artmaktadır. Bu konuda mimarlar, insanı gerçek ve doğal hayattan kesin çizgilerle ayıran, hapiste ve yabancılaşmış hissettiren binalar yerine, yumuşak çizgilerden ve şekillerden oluşan yerlerde yaşamak isteyen insanların ihtiyaçlarına cevap vermemektedirler. Eğer konut piyasasına bakarsanız insanların çok zaman önce başka insanlar tarafından inşa edilmiş ve doğadan kopya edilerek yapılmış, harika modeller ortaya çıkarmaya çok daha fazla önem verilmiş yapıtlara talip olduklarını görürsünüz. Korunmuş geleneksel eşyaların her bir parçasına, ne kadar eskimiş olurlarsa olsunlar, büyük saygı gösterilmiş ve yüksek fiyatlar biçilmiştir.

Örneğin bir keresinde ben ailemle, tarihi geçmişli ünlü bir Avrupa şehrine gittim. Bizi çok pahalı ve çok güzel bir otele yerleştirdiler. Bize gururla bu otelin 1760 dan beri varolduğu söylendi. Tek problem, öyle temel aksaklıklar vardı ki iki gün içinde orayı terketmek zorunda kaldık. Kapıyı açar açmaz kulbu elimizde kaldı. Bayağı utanmıştık ve yeni bir kulp için para ödememiz gerektiğini düşünüyorduk. Ama aşağıdaki beyefendi yukarı geldi ve “Üzülmeysin çok kolay yerine takabiliriz” dedi, sanki oradaki tüm diğer kulplar, menteşeler ve çiviler bin kere yerinden çıkmış ve tekrar takılmış gibi. Tüm otel hiçbir amacı olmayan bir antikalar müzesiydi ve buna rağmen çok pahalı bir otel olarak başarıyla işletilebiliyordu. Neyse kulp faciasından sonra, banyo suyla doldu. Belki bu tip şeyler orada kalan diğer misafirlerin de başına gelmiştir ama onlar aynı koşulları halen devam ettirmekteler ve müşterileri de geri gelip kalmaktalar çünkü insanlar, konforsuz veya yıpranmış mobilyalı veya soluk dekorlu yerlerde kalmak için para ödemeye baştan razılar çünkü belki orada huzur ve sakinlik buluyorlar.

Kimse gerçekten bir müzede yaşamak istemez ama eğer mimarlar sadece geleneksel mimarinin tercih edilen iyi yönlerini alıp bunları modern ama uyumlu ve doğal evler yapmada kullansalardı, sadece geçimlerini sağlayacak parayı kazanmakla kalmazlar aynı zamanda, bu yolla ev sahiplerine güncel rahatlığı, geleneksel mekanların güzelliği ve çeşitliliği ile sunarak dahi iyi bir değer sağlayabilirlerdi. Bir geminin yolcularının gemide her şeyin aynı şekilde dekore edilmiş olmasından ve aynı renk ve kumaşların kullanılmasından ne kadar sıkıldıkları çok bilinen bir olaydır. Perdeler her yerde aynıdır ve yemekler bile hemen hemen her gün aynıdır. Tüm bu tekrarlar talihsiz yolcuları çok çabuk sıkılmaya başlar. Tabii ki bir kere bir gemiye sıkışıp kalmışsanız, çareleri olmadığı için problemlerinizi hakkında pek bir şey yapamazsınız. Peki ama niçin biz kıyıdakiler, dinlendirici ve güvenilir toprak ananın üstünde, neden hep bir fabrikadan çıkmış, bizi rahatlatmaktan ve hayattan zevk almamızı sağlamaktan uzak, sıkıcı ve aynı tip evlerde yaşıyoruz?

Bir taraftan kendi seçimlerimizi yapmada kendinizi özgür hissediyoruz; tost ekmeği üstüne kızarmış fasulye veya balık ve kızarmış patates arasındaki seçim veya belki de pizza ile makarna arasındaki seçim. Tabii ki değişik tipteki büsküviler veya çukalatalar arasındaki bir seçim de olabilir. Şimdi kendinize şunu sormalıyız: Eğer sürekli “günün yemeğini” yesek ve mevcut bisküvilerin çeşitliliğinden zevk alsak hayatımızın kalitesi gittikçe düşer mi? Ama diğer yandan, konu, yaşadığımız evler, giydiğimiz giysiler, planladığımız şehirler gibi hayatımız için önemli şeylere gelince, tüm bunlarda da bir çeşitliliğin zorunlu olduğunun hemen farkına varırız.

Sürekli seyahat eden birini ele alın. Kendisi San Jose Kaliforniya’dayken ertesi gün bir Avrupa şehrinde gözlerini açabilir. Pencereden dışarı baktığında veya caddede yürüdüğünde San Jose’de mi yoksa Avrupada’ mı olduğunu söyleyemez. Çünkü her iki yer de birbirine tıpatıp benzer ve her iki yerde de nerede bulunduğunu bilmek için araştırma yapmak zorundadır. Belli ki bir süre sonra, mimarların ve planlamacıların iş gücü tasarrufu ayarlaması sayesinde dünyanın tüm ülkeleri birbirinin aynısı olacak ve ziyaret ettiğimiz birbirinden ayırdedilemeyen şehirler serisinde, nerede olduğumuzu hatırlamamız için sürekli bir hatıra defteri tutmamız gerekecek. Modernist mimari tarafından gerçek seçimler üstüne koyulan esas sınırlamalarla ilgili şimdilik bu kadar.

Daha evvel de değindiğimiz gibi, insanların pazarlamacılar tarafından büyük bir maharetle aptal yerine konuldukları bir diğer saha da modadır. Örneğin, geçenlerde Helsinki de bir hanım gördüm. Tüm giysileri yırtık pırtıktı ve bundan dolayı vücudunun pek çok yerinin gözükmesi çok komik ve utanç vericiydi. İlkel bir saç şekli vardı, saçının yarısı kırılmıştı,

diğer yarısı da tamamiyle dağınmıktı. Bunun ötesinde, çok kötü kokuyordu. Onun temiz giysiler giyecek kadar parası olmadığını düşündüm ve ona giyebileceği güzel, temiz bir elbise vermeyi önerdim. Onun cahil olması gerektiğini ve eğer bir azizi görmeye gidiyorsa, en azından bedence temiz olması gerektiğini bilmediğini düşündüm. Ama ona bir banyo yapmak isteyip istemediğini sorduğumda reddetti ve “Bugünlerde banyo yapmak demode oldu” dedi. Kendi elbisesi ultra modern iken, ona sunduğum elbise, ona göre kesinlikle modası geçmiş bir elbiseydi. Zengin aile kızlarının çoğu öyle giyiniyorlar. veya solgun beyaz yüzleriyle daima matem siyahı içindeler ve geceleri gülüp gülmediklerini ancak dişlerinden anlayabiliyorsunuz ama gündüzleri onlar renksiz birer büyücü kadın gibi görünüyorlar.

Bunun, kutuplaşma yasaının etkilerini bir kere daha gösterdiği bir yer olduğunu hissettim. Bu hanımın seçme özgürlüğü adı altında körü körüne modayı taklit etmenin kölesi durumuna düştüğünü düşündüm. Hayatının çeşitli dönemlerinde modaya uygun her türlü giysiyi giymesi gerekiyordu. Ve şimdi öyle bir noktaya geldi ki satın aldığı tüm giysilerin hiçbir değeri olmadığını hissetti çünkü bu giysilerin çok çabuk modası geçiyordu ve böylece çok eskimiş ve antikalasılmış ve kendi yırtık pırtık modelini oluşturmuş şeyler giymenin daha iyi olduğuna karar verdi. Ama benim asıl hayret ettiğim onun giydiği bu giysiler çok özel butiklerde ve çok pahalı fiyata satılıyorlar ve onlar taşla dövülmüş, yıpranmış ve özel olarak yırtılmış kumaşlardan yapılıp çok farklı, eşi benzeri olmayan ve kişiye özel şeylermiş gibi sunuluyor. Tıpkı onlar gibi, Helsinki’li bu hanım da, kararlarını en özgür biçimde kullandığından emindi ama aslında bu bir kölelikten başka bir köleliğe geçmekten başka bir şey değildir. Onun durumu az rastlanır bir durum değil ve biz çevremizde bu tür yaratıcılık sergileyen öfkeli davranışları ve dilenci kıyafetleriyle terbiyeli insanların yüzlerini kızartan kişileri çok görüyoruz.

Kısa bir zaman önce saçını yeşile boyamak ve başını süs ağacı gibi garip şekillerde kazıtmak gerçekten çok modaydı ve insanlar bunu yaptırmak için yüklü bir para ödüyorlar ve hatta borca giriyorlardı. Ama şimdi panklardan konuşsanız, bunun demode birşey olduğunu söylerler. Öyleyse en son moda ne? Aslında bunun cevabını bulmak imkansız, çünkü müteşebbisler korkunç bir hızla yeni modalar yaratıyorlar. Modern nesil bu hıza ayak uydurmak ve bu hızla başa çıkmak için eğitiliyorlar. Eğer başaramazlarsa hemen çağ dışı olarak sınıflandırılıyorlar ve yaşadıkları toplumdan dışlanıyorlar. “Güncel” olmakla ortaya çıkan tek şey müteşebbislerin kurnaz buluşlarıdır ve siz onların bu dönen mekanizmalarını hergün yeni birşey satın alarak ayakta tutmalısınız. Ne kadar körü körüne bir kölelik.

Tüm moda endüstrisi sadece bir para yapma makinasıdır. Milano’da veya Paris’te veya Timbuktu’da bir moda geçit töreninde şu stilin birincilik aldığını söylemek harika bir şekilde ego pompalamacılığıdır. Ve siz bu yeni “seçim” deneyimini elde etmekten ve önceden büyük paralar ödeyerek almış olduğunuz şeyleri modası geçmiş şeyler olarak çöpe atmaktan farklı bir haz duyarsınız. Bir kere modanın tutkunu oldunuz mu, aptallığınıza ve ahmaklığınıza gayet ustaca yeni boyutlar kazandıran müteşebbislerin sizi nerelere kadar götürebileceklerini bilemezsiniz. Bu tür değişim zorunluluğuyla sıradanlığın en uç noktalarında yaşamaktayız ve dikkatimiz sürekli elde edilecek, satın alınacak ve sergilenecek yeni konuları seçmekle meşgul tutulmakta.

“Seçimlerimizi” tatmin etmek için hammaddeleri gereksiz yere kullanmamız sonucu onları aşırı derecede harcamaya ve toprak anayı tüketmeye başladık, bu da hem bugünümüz hem de geleceğimiz için çok korkunç doğal sorunlara yol açıyor. Vücudunuzu örtmek için hakiki ve duyarlı bir şeye ihtiyacınız var. Tabii ki çeşitlilik bir güzellik katar, buna şüphe yok, ama eğer

bu çeşitlilik, para kazanmak dışında hiçbir amacı olmayan müteşebbisler tarafından değil sanatçılar tarafından yaratılırsa bu mümkündür.

Modanın kölesi olup doğal ve iyi hislerini bir kenara bırakan insanların başlarına gelen bir başka korkunç örnek daha. Vücuda yapışan (tayt) giysilerin modası başladığında, sivrisinekler (veya tüberküloz hastalarına) benzemelerine rağmen kendilerine feci şekilde dargelen giysileri giyen kadınlar harika göründüklerini düşündüler. Bu rahatsız giysiler daha sonra onlarda varis hastalığına neden oldu. Tabii ki gururlarından bunu kimseye söylemediler. Bu bir çeşit kutsal sır gibiydi. Daha sonra giysilerin kendisinde delikler olan yeni bir moda başladı ve bu moda muhteşem “delikli” pantolonlar dediler. Nemli ve rüzgarlı İngiltere’de bu delikli pantolonları giyip gururla dolaşan bir sürü insan görebilirdiniz ve tabii ki ileride romatizma veya gut gibi ciddi rahatsızlıklar onları bekliyordu.

Bugünlerde bu kadar çok plastiği neden tüketiyoruz anlamak imkansız. Atalarımız sadece bir pirinç veya gümüş tabak kullanmaya alışmışken, günümüzde plastiğin yarattığı etki ve polyester giysilere duyulan ilgi balonsu bir yaşamı doğurdu. İçi sadece nereye gitmek isterse oraya gitmesi için havayla doldurulmuş özü esası olmayan bir balon gibi. Plastik üretenler gayet ustaca ilerlemekte ve multi milyoner olarak finansal imajlarını inşa etmekte. Öte yandan, akılsız tüketicilik dağlar boyu plastik ortaya çıkarmakta ve böylece, sadece kötü görünüşleriyle değil aynı zamanda varlıklarıyla atmosfere zarar veren bu insan yapımı dağları yoketme probleminin nasıl çözüleceği bilinmemektedir. Plastiğin ve yapay ipliklerin fazlaca üretimi elbetteki moda fikriyle ateşlenmiş zorunlu tüketiciliğin ciddi bir yan ürünüdür.

Eğer siz modayı takip eden biriyseniz nasıl özgür bir insan olabilirsiniz, çünkü siz aslında, sanki yarışmışçasına en modern ve en güncel şeyin ne olduğunu moda dergilerinden okuyan bir bağımlıya dönüşmüşsünüz ve sizin için, önünüze kimin geçtiğini bulmak hayat memat meselesi.

Batıda çocuklar doğduğunda, ilgisiz ve sevgisiz kendi hallerine bırakılıyorlar, kendilerini çok yalnız ve kaybolmuş hissediyorlar. Ailelerin paraları olduğu için çocuklarını müteşebbislerin ellerine teslim ediyorlar. Bir de zavallı çocuklar sürekli olarak televizyon aracılığıyla, tercih bombardımanına tutuluyorlar. Şimdi de ortaya kendi doğumgünleri olan oyuncak bebeklerle, babalarının isminin, büyükbabalarının isminin ve amcalarının isminin ve hanedanlarının isminin bulunduğu soy ağaçları olan oyuncak ayılar çıkardılar. Reklamcı adamın cezbedici fikirlerine kapılarak tüm bu oyuncak bebekler ve ayıları tüm akrabalarıyla birlikte akşam yemeğine davet etmeniz bekleniyor. Bu tür ilişkiler için doğal olarak onların bir yerden bir yere seyahat etmeleri gerekiyor. Eğer, ebeveyn olarak siz buna taraftar değilseniz, modern dünyanın çocukları hayatınıza kastedebiliyorlar ve sonunda bu tür partileri her ay, şehrin herhangi bir köşesinde organize etmek için çok daha fazla para harcamak zorunda kalıyorsunuz. Burada müteşebbis, reklam aracılığıyla tamamiyle gerçek dışı ihtiyaçlar ve yanlış gerçekler yaratmaktadır. Bunun da ötesinde sizin işinizin kazançlarının zevkini o sürmektedir.

Böyle çocukların bundan sonra anne babalarıyla veya büyükanne büyükbabalarıyla ilişkileri kalmaz. Kendi amcaları ve teyzelerinin kim olduklarını kesinkes bilmezler ama bu plastik bebeklerin ve ayıların sahte akrabalarını ezbere bilirler. Gelişmiş ülkelerde insanların evleri, bugünlerde böyle şeylerle dolup taşıyor, böylece çocuklar kendi ailelerinden çok bebeklerine ve ayılarına bağlanıyorlar. Geçen gün hava alanında güvenliğin küçük bir çocuğun bebeğinin x-ışını makinasından geçmesi için direttiklerini gördüm, ama çocuk o bebeğe o kadar bağımlıydı ki, makineye o bebekle birlikte girmek istedi. Buna izin vermediklerinde de yüksek sesle ağlamaya başladı ve herkesi bu olan bitenden dolayı çok üzdü. Kendi

doğalarında böyle birşey yokken nasıl çocuklar oyuncaklarına bu kadar bağımlı oluyorlar? Normalde onlar oyuncaklarıyla oynarlar ve sonra, onlardan bıkınca bırakırlar. Ama ailelerin çoğu kendi seçimleri ve modalarıyla son derece meşgul oldukları için kendi çocuklarına ayıracakları zamanları yoktur, böylece çocuklar kendilerine bir çeşit güvenlik ve rahatlık veren ve her zaman onların yanında olan bu oyuncaklara tüm duygularını verirler. Anne-babanın çocuklarına verecek sevgisi yoktur. Onların sevgileri de bu nedenle marketlerden satın alınmış olan bu oyuncaklara yönelir. Böylece SEVGİ para ile satın alınabilir.

Ürün imalatı, reklam ve tüketimin tümü mekanik bir kaçınılmazlık içinde hareket etmektedir, fakat mekanikleşmenin bizim efendimiz olmadığını anlamamız gerekir. Bu makineleşmeyi yaratan bizleriz, ve bu nedenle onu da kontrol edebilecek gene bizleriz, üstelik para insan tarafından icat edilmiştir ve şimdi nasıl olur da para insana bu derece hükmedebilir. Eğer özgürlüğü, kaprisleriniz ve meraklarınıza bağlı olarak herşeyi yapma özgürlüğü olarak düşünüyorsanız, sanırım bu özgürlük fikri tamamen safça. Aslında gerçek özgürlük zorunluluktan özgür olmaktır. Ama bunun tam aksi olarak, bu gelişmiş ülkelerde siz zorlanılıyorsunuz. İhtiyacınız ya da isteğiniz olsun olmasın birşeyler almaya zorlanılıyorsunuz. Etrafınızda da bu kadar çok çeşit çöple yaşamaya zorlanılıyorsunuz. Ve nihayet tüm bunlardan kurtulmak için zamanınızı ve paranızı harcamaya zorlanılıyorsunuz.

Modernizmin ürünleriyle tamamiyle kuşatılmış, bunlar tarafından hükmedilen ve umutsuz bir şekilde ellerinde olandan vazgeçmenin ve onu yeni bir şeylerle değiştirmenin yollarını arayan binlerce ve milyonlarca aileyi düşünün. Bu problem usta bir pazarlama toplumu tarafından ortaya atılmış sayısız seçenekler ve rekabetlerden kaynaklanmıştır.

Lüzumsuz ürünlerin değişik çeşitlerini ortaya çıkartan müteşebbislerin ustalıkları Amerika'da doruk noktasındadır. Aynı boyun bağından iki tane alamazsınız çünkü her boyun bağı farklı olmalıdır. Her kapı menteşesi veya araba kilidi farklıdır. Her halı ayrı desende olmalıdır. Ne kadar çok o kadar iyi; korkunç büyük bir seçenekler yelpazesi var. Ama tüm bu seçenekler bir yanılısamadır, çünkü tüm bu çeşitlilikler temelde aynı şeyden yapılmıştır. Bu da, gözümüzü kamaştıran ve bizi şaşırtıcak derecede baştan çıkartan bu ürünlerin çoğunun insan yapımı olduğudur, bunun anlamı, onların yapay maddelerden yapılmış olmalarıdır. Bazen, bu şirin sentetik halıların üstünde yalınayak yürürseniz ayaklarınız yanıyormuş hissine kapılırsınız. Ve onların ürettiği bazı giysiler tüm vücudunuzun derisinde kızarıklık meydana getirebilirler. Daha da tuhafı insanlar tüm bunlara aldırıyor gözüküyorlar. Demek istediğim, herşeyden önce, belki de bu günlerde kızarıklık moda olmuştur. Daha kötüsü, hızla giden bir arabanın içinde birden arabanın kilit sisteminin o arabaya özel olduğunu ve bir yangın veya bir kaza durumunda bu kilit sistemini nasıl açacağınızı bilmediğinizi fark edersiniz, şok edici bir gerginlik haline girersiniz, hele bir de böyle acayip seçeneklere yabancı biriyiseniz.

Tüm bu yapay olarak yaratılan ve ayrıntılı bir şekilde reklamı yapılan farklı şeyler, aklımızın gittikçe daha fazla karışmasına ve kendimizi kendi dünyamızda bir yabancı gibi hissetmemize neden olur. Bir trene veya bir arabaya binerken kapının nasıl açılacağını sormaktan utanç duymamak ve alçak gönüllü olmak daha iyidir. Yeni özel tip bir mekanizmanın moda olması ihtimaller dahilindedir ve herşey bununla bağlantılı olarak değişmiş olabilir. En iyisi, bu modern dünyada bilgisizliğimizden utanç duymamak. Örneğin bugünlerde, uçaklarda koltuğumuzun yanına yeni yapılmış hassas tokmaklar takılmış. Özellikle 1. sınıf bölümünde pek çok yaşlı kimse yolculuk yapar. Sizinle, saf olduğunuz için alay bile etse, hostese bu nazik aletlerle ne yapmanız gerektiğini sormanız daima daha iyidir.

Çok fazla seçeneğin ve lüzumsuz çeşitliliğin olduğu yerde belli bir standart da yoktur ve kimse ne olup bittiğini bilmez. Çünkü, herşeyden önce, insanların güvenliği ve sağlığı için standart bazı ölçüler şarttır. Öte yandan standartlandırmaya gidildiğinde de çok saçma kaideler konulmakta. Örneğin, Hindistan gibi bir ülkede, menteşe üretmeye karar verdikleri zaman, el yapımı geleneksel ustalıkları kullanacaklarına, onları makinalarla üretmeye karar verdiler (hepsi çok pahalı tabii ki) ve şimdi o menteşelerle kapıları açmak için bir, kapamak için iki pehlivan gerekiyor. Sıradan insanların kullanmaları için neden bu kadar sert menteşeler yapıldığını anlamak imkansız. Yanıt ise şöyleydi: bu, üretim metodlarını normale indirmek ve menteşe boylarını bir standarda oturtmak için yapıldı. Hindistan'da bizim geleneksel menteşelerimiz vardır, çok güzeldirler, prinçten yapılırlar çok daha ucuzdur ve kolay açılıp kapanırlar. Tabii ki, kesin boyutlara sahip değildirlar. Ama şimdi kapılar yapay maddelerden, toptan şekilde üretildiği için, doğal çeşitlilik diye adlandırabileceğiniz şeylerin bazı sınırlamaları olması gerekir ve kesin sonucu alabilmek için de menteşeleri makinalarla monte etmek gerekir. Böylece, iyi niyetimize karşın, kapımızı ne açık ne de kapalı tutan bu korkunç makina yapımı menteşeleri kullanmak zorundayız – tabii ki sağlıklı bir pehlivanı yardımcı olarak tutamazsanız.

Doğanın tepki verdiği tüm bu fikirler - yanlış yerde kesin kurallar koymak, ve doğru yerde standartlaşmamak - aynı zamanda hergün yeni bir çılgınlık üretmek zorunda olan müteşebbislerin allak bullak olmuş akıllarından gelmektedir. Böylece ortaya büyük bir insan topluluğu çıkar: Üreticiler, reklamcılar ve kafaları tamamiyle karışmış, iki artı ikinin kaç ettiğini bilmeyen tüketiciler. İnsanların yavaş yavaş manevi ahlaklarını kaybetmeleri ve birşeylerden gerçekten neşe duyma kapasitelerini yitirmeleri sözde seçme özgürlüğü diye adlandırılan aptallığın sonucudur.

Bizim çok çeşitli diğer gereksiz özgürlüklerimiz de var. Bunlardan biri kendi tabutumuzu girerken ne giyeceğimizin seçimini yapmak. Ayrıca kendi tabutumuzun seçimini yapmak. Bu herhangi bir olgun insana çok aptalca ve komik gelir ama bu, bir müteşebbisin ölmekte olan insanlardan bile nasıl istediği gibi para kazanabilme özgürlüğü olduğunun başka bir örneğidir sadece.

Yine de modern dünyada sahip olmaktan dolayı acı çektiğimiz en kötü özgürlük türü, ahlaksız bir yaşam sürme özgürlüğüdür. Biriyle evlenebilirsin, diğeriyle yatabilirsin, üçüncüsüyle flört edebilirsin ve dördüncüsünden çocuk sahibi olabilirsin. Bir batı ülkesinde tesadüfen yapılan bir araştırmada bir erkeğin her sene ortalama 6-9 kadınla yattığı sonucu çok şaşırtıcıdır. Tamamiyle çılgınca olan bu fikir de sizin sürekli yeni birşeylerin arayışı içinde olmanız gerektiği kanısından gelmektedir. Bir erkek için yaşlı olan bir kadın bir diğeri için yeni bir şeydir ve bu aptalca fikirle birlikte kişi giysi değiştirir gibi kadın değiştirir ve böylelikle başka bir tuzağa düşmüş olur. Sonu gelmeyen yeni arayışında enerjinizin tükenişi en özel ilişkilerinizde bile çok ciddi duygusal, zihinsel ve fiziksel problemlere yol açar. Eğer rastgele cinsi münasebet çok doğal, normal ve iyi birşey olsaydı, o zaman neden insanlar doğrudan bu tür bir yaşam biçimine dayanan, hayatı yok edici hastalıklardan acı çekiyorlar? Neden kıskançlık var? Her gün, kendileri keyfi özgürlüğü savunan ve destekleyen gazeteler sürekli şiddet olaylarıyla dolu: kocalarını öldüren kadınlar, karılarını öldüren kocalar, aşıklarının aşıklarını öldüren aşıklar. Bu karşılıklı yıkım devam eder durur. Eğer rastgele cinsi münasebet doğamıza yakınsa, o zaman neden bu kadar büyük bir şiddetle ona karşı koyuyoruz? Bu ne tür bir özgürlük ki evli ol olma herhangi bir kadın veya erkekle flört edebiliyorsunuz ve şehvetli ve zinakar bakışlar geliştiriyorsunuz? Zamanla bu bakışlar masumiyeti gördükleri zaman onu algılamamaya başlıyorlar ve artık yetişkinler tarafından cezbedilmiyorlar, şeytani bakışlar artık genç çocuklara çevrili. Bugün inanılmayacak derecede çok sayıda çocukların

ırsına geçilme olayları oluyor ve bazen bu kendi anne babaları tarafından bile gerçekleşebiliyor. Uygur hayatın yıllardır süregelen düzgün ahlaki geleneklerine karşı koyuş tabii ki modernizm anlayışının bir başka alçaltıcı yönü ve bununla insanoğlu hayvandan daha kötü bir duruma düşüyor.

Rastgele cinsel ilişkinin mutsuzluğa, hastalıklara ve ölüme ön ayak olduğu ve bu yayılışı bizim kontrol altına almak için birşeyler yapmamız gerektiği aşıkardır. Ama problem, kanunların ve eğitimin bunu başarmada çok az rol oynadığıdır. İnsanlar nerede durmaları gerektiğini bilmelidir. Ama bu kontrol, bu zorunluluk insanın içinden gelmelidir. Bu da sizin ruhsal uyanışı gerçekleştirmeniz gerektiği sonucunu doğurur. Ruhun ışığı dikkatinize nüfuz etmelidir. Aydınlanmış bir ruha sahip olan bir kişi kendisini aşırılığa götüren hiçbirşeyi sevmez. Aydınlanmış bir ruh dengeli bir kişiliğe sahip olan insan demektir. O aşırı uçlarda değil daima ortadadır çünkü ne zaman dikkati dengeyi kaybetse ruhun ışığı sayesinde o orta noktaya geri gelir. Ve böylece bir insanın ayakları toprak ananın üstündedir. Böyle bir insan, doğası gereği pratik, pragmatik, bilge ve bağımsız olmalıdır. Böyle bir insanın alışkanlıkları yoktur ve aptalca, ahmakça ve yıkıcı hiçbir şeyi kabul etmez. Böyle bir insan seçimler yaparak zamanını harcamaz. Mümkün olan ne ise ondan neşe duymasını bilir.

Bu " seçenekler " işi evliliklerin içine girdiği zaman özellikle korkunç ve yıkıcı olur. Şimdi evlilikler ailelerin ya da ilgili toplulukların oluşturduğu geleneklerin yol gösterici ışığı altında, sadece ego tarafından gerçekleşiyor. Şimdi eş seçimi egonun kaprisi, şehvet ve hırs üzerine dayanıyor. Bu koşullarda en küçük fikir ayrılığı bir evlilikte sorun yaratıyor. Aileler bölünüyor, çocuklar 18 yaşına basar basmaz evlerini terk ediyorlar veya bir gecekonduya katılıyorlar ve bir başkasının evini kullanıyorlar.

Çocuklar anne babalarını, anne babalar da çocuklarını hoş görmüyorlar çünkü evlilikleri mutsuz. Kendi bireyselliklerini, kimlik duyularını geliştirmek adına çocuklarını çok fazla çalıştırıyorlar. Dokuz yaşında bir kız çocuğunun her sabah bisikletiyle gelip kapımıza gazete bıraktığını görmüştüm. Bir gün ona ailesinin kimler olduğunu sordum, komşularımızdan birinin ismini söyledi, ama "benim kendim için para kazanmam lazım. İki ayağımın üstünde nasıl durmam gerektiğini öğrenmeliyim" diye ekledi. Bu kadar kırılgan bir yaşta ayaklarının üstünde durabilecek kadar büyümemişti daha. Ve eğer bu kadar genç yolda tecavüze uğrarsa veya saldırılıp soyulursa bundan kim sorumlu olacak? Ve bu onun ayakları üstünde durmasına yardımcı olacak mı?

Evlilik, dengeli ve güvenli bir ortamda nesiller yatıştırmek ve çocukları kendine güvenli ve terbiyeli birer insan olarak yetiştirmek için vardır. Eğer hayatınız boyunca gelin olarak kalmak istiyorsanız (bitmeyen bir balayı yani) en iyisi hiç evlenmemek, onun yerine vücudunuzu satarak hayatınızı kazanacağınız bir yere gitmek ve herkesin de sizin kim olduğunuzu bilmesidir. Evlilik, makul ve anlamlı bir hayat sürdürmek ve gelecek nesiller için dengeli bir ortam oluşturmak isteyen kadın ve erkekler için kastedilmiştir. "Romantizm" ve "gezinen bakışlar", ev bir yuvaya dönüştüğü anda sona ermelidir. Evlilik ilişkilerini bozabilecek o kadar çok şey var ki... Ama kim veya ne evlilikteki romantizmi öldürür? Pek çok şey, her biri bir öncekinden daha yapmacık olan pek çok şey suçlanabilir. Size en yenilerinden birini anlatırsam çok şaşıracaksınız. Kuaförler! Yeni saç şekillerini beğenmedikleri için eşlerini bırakan bazı nişanlılar tanıyorum.

Evlilik büyük sorumluluk yükler ve sadece olgun ve temiz kişiliği olan insanlar içindir. Öte yandan gençlik hataları ve çocuklara yapılan tecavüzlerle ilgili istatistikler gösteriyor ki çocukları sinirli, ucuz ve sorumsuz ebeveynlerin ellerine bırakmak onlar için son derece

tehlikelidir. Böyle insanlar çocuk sahibi olmanın kendine özel sorumlulukları olan bir ayrıcalık olduğunu farketmiyorlar ve eğer onlar için verecek sevgileri yoksa çocuk doğurmak için otomatik bir özgürlüğe sahip olmalıydılar.

Konu “seçenekler” olduğuna göre olay evliliğe gelince, yapılan seçimler son derece yıkıcı olabilir ve aileler çocuklarını istemedikleri ve onlara nasıl bakmaları gerektiği hakkında hiçbir fikirleri olmadıkları için çocukları umutsuzca ölebilir veya kendi kendilerine yıkıcı alışkanlıklar edinmelerine sebep olabilirler. Onlar için sadece açık seçik tek bir seçim olmalı: Ya kendi bencil romantik hayatlarını sürdürecekler ya da sorumluluklarını kabul edip sözde özgürlüklerine belirli sınırlar koyacaklar ve sonra da bakacakları çocuklar yapacaklar.

Problem daha da ciddi çünkü evlenmeye karar verdikten sonra bile eş seçme özgürlüğünüz olduğu fikri devam devam ediyor. Kanunlar boşanmayı destekliyor ve eşiyile devam etmek istemeyen kimse hiç problemsiz ayrılığa ve boşanmaya gidebiliyor. Ama gelişmiş ülkelerde çiftler evli kalmaya karar verseler bile birbirlerine karşı sadık kalmamaya meyilliler. Tam tersine, herhangi bir erkek veya kadın, karısına veya kocasına sadık kalıyorsa ona demode gözüyle bakılıyor. Seksi olmalısınız, diğer kadın veya erkeklere karşı çekici olmalısınız ama tabii ki asla kendi eşinize karşı değil, başkalarına karşı. Böyle olmazsanız modern dünyaya ayak uyduramadığınız varsayılır.

Bu “resmi çekicilik” denen fikir de çok yeni bir fikirdir ve gene o şeytani dahiler, müteşebbisler tarafından ortaya çıkmıştır. “Yakışıklı” erkek veya “çekici” kadın imajı onlar tarafından yaratılmıştır. Fakat neden her kadın ve her erkek fahişeler gibi çekici olmaya çalışsın? Neden enerjinizi imaj yaratıcı müteşebbislerin çizdiği bacak, kalça, bel ve boya uydurmak için enerji harcamak ihtiyacı duyuyorsunuz? Bizim bunu düşünecek kendi beyinlerimiz ve kendi sağduyulu seçeneklerimiz yok mu? Eğer özgürlüğe ve akla sahipsek, niçin Tanrının bize bahsettiği vücudumuzun kendi ihtiyaçlarımızı karşılamada ihtiyacımız olduğundan çok daha fazlasını bize verdiğini düşünemiyoruz? Bunlar bir tarafa, neden vücudumuz için bizim peşimizde koşan insanları arzuluyoruz? Tabii ki bir çok kişi için hem Tom, hem Dick, hem de Harry tarafından peşine düşülmüş olmanın pek eğlenceli bir şey sayılmayacağı fikri çok demode gelebilir çünkü tuhaf bir şekilde bu sevimsiz takipten herkes zevk alıyor.

Sonsuz seçimler yapabileceğimiz fikri en açık şekilde pornografiye ulaşılabilmesiyle çok aşırıya kaçmıştır. Çocukları bile bazı insanların ahlak dışı seks ilişkilerinde kötüye kullanan kitaplar gördüm. Onları okumaya cesaretim olmadığı halde bu kitapların çok popüler olduğunu ve basanlara ve yazarlara çok para kazandırdığını anladım. Masumiyetin kendisi en egoist ve en bayağı istekleri tatmin etmede kullanıldığında, o toplum, yaşaması için gerekli olan her türlü toplumsal ve kültürel değerleriyle tüm bağlarını tamamen koparmış demektir. Evliliğe ve çocukların masumiyetine karşı bir saygı olmalıdır. Herkes evliliğin anlamı ve amacını bulmak konusunda çok duyarlı ve bilinçli olmalıdır ki bu da küçük çocukların masumiyetlerini korumak ve onların yıkıcı ve yok edici şeyler tarafından hükmedilip kullanılmasını engellemektir. Ama modern toplumun anne babaları asıl sorumlulukları olan sevgi ve güven ortamı yaratmaktan kaçınıp sert ve zorba bir tutuma giriyorlar ya da aksine lahana gibiler (kılıbıklar), çocuklar için zalimce davranışın acı sosuyla pişmiş lahana yameği gibiler. Müteşebbisler tarafından yaratılmış yapay imajlar peşinde koşmakla meşgul olduklarından, ebveynerin çocuklarına sevgi ile yol gösteremedikleri sözde gelişmiş ülkelerde yıkımı yaratan, kesinlikle düzenli ve kalıcı evliliklerin hayati öneminin anlaşılmasındaki hatadır. Çok genç yaşlarında çocuklar sevgi ve şefkat konusunda hayal kırıklığına uğratılmıştır ve başka çocukların arkadaşlığını aramaya itilmişlerdir. Medya bile,

özellikle de televizyon, onların beyinlerini seksin önemini anlatan saçma fikirlerle dolduruyorlar. Seks kanalıyla çocuklara yönelen medyanın yasaklandığı toplumlarda çocuklara okullarda seks hakkında eğitim verme gereği de kalmaz. Hindistan'da bu yapılmıyor umarım ki hiç bir zaman da yapılmayacak çünkü buna ihtiyaç yok. Neden çocukların masumiyeti (burası TV ve videolardaki seks ve vahşete maruz kalarak bozulmasın diye özellikle korunmuş bir yer) aslında varolmayan bu korkutucu fikirlere maruz bırakılsın? Hayattan ve masumiyetten keyif alacakları böyle erken bir yaşta çocuklara eğitimciler tarafından bu gücü kötüye kullanarak böyle tehlikeli şeyler empoze etmek korkunç birşey. Yedi veya sekiz yaş gibi hassas bir yaşta, masumiyetin bu kadar çabuk sona ermesi çok acı ve zalimce. Bu oyun dolu, neşe dolu, masumiyetle dopdolu günlerde, çocuklar, bilinçlerine zorla sokulmaya çalışılan tüm bu hayatın gerçekleri denilen şeylere karşı doğal olarak kendilerini savunacak silahlardan mahrumlar.

Bu şekilde modernizm insanların kendilerinin, ailelerinin, çocuklarının ve anne-babalarının hayatlarını yıkıma uğratan bir insan nesli yaratmıştır. Geleneksel olarak toplumda sevgi ve huzurun gelişmesini destekleyen kaynaklar tamamıyla yıkılmıştır. Bugünlerde bir büyükanne torunlarına bakamayacak kadar meşguldür, çünkü genç görünmek için berbere gitmesi gerekmektedir. Çünkü eğer genç görünmezse, sanki ölmüş gibi “köprünün öteki tarafında” diye farzedilir.

Başınızı berberlerin kirli ellerine teslim etmediğiniz sürece kimse sizin dışarı çıkmanıza izin vermez. Ben kendim asla bir berbere gitmem. Çok kişi benim kültürsüz bir aileden gelen kaba bir kadın olduğumu düşünür. Ama şimdi, benim yaşında olup benim hakkımda böyle düşünmüş olan insanları görüyorum, hepsi kel olmuşlar ya da buruşuk yüzlerinin çevresi gri saçlarla çevrili. Onlar yavaş yavaş doğal gülüşlerini, tatlılıklarını, yumuşak ifadelerini kaybetmişler. Bunlar tüm o güzellik uzmanlarının onlara hediyesi.

Aynı zamanda diğer bir seçim de derinizi ya da tüm yüzünüzü gerdirebilmeniz. Bir keresinde bir ülkenin başkanının eşini görmüştüm, yüzüne kalıcı bir sırtma koydurmuştu. Kendinizi benim yerime koyun, o kadının, ister gülsün ister ağlasın nasıl olup da o kadar uzun zaman öyle sırtabiliğini anlamak benim için imkansızdı. Daha sonra öğrendim ki İsviçre'de çok katı bir yüz gerdirme operasyonuna tabi olmuş ve bu görünüşe sürekli olarak kavuşmayı başarmış.

Olgun bir insan, yaş ilerledikçe yaşlanmaktan başka bir seçeneği olmadığını ama öte yandan zarif, ağırbaşlı ve sakin bir insan olarak kalmaya devam edebileceğini anlar. Ama modern toplumda herşey o kadar maddeciliğe dayanıyor ki mezara gitmenize bir adım kala bile görünüşünüzün iyi olduğundan emin olmak istiyorsunuz ve kendinizi girişimcilerin parmağında oynatıyorsunuz. İnsanların son bir kere size bakacağı o son yüzünüzün bile en son modanın izlerini taşımasını ve güncel kalmasını istiyorsunuz.

Paranızı sizden emebilmek için seçimlerin katlanarak çoğaldığı tüketici toplumun en büyük ilkesi, tüm değerli enerjinizin görmek ve görünmek için harcamasıdır. Davranış kodu siz daha seçiminizi bile yapmaya başlamamışken belirlenmiştir.

Londra'ya ilk geldiğimizde şarap ve aparatifler için uygun bardaklarımız yoktu. Bize en azından bir içki ikram etmediğimiz sürece evimize kimsenin gelmeyeceği söylendi. Şarap ve alkolle ilgili görüşlerime ve doğama ters düşmesine rağmen bunu yapmam gerekiyordu. Böyle bir isteğe karşı tarafsız kalamayacağım için bu işi eşime devrettim. Kocam benim bir idealist olduğumu ama pratik olmadığımı söyler. Bilgi edinmek için önce şarap ve alkolle ilgili detayları içeren bir sözlük almak zorundaydı. O zaman farkettiler ki alkolle ilgili,

içeceklerin nasıl servis edilmesi gerektiği ve hangi bardağın nerde kullanılması gerektiği ile ilgili bir sürü kitap vardı. Bu tam bir kurstu. Sonra bir arkadaşı yanıma alıp on iki kişiyi ağırlayabilmek için en az ne kadar bardak gerekiyorsa satın aldık. Yıl 1974'tü ve 12 kişilik bir bardak seti için 900 pound ödemek zorunda kaldık çünkü bardakların çok şık ve özel yapım olması gerekiyordu. Hindistan'da her misafire içecek ikram ederken cam veya gümüş bir pahalı bardak kullanırken burada her bir çeşit şarap veya içki için ayrı pahalı bardak gerektiğini görünce şaşırıp kalmıştım. Bunun da ötesinde, bir kaç bardak içtikten sonra önünü bile göremeyen insanlar için bu kadar şık yapılmış kristal bardaklara ne gerek vardı? Onları temizlemek, doğru şekilde masaya koymak ve neyin ne için kullanılacağını hatırlamak bir dertti. Hindistan'da hizmetçilerimiz vardı, eşim bir tepsi nasıl taşınır onu bile bilmezdi ama ben bunu onaylamadığım için misafirlerimizin oturup içki içtiği üst kata tepsileri çıkarmak zorunda kalıyordu. Bazı misafirlerimiz öğle yemeğine bize gelirken yollarını kaybettikleri için eve varmaları saat dördü bulurdu. O saatten sonra tabii ki onlara birşeyler ikram etmemiz gerekirdi. Biz ne kadar doldurursak onlar o kadar içiyorlardı (tabii ki doğru bardakla) ve bir saat sonra sağ duyarlarını kaybediyorlardı. Aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyorlardı ama artık hiç kimse onları dinlemiyordu zaten.

Ben alkol almaya daima karşı olan bir aileden geldiğimi kabul etmeliyim, ama o zamanlar Londra'da oynayan gereken ev hanımı rolü için ne kadar saf ve hazırlıksız olduğumu farketmemiştim. Bu içkilerin renklerini bile bilmezdim. Onları nasıl servis edecektim? Ve bu nedenle de bu “kutsal” görevi eşime devrettim. Bu yüce görevde ona yardım etsinler diye de bize büyük bir şans eseri gelen iki hizmetçi tuttuk. Değişik tip alkollü içkiler hakkında çok bilgiliydiler ve onların nasıl servis edileceğini biliyorlardı. Bilgileri ve deneyimleri için epey para ödemek zorunda kaldık. Bizim şarap ve içki stoğumuza baktılar ve isteklerini belirten uzun bir liste yaptılar. Eşim hemen markete gidip bir kaç şişe “Chivas Regal” viskisi ve birkaç şişe de şarap aldı. Çinli hizmetkarların listesindeki diğer şeyler de satın alındı. Artık hazırlıklı olduğumuz konusunda tam bir güven içindeydik. Ama gene de misafirler gelip içkiler servis edilmeye başlandığında bir misafirin içki isteğini önceden tahmin edemediğimiz için hazırlıksız yakalandık. İçlerinden biri içinde Worcester sosu olan bir içki istedi. Bildiğim kadarıyla ben buna benzeyen Wooster diye bir karaktere P. G. Woodhouse'ın romanlarında raslamıştım. Ama sosundan haberim yoktu. Zaten bizim Hint yemeklerinde Worcester sosuna ihtiyacımız olmadığı için evimizde bu sos yoktu. Tecrübeli Çinli hizmetçiler bile listelerine bunu dahil etmemişlerdi. Ne yapabiliriz? Eşim misafirden özür diledi ama o pek memnun görünmüyordu. Neticede istemeyerek başka bir içki söyledi ama zaman geçtikçe yüzü gülmeye başladı. Bazen, belli bir içki çeşidini istemeyi doğal hakları sayan bu terbiyesiz misafirlerin ısrarlı istekleri saldırgan ve rahatsız edici olmaktadır.

İşlerin idari kısmında olan ve ülkeleri için çok önemli sorumlulukları olan bu insanların neden böyle korkunç bir bağımlılıkları olduğunu anlamak benim için öyle zor ki! Bu batı ülkelerindeki tek ve biricik kültür olmuş ve eğer kişi bu zehirden misafirlerine ikram etmezse onlarla konuşmazlar ve hiçbir iletişimde bulunmazlar. Kötü olan şey, alkol bir kere işin içine girdi mi, diplomatik çevrelerde bile konuşmalar tutarsız ve anlamsız olmaya başlıyor. Sanırım her ülkenin casusları ve vatan hainleri bu alkol olayını insanları ayartmada, hislerini uyuşturmada ve gerekli sırları ağızlarından kurnazca almada kullanıyorlardır. En basit rüşvetçilik ve ayartma da bile alkol çok iyi bir araç. Eğer görevli bir kişinin ne tip içkiden veya şaraptan hoşlandığını biliyorsanız onu kazanmanız çok kolay.

Bir keresinde bu deneyimi bizim lokal tren istasyonu şefinde denedik. O aynı zamanda biletleri de satan çok amaçlı bir memurdu. Ne zaman bir bilet almaya gitsem, bir bahane bularak bana kaba davranıyordu. Eğer yanımda bozuk para yoksa kızgınlığını hareketleriyle

veya sözleriyle hemen belli ediyordu. Belki de geleneksel giyinen Hintli bir hanım görmeye tahammül edemiyordu. Onu nasıl daha nazik yapabileceğimizi veya onu nasıl kazanacağımızı bilemiyorduk. Eşim kullanmadığımız için elimizde yarım kalan Chivas Regal şişelerini herhangi bir kutlama bahanesiyle istasyon şefine armağan olarak vermeyi teklif etti. Şişeler hizmetçimiz aracılığı ile istasyon şefine yollandı. “Dini festival mi bu sizinki?” diye sormuş “evet” demiş bizim adam. İstasyon şefi çok memnun olmuş. Viski şişelerini büyük bir memnuniyetle kabul etmiş ve bize teşekkürlerini yollamış. Ertesi gün, her zamanki gibi tren istasyonuna gittiğimde çok özel bir ihtimamla davranıldı ve yerli bir baronesmişim gibi saygı gösterildi. Bu değişim karşısında şaşakalmıştım. O işinde dört sene daha çalıştı ve bu dönem boyunca hiçbir problem yaşamadık. Eşimin aldığı fazla şişeler bu olaydan sonra iyi işe yarar oldular. Bu şişeleri her sene yolluyorduk ama herhangi bir not tutmadığımız için tarihler hep farklı oluyordu. Bana festivallerimizin nasıl böyle ayrı tarihlere düştüğünü sordu. Ne diyeceğimi bilemedim. O da bunun üzerine Hintli bir arkadaşının Hintlilerin güneş takvimi yerine ay takvimi kullandıklarını söylediğini söyledi.

Modern zamanların temel düşüncesi hergün yeni bir şeye sahip olunmasıdır. Her gün bir değişiklik olmalı belki bu değişikliğin seviyesi eşe veya çocuğa kadar bile inebilir çünkü modern bir kişi çok kolay sıkılır. Belki de, değişik bir sürü seçim arasında aklını o kadar zorlaması gerekmektedir ki beyni bitkin düşer ve sonunda düşündüğü şeyi elde ettiği zaman, o elde ettiği şeyi bile sıkıcı bulur. Bu sır girişimciler tarafından iyi bilinir. O, önce dikkatinizi geniş bir seçimler silsilesi içinde batırıp çıkarır ve sonra da canınızın iyice sıkılmasını sağlar ve sizin seçmeniz için çok daha fazla şey üretir çünkü ancak böyle yaparak makinalarını besleyip onları memnun eder. Egonuzu nasıl pohpohlayacağını ve sizin birşeyleri yapma ya da kabul etmede seçme hakkınız olduğunu nasıl ileri süreceğini bilir. Mesela, İngiltere’de bir mülk almak ya da satmak isterseniz, dekore edilmemiş kullanıma hazır olmayan, kaderine terkedilmiş bir ev, iyi durumda ve güzel dekore edilmiş bir evden daha pahalıya satılır. Buradaki nokta, hazır olmayan evin satın alıcının egosunu şişirmesidir çünkü böylece o evi kendi zevkine göre dayayıp döşeyebilecektir. Böylece sizin için en iyi olana karar vermede kıstas kişisel seçim olur. Ama seçim, egonun oyunlarına dayalıdır ve eğer bazı girişimciler yeterince kurnazlarsa medyada reklam yaparak veya reklam panolarıyla alıcıları nasıl aptallaştırabileceklerini anlayabilirler ve kısa zamanda büyük paralar kazanabilirler.

Şimdi eğer girişimci bir de politikacı olursa, o zaman böyle bir kişi idari işlerde çok önemli biri olabilir, çünkü en basitinden onun keskin bir zekası vardır ve başarılı olmak için bilinmesi gereken herşeyi bilir. Tüketici tabii ki kendisinin büyük bir seçme özgürlüğü olduğunu düşünür. “Oh, onu veya şunu seçebilirim. Ne büyük bir adamım ki seçme hakkım var” diye düşünür. Ama gitgide elinde olan seçimlerin içinde kendini kaybetmeye başlar ve bu seçimlerin zirvesinde yapay bir hayat sürdürdüğü için zihni karmakarışık olur. Gerçekten ne istediğini anlayabilecek kadar kendi varlığının derinliğine inemez. “Bunu beğendim.” denen sihirli sözcüğü kullanarak, kendisinin bir kimliği ve kendi arzularında ısrar edebilecek ve kendisini şu dünyada ifade edebilecek bir kişiliği olduğunu düşünür.

Kişi girişimcilerin elinde oyuncak olduğu zaman bütün iş gücü ve enerjisi tüketiciliğin içinde harcanır gider. Toprak anaya saygısızlık etmeye ve çevresel problemler üretmeye başlarız. Maalesef insanoğlu kendisinin ne kadar yüksekte olduğunu düşünse de maddeyi yaratamaz. Ne de maddeden hayat yaratabilir. Tüm yapabileceği ölü maddelerden ölü şeyler yaratmaktır. Böylece yeni akımlar, yeni şeyler ve yeni egolar yaratmak için sonsuz ve çılgın bir yağmayla toprak anayı tüketir. İhtiyacınız olandan daha fazlasını almamalısınız. Günlük kullanımlarımızda bile sağlam, makul ve sanatsal şeyler satın almalısınız.

Kendi kişilik davaları içinde bazı hanımlar sivri uçlu topuklarıyla kendilerini altı parmak daha uzun gösteren ayakkabılar almayı tercih ediyorlar. Bir kere bile durup düşünmüyorlar ki bu gösteriş huyları bileklerinin burkulmasına, siyatik'e veya bel kemiğinde kalıcı çok daha ciddi arızalara neden olabilir ve böylece belki birgün yürüyemez hale gelebilirler ve o zaman sürekli yatmak zorunda kalarak seçimlerini yataklarından yapmaları gerekebilir. Tüm yaptığınız dürüst olmayan girişimcilerin ellerinde oyuncak olmak ve kendinize zarar vermek olduğunda istediğinizi yapmakta ve istediğinizi seçmekte özgür olduğunuza inanmanın pek bir anlamı kalmıyor.

Modern zamanda girişimcilerin tüketicilere problemler yarattığı bir başka yol daha var. Batı ülkelerinde sadece bazı kişiler gümüş veya altın eşyaya sahip olurken tuhaf bir şekilde gelişmekte olan ülkelerde her evde gümüş veya altından birşeyler bulunur. Benim bulduğum sebep, batılı ülkelerde herşeyin parasal değerine göre ölçülmesi ve böylece herşeyin yeniden satılabilecekse alınması. Eğer gümüş bir kaşık alınacaksa kaşığın üstünde mutlaka ayar damgası olmalı. Eğer ayar damgası yoksa yeniden satılamaz. Böylece kaşık kullanmak ve sonra da satmak için satın almıyor. “Bu kaşık benim çocuklarıma ve torunlarıma kalabilir” diye asla düşünülüyor. Ayar damgası o kadar önemli ki başka çeşitte birşey satın alamazsınız. Örneğin eğer gümüşü başka birşeyle karıştırırsanız, onu daha ucuza satın alabilirsiniz ama böyle birşey yeniden satılamaz.

Bunun tam aksi olarak, konu altın olunca, batılı ülkeler en düşük değerliği olan dokuz karat altın kullanıyorlar. Bu altın takılarda kullanılan minicik bir altın parçasıyla aynı miktara denk gelir. Ama bunu satabilirsiniz, çünkü ayar damgası vardır. Öteyandan gelişmekte olan ülkelerde, özellikle Çin'de ve Hindistan'da insanlar 22 veya 24 karat altın kullanırlar, böylece mücevherlerinde esaslı bir saf altın değeri mevcuttur. Dara düştüklerinde, mücevherleri işçiliğinden dolayı satılamayacak olsa bile en azından içinde altın olduğu için satılabilir veya rehine verilip sonra tekrar geri alınabilir. Birşey satın aldığınız zaman o şeyin gerçek değerini öğrenmenizin şart olması aslında tam bir paradokstur. Eğer gümüşse karışımı öğrenmeniz gerekir, kaçta kaçının gümüş olduğunu öğrenirseniz gerçek değerini de saptamış olursunuz. Bu nedenle ne alırsanız alın parasal bir değeri olmalı ki onu satacağınız zaman bu değer ortaya çıkabilmeli. Fakat tüm bu paradoks kabilinden paha biçmeler yüzünden kişi o şeyleri almalı mı almamalı mı bilmiyor. Geleneksel öğretilere göre gümüş sağlam bir kalp için önemlidir, kalbi iyi bir konumda tutar ve altın da lekelenmediği için önemlidir. Eğer günlük kıyafetlerde küçük bir altın parçasını takı olarak kullanırsanız çok soyut bir şekilde bu sizin iyi sonuçlar elde etmenize yardımcı olur ki bunu size daha sonra anlatacağım.

Modernizmin ve tüketiciliğin zararlarından kendini kurtarabilmiş geleneksel köklerine bağlı toplumlarda, maddi eşyaların hassas niteliklerine karşı bir bilgi ve saygı vardır. Materyalist olarak adlandırılan toplumlarda maddeye saygı duyulmaması bir paradokstur.

Batıdaki herhangi bir eve gittiğinizde bazıları plastikten yapılmış bir sürü şey bulursunuz. Plastikten yapılmış bir kanepeye oturabilirsiniz. Eğer masada yemek yiyorsanız, masa plastikten olabilir. Eğer pencere pervazlarına dokunursanız plastikten yapılmış olduğunu görürsünüz. Plastikten yapılan şeylerin, kumaş veya cam gibi tabii eşyalara nüfuz etme kapasiteleri çok büyüktür ve bunlar diğer Tanrısal maddelerle birlikte de kullanılabilirler. Böyle olunca doğal madde değerinde alçalıyor ve kendisinde var olan enerjiyi kaybediyor. Ucuz olduğu için gidip plastik üstüne plastik satın alabilirsiniz ve her türlü ev işinde bir kere kullanıp atacağınız plastikten eşyalarınız olduğu gibi plastik karışımı olup uzun süre kullanılan şeyleriniz de olabilir. Akşam yemeğinde kullandığınız tabaklar bile plastikten yapılmış olabilir. Niçin insanlar pirinçten yapılmış güzel bir tabağı almayı tercih etmiyorlar?

Geniş bir plastik tabak seçim yelpazesi önünde el yapımı birşey? Plastik dünyanın artık maddelerinden elde edilen makina yapımı birşeydir ve bu yüzden de içeriğinde yıkımımıza sebep olacak tüm katkıları taşır.

Eğer el yapımı birşeyiniz varsa ve onu büyük bir olay haline getirmeden kullanıyorsanız, onun varlığından zevk aldığınız gibi onun kullanılışlığından da memnun olursunuz. Sadece birkaç iyi yapılmış ve güzel tabağınız olsa bile, sizi öyle tatmin eder ki başka birşey satın alma gereğini duymazsınız ve böylece zamanınızı alışveriş yapmak için vitrin önlerinde harcamazsınız. O zaman gerçekten özgür bir insan olursunuz. Ama eğer modayı takip ederseniz bütün gün sürekli zaman harcamakla meşgul olursunuz. Birinin evine giderseniz ve “Ah, onun şusu busu var. Çok güzel” dersiniz. Sonrada dışarı çıkar ve aynısını alırsınız çünkü bu sizin seçiminizdir. Ama kim kiminle oynuyor? Ana temayı kim söylüyor? Tabii ki girişimciler, ve sizi ve çocuklarınızı kullanıyorlar. Onların çekici reklamları televizyon aracılığıyla çocuk programlarının olduğu saatlerde patlayı veriyor. “İşte en yeni çıkmış harika şey. Doğum günleri olan bebekler, soy ağacı olan ayılar” . Ama bunların hepsi sadece makinenin çalışmasını devam ettirmek için.

Seçim yapma özgürlüğümüzü çalıştırarak ve paramızı ilgimizi çeken ne varsa onlara harcayarak sömürücülerin, girişimcilerin ellerinde oyuncak oluyoruz. Lütfen unutmayın, onlar sizi, sizin kendinizi tanıdığınızdan daha çok tanıyorlar. Hatırlamalısınız ki makinalar bizim hizmetimizdedir, biz makinaların değil. Makinaların tüketici eşyalarını gereğinden fazla üretmesinden sorumlu olan ihtiyaçlar bizim temel ihtiyaçlarımız değildir. Ama bu fazla üretimden zarar gören bizleriz, çünkü bu üretim, dünyadaki doğal kaynakların tükenmesine ve emeğimizin karşılığı olan, zorunlu gibi hissederek aldığımız ve genelde bizim için iyi olmayan şeyler için sürekli para harcanmasına sebep oluyor. Bir sürü işe yaramaz şeyle dolu birçok ev gördüm ve onları toplamak için çok çalışmış olan şimdi kalp krizi sorunuyla müzdarip bir çok da ev sahibi tanıyorum.

Özgürlüğün, sadece sahte ve gereksiz seçimler yapma alışkanlığı olduğu fikrine sadece toy ve ardında yatan güçleri görece kadar akıllı olmayan insanlar inanırlar. Bu güçler, özgürlük maskesi altında olan günlük ihtiraslarımızı ve zorunluluklarımızı açığa çıkarırlar. Tabii ki kişi kendi özgürlüğünü ifade edecek şekilde özgürce hareket edebilmelidir ama bu asla başıboş bırakılmamalıdır. Ne yaptığınızı ve nerede durmanız gerektiğini bilmelisiniz. Gaz pedalı olup da freni olmayan bir arabanız varsa şoförün durumu ne olur? Aynı şekilde eğer özgürlüğünüz varsa bu tip gelgeç özgürlüğü bir noktada gemleme özgürlüğünüz olduğunu da bilmelisiniz.

Halen komünist rejimi altında yaşayan bazı insanlar zaten engellenmiş olabilirler ama bu zorla yapılan bir engellemedir. Salıverildikleri zaman arzularının hala tatmin olmadığını ve bu isteklerin özgür ülke insanlarınkinden çok daha güçlü olarak birden bire ortaya çıktığını görürsünüz. İşte bu yüzden bu frenleme içten gelmelidir ve bunun olabilmesi için kişinin ruhani uyanışı elde etmiş olması gereklidir. Ruhun bilgeliği dikkatinize nüfuz etmelidir. Eğer ruhani bir kimseye ya da bir Sahaja Yogi'ye sorarsanız “Neye düşkünsün? Baharatlı şeyler mi seversin?” diye sorarsanız size “Öncelikle, uç noktalarda olmadığı sürece ben seçmem. Sadece elde ne varsa ondan neşe duyarım” der. Ama tabii ki yemek çok baharatlıysa, çok ekşiye veya soğuksa ondan biraz yiyecektir çünkü aşırılığa kaçılmıştır.

Maalesef bu “seçimler” işi gittikçe daha aşırı bir hal almaktadır (hatta gördüğümüz gibi evliliklerde bile). Bununla beraber seçimleri çoğaltmak için egonun yaptığı bu tahrik ruh tarafından gemlenmektedir, çünkü Ruh ne zaman dikkatinize gelirse deneyiminizin yaşamsal boyutlarını anlamanıza olanak sağlar. Böylece, egonun maddiyata karşı olan hırsınızı ifade

etmesine izin vermek yerine, ruhun dikkatinize gelmesiyle maddelerin Tanrısal güzelliğinden zevk almaya başlarsınız. Bundan başka aydınlanmış bir ruh maddenin diğer bir kişiye verildiğinde sevginizi ifade etmek için mükemmel bir yol sağladığını bilir. Güzel birşey gördüğünüz zaman onun sevdiğiniz şu veya bu kişi için ne kadar harika olacağını hissettiğinizde neşe dolu bir düşünce içinizde uyanır. Örneğin bir keresinde bir beyefendi bir Sahaja Yogi ile alışverişe gitmiş ve birşeyi çok beğenmiş. Bu bir sanat eseri imiş ama o sırada yanında parası olmadığı için onu alamamış. Kendisi gibi Sahaja Yogi olan arkadaşı daha sonra gidip o sanat eserini satın almış, bir süre saklı tutmuş ve arkadaşının doğumgünü geldiğinde onu arkadaşına yollamış. Bu ilgi ve bu derin sevgi ifadesi öteki kişiyi sevince boğmuş ve o harika düşünceliliğin bu sanat eserine nasıl ilişkilendirildiğini görünce iki kere mutlu olmuş.

Böylece, ruhun Tanrısal muhakemesinde olan dikkat bir yandan hırsınızı, bencilliğinizi, dünya malına düşkünlüğünüzü ve tatmin olmayan düşüncelerinizi frenler. Bir yandan da satın alabileceğiniz bazı maddi şeylerle birilerini gerçekten mutlu edebileceğiniz düşüncesi birden aklınızı başınıza getirir ve o eşyanın gerçek değerini anlamanızı sağlar ve sizi, seçme özgürlüğünüzü sevginizi ifade etmek ve diğerlerinin hayatlarını güzelleştirmek için kullanmaya yöneltir.

3. Bölüm

DEMOKRASİ

Amerika'da gerçek demokrasi fikrinin benzersiz bir şekilde gerçekleşmesi Abraham Lincoln'un yüce bir şekilde bu ülkede dünyaya gelmesi ile mümkün oldu. Kendisi yönetimin insanlar tarafından idare edilmesi gerektiğini kesin bir dille söylemiş olmasına rağmen, demokrasi, kendini demokratik diye adlandıran bir çok ülkede aslında "demon-o-cracies" yani "şeytan idaresi" durumundadır. Bu ülkeler ya para-merkezcil ya da güç-merkezcil kişiler tarafından idare edilmektedir. Demokrasinin ana prensibi olan insanların iyiliğine çalışmak düşüncesi modern zamanda tamamiyle yok olmuştur. Bu tür işlerin başında olan kişiler için böyle meselelerle uğraşmak artık söz konusu bile değildir. Bir çok kişi, Amerika'nın bugünlerde artık sade vatandaşlar tarafından değil de zengin kişiler ve büyük kuruluşlar tarafından veya sinema aktörleri ve aktristleri tarafından yönetildiğini söylemekte belki de pek haksız sayılmazlar. Diğer gelişmiş ülkeler de artık bankalar, girişimciler, medya ve yeraltı dünyası tarafından yönetilmektedir.

Böylece, tüm büyük azizler ve peygamberler gibi Abraham Lincoln'un fikri de tamamiyle saptırılmış ve demokrasi, para çılgınlığımız ve modern toplumumuz sayesinde dejenere olmuştur. Başta duyurulmuş olan tüm cömert ve iyilikçi prensipler şiddetin ve dünyanın her yerinde demokrasinin sorunlarını çözmek adına yapılan konferanslardaki kavgacı tartışmaların içinde yok olup gitmiştir. Tüm demokratik ülkelerde öncelikli olarak yerleştirilmesi gereken ahlaki değerler artık gündemden tamamiyle çıkarılmıştır.

Örneğin, Amerika, o özgürlüklerin müthiş ülkesi, mevcut başkanın o günkü politikalarına uyan her hangi bir ülkeye hiç tereddüt etmeden veya endişe duymadan arka çıkmaktadır. Bu arka çıkış, o ülkeyi yöneten kişinin bir despot olabileceği ve belki de demokrasiye hiç saygı duymuyor olabileceğine bakılmaksızın yapılmaktadır. Örneğin Amerika ve demokratik olduğunu sanan bir çok Avrupa ülkesi Sadam Hüseyin tarafından yönetilen Irak için silah imal edip satmıştır. Böylece, sadece kendi politikalarının işine geliyor diye bir çok demokratik ülke bu kişiyi güçlü ve savaş düşkünü yapmak için el birliği etmiştir.

Gerçek demokrasi ancak insanlar demokratik şartları benimsedikleri ve ahlaki değerleri herşeyin üstünde tuttıkları zaman mümkündür. Güç delisi ve her koşuldan para üretmeye çalışan kimselerin doğru bir demokratik ideolojiye sahip oldukları söylenemez. Demokrasi hırslı, kişiliksiz ve ben-merkezcil insanlar tarafından yönetilemez. Ulusal problemlerin çözümü için çalışırken zamparalık edenler veya içki içenler aslında kendi uluslarının ve genelde de tüm dünyanın gerçek problemlerini oluşturmaktadırlar.

Politikacılar kendilerini insanların iyiliğine adanmışlardır ama bazen politika olabildiğince uzun kalabilme amacı güden bir satranç oyununa dönüşür. Politikacılar yenilgiye uğradıkları zorla kendilerine kabul ettirilene kadar yapışık oldukları koltuklarını terketmek istemezler. Bir ayakları gerçekten çukurda olmadığı sürece asla istifa etmeyi düşünmezler. Bu derece düşük seviyeli insanlar demokrasi için çalışamazlar. Demokrasi için kendini tümüyle demokratik ideallere adanmış ve insanların faydasını gözetken asil, onurlu, eğitimli, hoşgörülü ve ileri görüşlü insanlar gereklidir.

Yöneten insanların Abraham Lincoln tarafından öngörülen temiz ve dürüst demokrasiyi yaşatacak karaktere sahip olduğu demokratik ülkeler nerede? Bu çok gelişmiş ülkeleri taklit

eden 3. dünya ülkelerinde demokratik değerler daha da alçalmıştır. Örneğin Hindistan'da güçlü insanlar yoksulluğu ortadan kaldırmayı istemeyebiliyorlar, çünkü bu yoksul insanlara biraz para vererek onların oylarını satın alabiliyorlar. Veya bir azınlığı destekleyip pohpohlayarak onları bir oy bankası olarak kullanabiliyorlar. Böylece bu gelişmemiş ülkelerde yoksulluk “şeytan idaresi” ni devam ettirmeye yardımcı oluyor.

Dünyanın hiçbir yerinde “insana ait, insan için ve insan tarafından” yönetilen bir demokratik rejim yok. Görünen tek şey güç içinde olan insanların ahlaki hiçbir değere duyarlı olmadığı ve hizmet etmesi gereken insanlara karşı hiç bir ilgi duymadığıdır. Politik güç aynı iş gibi, daha çok para kazanmak için elde edilmesi gereken bir yatırım aracı gibi görülmektedir. Abraham Lincoln diğer azizler gibi mutlak değeri görebiliyordu ve insanların demokrasi gibi mükemmel bir ideal için daha hazır olmadıklarını ve çoğunun toplumsal gelişmeye kendini adamanın doğru ve dar yolu yerine bencilliğin geniş yolunu seçeceklerini bilmiyordu. Seçimle başa gelmiş olan bu insanların temelde, bütünün iyiliği ile alakalı ve bir hizmet ruhu ile çalışmanın bilgeliği içinde olmaları gerekir.

Doğru bir yönetici, Sokrates'in de ileri sürdüğü gibi bir yönetici filozof kimliği taşımalıdır. Bu tür bir kişi yönetimin başına gelecek en ideal kişidir. Böyle bir insanın son derece bilge, bağımsız kişilikli, şehvete, güce ve paraya düşkün olmayan biri olması gerekir. Eskiden böyle insanlar vardı. Mahatma Gandhi, Atatürk Kemal Paşa, Enver Sedat, Lal Bahadur Shastri, Ho Chi Minh, Martin Luther King, Nelson Mandela, Dag Hammarskjöld, Mujibur Rahman ve daha bir çokları gibi.

Modern dünyada politik bilgelikten bahsetmek tuhaf gelebilir. Görünen o ki akılcılık yerini aldığından beri, bilgelik söz konusu olmaktan çıkmıştır. Yalın akılcılığın sınırlı düz mantığına dayanarak, güce sahip insanların faaliyetlerini haklı çıkarmak için tamamiyle ego-merkezcil çözümler öne sürülmüştür (tabii ki bu global boyutta tüm güce sahip diğer ego merkezci insanların da hoşuna gitmektedir) Bu şekilde, olumsuz düşünme birliği var olmuş ve bu kişiler birbirlerini parlamantolarda, birliklerde veya senatolarda desteklemeye başlamışlardır. İşte bu yüzden hiçbir şey gerçekten insanların yükselmesi yararına yapılmamaktadır. Aksine demokratik ülkelerin politikacıları kendi bencil çıkarları için veya kendi keyfi fikirlerini zorla kabul ettirmek için ellerinden gelen herşeyi yapmaktadırlar.

Demokrasi ve özgürlük diye kendilerine verilen bu yetki, kendi güçlerini süistimal derecesinde kullanma hakkını tanıdığından insanlar özgürlüklerini tüm bağıllık ve doğal sınırların üzerinde kontrolsüz bir biçimde kullanmaktadırlar. Bunun sonucunda, böyle politikacılar sadece para kazanmakla kalmayıp, hizmet vermeleri gereken sıradan insanlarla aralarına mesafe koymuşlar ve para piyasasında son derece zengin kişilikli ve tapınılacak insanlar olarak afişe edilmişlerdir. Bu kadar büyük umutlarla seçilmiş bu tür insanlar hakkında bu tip şeyler duymak insanı utandırıyor.

Fakat hesap verme zamanı gelmiştir ve onların suçları artık su yüzüne çıkmaya başlamıştır. Bu demokrasiler ve onların politikacıları belki de çoktan bazı ülkelerde kutuplaşmış bir konuma erişmişlerdir ve diğerleri de yavaş yavaş o konuma gelmeye başlamışlardır. Politikacılar gelir ve giderler ama onların yerini doldurmak için kuyrukta bekleyen birileri mutlaka vardır. Her bir kaç yılda bir, bir öncekini aratan birilerinin yönetime geçmesini durduracak hiçbir yol yoktur. Böylece demokratik ülkelerin çoğu katı, otoriteci, ırkçı ve maddeci hale gelmişlerdir. Para gerçek demokrasi ilkelerini tam anlamıyla ikincil duruma getirmiştir. Paranın gücüne sahip olanlar hiçbir fayda ve gerçek demokrasi sisteminin değer

duygusu olmadan yönetebilirler. Para, Tanrı'ya dönüştüğünde tüm ahlaki değerlerin bir kenara bırakıldığı kolayca görülebilir.

Demokraside insanların oyları elbette çok önem kazanır. Örneğin, eğer kadınlar bir toplumda çoğunluğu oluştururlarsa, şahsi oylarının önemi artar ve sadece güç elde etmeyi amaçlayan politikacıların ilkeleri bu seçmenler kesiminin egoist fikirlerini tatmin etmeye yönelir. Böylece kadınlar sağduyu ve terbiyenin kendilerini örtmelerini gerektirdiği İsviçre'nin soğuk havasında, yasal olarak yarı çıplak dolaşma hakkı elde ederler. Fransa gibi başka ülkelerde, kadınlar kanunun tüm izni ve iltimasıyla fahişelik yapmak gibi tüm ahlak dışı davranışlara hak kazanmışlardır. Eğer onlar önemli bir seçmen kitlesi oluşturuyorlarsa kimse onları etkileyemez veya kontrol edemez. Birinin oy verme yetkisi olur olmaz o kişi politikacılar tarafından yaltaklanılacak ve ayartılmaya çalışılacak önemli bir insana dönüşür.

Sokrates'in insanların iyiliğine hizmet etme fikri artık ortadan kalkmıştır. Aksine Sokrates'in pratik bir kişi olmadığına ısrar ederek onu eleştiriyorlar. Tüm büyük azizler ve ermişler elbetteki idealisttiler ve pratik kimseler olmak durumunda değillerdi. Günümüz dünyasının birçok demokrasileri onurlu ve ahlaki fikirleri olmayan insanların etkisi altındadır. Onlar paranın kendilerine başarı getirdiğini anında keşfetmişler ve paranın gücünün herşeyi aklayabileceğini, tüm kötü amellerini yok edebileceğini ve şüpheli tüm işlerini gizleyebileceğini keşfetmişlerdir. Maalesef bu sahte yetki onlarda artık bir saplantıya dönüşmüştür ve ahlaksızca, Tanrı korkusu duymadan hareket etmeye ve demokrasinin tüm değerler sistemini insafsızca yok etmeye devam etmektedirler. Bunu, İtalya'da yaptıkları gibi yıllarca devam ettirebilirler ta ki kutuplaşma kanunu ya da Tanrısal Cezalandırma sonucu herşeyin ortaya dökülmesine kadar.

Dediğim gibi toplumun iyiliği için seçimle başa gelmiş olan insanların Abraham Lincoln gibi fikirleri veya Mahatma Gandhi gibi etik değerleri olan gelişmiş ruhlar olmaları gerekir. Belki modern liderlerin ahlaki horgören politik stratejisi insanların özel hayatlarında kendilerini mahvetmelerine izin vermek içindir. Devlet niye insanların özel hayatlarına müdahale etsin ki? Bunun sebebi; insanların özel hayatı hakkında ortaya sorular atan bir kimsenin asla oy alamayacağıdır. Modernizmi savunan politikacılar der ki, eğer insanlar kendilerini mahvetmek istiyorlarsa, bunu yapma hak ve özgürlüğüne sahiptirler. Öyleyse böyle bir politik düşünce niye bozulsun ki? Strateji demokraside de, komünizmde de aynıdır. Seçmenler güç sahibi insanları koltuklarından etmeye kalkışmadıkları sürece (ki onlar bu koltuklara kendi çıkarlarına hizmet etmek için yapışmış durumdadırlar.) politikacılar kendilerini hep güvende hissederler.

Bu şeytani para hortumlama işinin sonucu olarak başka birçok tehlikeli hareketler de başlamıştır. Örneğin yukarıda değindiğimiz gayri resmi Fransız kanunu bir ev kadınının yarım gün fahişelik yapmasına izin vermektedir. Bir kadının nasıl olursa olsun para kazanmak için her türlü hakka sahip olduğu mantıksal olarak açıklanabilir.

Ayrıca Fransa'nın katolik kilisesinin en büyük kız evladı olduğu söylenmiştir. Bu tuhaf ahlaksızlık hoşgörüsü, modernleşme yoluyla haklı gösterilmeye çalışılsa bile nasıl açıklanabilir? Belki de yanıt, mahkemelerin dharma hakkında hiçbirşey bilmemeleri ve Freudcu teorileri körükörüne izlemeleri ve kanunu yorumlamaya gelince psikoanlistlerin fikirlerine itaat etmeleridir. Freud'un teorisi tamamiyle teşhir edilip kötülenmiş olmasına karşın birçok demokratik ülke akli dengesi bozuk olan hastaların işlediği suçlarda bu teoriler hala kullanılmaktadırlar. Fakat gelişmiş ülkelerde yaşayan sıradan insanların davranışlarında Freud'un hassas etkisi çok geniş ve daima tahribedicidir. Freud teorilerinin tüm batılı

toplumlara ne kadar çok zarar verdiğini anlatmak mümkün değil ama tüm bunlardan daha kötü olanı insanların Freud'un söylediklerini kutsal kitapmışçasına hakikat olarak kabul ederek kendilerine olan öz saygılarını yitirmiş olmalarıdır. Şimdi, medyanın sürekli etkisi altında, özellikle televizyon, film ve videolarla bu insanlar geleneksel toplumlarda ahlaki ve kişisel ve ailevi mutluluğun ve sağlığın temelini oluşturan tüm o doğal tevazu ve iffet duygularını bilmeden terk ediyorlar veya yıkmaya çalışıyorlar. Gelişmekte olan ülkeler tüm bu yıkıcı metodlara yönelmek istiyorlar çünkü bazı entellektüeller eğer ekonomik gelişme istiyorsanız önünüzü arkanızı düşünmeden bu kültüre ayak uydurmalısınız demektedirler.

Örneğin geçenlerde gazetede olgun yaşta denmeyecek kadar küçük bir kızın haberini okudum. Bu kız sürekli gece klüplerine ve diskolara gidiyordu. Birden ailesi onun bir fahişe gibi olduğunu farketmiş. Bu yasal olduğu için ve o iyi para kazanıp ailesine kira ödediği için böyle bir şeye itiraz etme hakları olmadığını öğrenip şok geçirmişler. Daha sonra 21 yaşında cinsel ilişki yoluyla geçen bir hastalık sonucu ölmüş. Teorik olarak böyle bir davranış yoksul bir ülkede olsa haklı görülebilir ama aslında yoksul ülkenin ailelerinin çocukları üstünde çok daha fazla ahlaki kontrolü vardır. Böyle toplumlar, belki Tanrı'nın gücüne karşı gerçek bir inançları olduğundan, belki de paranın yarattığı illüzyoların içine daha düşmemiş olduklarından ahlaki ve geleneksel değerlere sıkı sıkıya sarılmışlardır.

Ama zengin ülkelerde hergün gazetelerde okuduğumuz gibi, çocuklarının içki içmelerine, sigara kullanmalarına izin vererek ve çok genç yaşta gebelikten korunmayla ilgili nasihatlar verip onların cinselliğe olan ilgilerini uyandırarak rastgele ilişkiler kurmaya teşvik ederek ve tek amacı mahrem şeylere duyulması gereken saygıyı yok etmek olan filmler ve videolar seyretmelerine göz yumarak anne babaların kendileri onların mahvına sebep olmaktadır. Böyle toplumlarda olgunluğun gelişmi ve olgunluğa saygı yoktur.

Zengin ailelerde bu daha da kötüdür. Genç insanlar kendilerini mahvetmek için özgürlüklerinden olabildiğince yararlanmak istemektedirler. Rastgele ilişkiler sonucu gencecik kızların hamile kalmalarını ya da hastalık kapmalarını engelleyecek ne devlet ne de aile kontrolü var. Özgürlüklerinin sınırı olmayan altın kızlar olarak başlarlar ve bir eşten diğerine devredilen asalaklar olarak ya da genelev cehennemine düşerek sona varırlar.

Eğer etrafımızda olanların asıl neyi ifade ettiğini gerçekten analiz etmeye kalkışırsak, bu demokratik toplumlardaki en derin eğilimlerin kendini, özü yok etmek amacı taşıdığını görürüz. İntihar etmek için birbirleriyle yarışanlar sadece İsviçre, Norveç ve Danimarka 'da değildirler. Tüm gelişmiş ülkelerde geç insanlar kitleler halinde kendilerini yok etme alışkanlıkları ediniyorlar. İnsan, çok gelişmiş demokrasilerde gençlerin sahte tarikatlara, heveslere veya alkol, homoseksüellik gibi aslında onların yıkımlarını garantileyen (ama Tanrı tarafından verilmiş bir hakmış gibi gösterilen) alışkanlıklara bu kadar kolay neden yöneldiklerini anlayamıyor. Alkolizm ve uyuşturucu alışkanlığı cehenneme gidişi garantileyen pasaportlar olarak olarak bilinir. Ve yine de gittikçe daha çok kişi onlar için kuyrukta bekliyorlar. Tarif edilmez her türlü cinsel sapıklık AIDS ve diğer hastalıklara yol açmaktadır. Fakat nasıl oluyor da, insanlar homoseksüelliklerine veya rastgele girdikleri cinsel ilişkilere küstahça bağlandıkları ve bundan övünç duydukları zaman, onlar AIDS tehdidi karşısında bir çeşit kahraman muamelesi görüyorlar? Bu hastalık sonucu ölüm artık, mezarlarına cesur askerler gibi yürüyen bu harika insanlar için yüce bir şehitlik mertebesi olarak tanıtılıyor. Neden bunca akıllı insan bu tür yıkıcı alışkanlıkların doğruluğunu sorgulamıyor? Tüm insanlar basit ve doğal iffetin ve dürüstlüğün ne olduğunu bilirler ve en derin benliklerinde aslında onun özlemini ve ihtiyacını hissederler. Gelişmiş ülkelerdeki

insanlar bu temel ihtiyaç hakkında sürekli olarak gerildikleri için mi kendilerini öldürmek için bu kadar hevesliler?

Kendilerini eğlendirmeye gelince bile, bu çok rahat görülebilir. Örneğin, modern pop müzikte insanlar, bu kendi kendilerini tahrib ettikleri zamanda sanki aslında kendilerini küçümseyip kendilerinden nefret ediyormuşçasına, kendi güvensizlik ve tükenmişliklerini kendilerine karşı saygısız hareketlerle dışa vuruyorlar. Pop müzik para kazanmak için girişimcilerin yarattığı birşeydir. İnsanoğlunun zayıflıklarına ustalıkla yaltaklanarak, genç insanları sürekli huzur, denge ve neşe duyamayacakları bir ruh haline itiyorlar. Bu ruh hali insanın içinde korkunç bir karışıklık ve derin bir tatminsizlik ve engellenmişlik duygusu yaratıyor ki onlar kendilerini teskin etmek için sürekli olarak para yapıcı ekip tarafından hazırlanan gelecek pop müzik yığınını beklesinler. İç dengeleri merkez dışı duygularla bozulmuş böyle olgunlaşmamış genç nesiller bir yandan gerçek ilişkiler kuramayan bastırılmış münzevilere dönüşürler ya da dik başlı ve şiddet eğilimli sadece başkalarının huzurunu bozmayı amaçlayan sokak serserilerine dönüşürler. Büyük demokrasi idealinden beklentimiz bu mu?

Modern demokrasiler 18. yy da meydana çıkmaya başlamıştır. Aynı dönemde bilimin ilerlemesiyle birlikte endüstri devrimi kendini göstermeye başlamıştır. Endüstriyel ve ticari değerler dediğimiz şeyler de aynı zamanda endüstriyel veya teknolojik toplum tarafından oluşturuldu. Olduğu şekliyle bilim kesinlikle ahlak dışıdır. İnsani değerler sistemi için konan kural ve hükümlere uymamaktadır. Bilim madde bilgisidir ve maddenin kendine has içsel kanunları vardır. İnsanoğlundan farklı olarak maddenin kendisi için herhangi bir ahlaki değer oluşturabileceği hür iradesi yoktur. Ahlaka dayanmayan gerçek bilimde bu özellik, teknolojinin aracılığı ile kimse farkına varmadan en elverişli ve kullanılabilir alanlara aktarılmıştır. Böylece endüstri ve (onunla akından bağlantılı olarak) ticaret tamamıyla ahlak dışı olmuştur.

Ne zaman ki işler insanlar tarafından kendi hünerlerini kullanarak tamamen insancıl bir ortamda yapılır, o zaman iş ve ahlak birlikte gider. Fakat teknoloji ve şimdi endüstri diye adlandırılan şey (ki insanoğlunun iyiliği için adanmış ve üretilmiş iş anlamına gelmekteydi) içsel ahlaki değerler sisteminden mahrumdur ve böylece hiç bir ahlaki bağa maruz değildir. Ama burada da kutuplaşma yasası kendini göstermekte ve gelişmiş ulusların endüstrileri artık sarkacın diğer tarafına geçmektedir. Endüstrinin denetimsiz gelişimi yüzünden, erdemin veya ahlaki değer sisteminin insani etkilerinin ötesinde tüm dünyada ama özellikle çok gelişmiş ülkelerde derin ve büyüyen bir ekonomik gerileme görüyoruz. Kimse bunun düzgün sınırlar içinde çalışmasına özen göstermediği için tüm bu endüstriyel makinalar sanki dışlılarından sıyrılmış gibidir.

Hükümetler şimdi cansız endüstrilerini yapay metodlarla yeniden canlandırmaya çalışıyorlar; değişik fiyatlandırmalar yaparak ama aynı zamanda gelişmemiş ülkeleri veya doğu bloku ülkelerini, özellikle Rusya ve Çini aldatıyorlar. Bunu batılı reklam propagandaları sayesinde çok güçlü bir ikna edicilikle düşüşten dolayı cançekişen endüstrilerinden arta kalan mallarını satarak yapıyorlar. Böylece yoksul gelişmemiş ülkeler, bir kere daha sözümona çok gelişmiş demokrasiler tarafından sömürülme riskini göze alıyorlar. Tüm bu gelişmiş ülkelerin sözde büyük liderlerinin, başbakanlarının ve başkanlarının, halen ithal malların büyüü altında olan bu ülkelere mallarını satmak için dünya çapında çekişip durmalarını görmek çok üzücü bir gözlemdir. Bu kabaca, ahlaki ve ekonomik sömürüdür. Rusya'da bir sürü lüzumsuz Amerikan ve Alman ürünleri, çok az miktarda dövize sahip insanlara satılmaktadır. Endüstrileşmiş ve düşüşe uğramış ülkelere satamadıkları tüm bu süprüntüleri fiyatı düşürülmüş olarak Hindistan'da bile bulabilirsiniz. Kendi ekonomik gerileme krizlerine

gelişmemiş ülkeleri de katmak için politik liderler ve büyük endüstri başkanları bu ülkelere tantanalı ziyaretler yaparlar. Ama buna daha ne kadar devam edebilirler? Hepsi aynı aldatıcı şeyin peşinde koşuyorlar. Dışarıdan bakıldığında insan bu çöküşün bir gün sona erip ermeyeceğini merak ediyor, çünkü bunun çok derin tarihi kökleri var ve kutuplaşma politikasının önüne geçilemez. Bunun en iyi örneği Türkiye'dir. Türkiye en iyi besinlere, en iyi giysilere, en iyi ziynet eşyalarına ve en iyi halılara sahip bir ülkedir ve buna rağmen tüm bu ürünleri Almanya'dan ithal etmektedir. Bir şekilde Alman girişimciler Türk insanlarının çok iyi olan kendi elemeği ürünlerine karşı gözlerini kör etmişlerdir. Sonuç olarak Türkler çok yoksul ve sıcakta bile kot giyen insanlar olmuştur. Bu acıların çekilmesi gerekiyordu. Türkiye'de insanlar Alman ekmeği ve Alman sosisi yiyorlar.

Öncelikle, sömürgeci fikirlerin artmasıyla, bir çok ülke hiçbir utanç duymadan kendi rejimlerini yaymak için tüm dünyaya yayılmışlardır. Kolonileştirdikleri ülkeleri yağma ederek, dolandırarak ve katlederek güçlenmişlerdir ve kötülükle elde ettikleri bu parayı yıllarca zevkle harcamışlardır. Sonraları endüstrinin gelişmesiyle birlikte, kolonilerini ucuz hammadde ve iş kaynağı olarak ve de ürünleri için hazır ve tutsak pazar olarak kullanmışlardır. Ama şimdi endüstrileşme kendi yolunda hızla ilerlemekte ve gelişmiş ülkelerin endüstrileri piyasaya göre fazla ürün imal etmeye başlamaktadırlar. Bu fazla üretim hem kendi toplulukları hem de eski kolonilerinde tamamiyle tüketilememektedir çünkü kolonist devrin yan çalışması olarak, hammaddelerini ve ucuz işgücünü sömürmek için yeni bağımsızlığa kavuşmuş olan ülkelerde kurdukları endüstriler, evvelki kolonist efendileriyle karşılaştırılınca, çok daha düşük fiyata tüm bu ürünleri elde eden makinalara sahip olmuşlardır. Öyleyse şimdi kendi çöküşlerini atlatmak için gelişmiş ülkeler kimi sömürecekler? Bu sahte ve ahlak dışı endüstrinin ürünlerini tüketecek yeterli pazar yok artık. Fakat bu basit pazarlardan çok daha fazlası fazla üretilen ürünler için kaybedilmiştir. Üretim fazlası günlük elbiseler her türlü pazara girmiştir çünkü onların yıkanmaya veya ütülenmeye gereksinimi yoktur. Sri Lanka, Taiwan, Malezya gibi sıcak iklimli pek çok ülkede bu elbiseler büyük bir gururla giyilmektedir. Hepsi çok pis koksa ve isilik yapsa bile Batıdaki pazarlamacı kişilere göre onlar çok etkileyici ve modaya uygundur.

Nasıl kendi pazarlama yöntemleriyle gelişmekte olan ülkeleri böyle kandırabiliyorlar? Endüstrinin gelişmesiyle birlikte, hem kapitalist hem de komünist sistemlerde, insanoğlu gittikçe kendisini baskı altına alan maddeciliğin esiri olmaktadır. En ciddi etki, insan boyutundaki değerler sisteminin kaba, materyalist bir seviyeye indirgenmiş olmasıdır. Her ne kadar insanoğlu evrimin en tepesinde ve dünyadaki tüm diğer canlıların efendisi konumunda olsa da, maalesef modern insanın imajı yeni bir çeşit insan türünün resmini sergilemekte ki bu çeşit tür madde tarafından, vücudu tarafından veya hayvansal dürtüleri tarafından yönetilmektedir. Herşey o kadar kötü oldu ki, insani değerlerden, yüksek insani konumlardan bahseden her hangi bir kimse bazen deli ya da ucubeymişçesine tavırlara maruz kalıyor. Maddenin ve hayvani dürtülerin ne derecede pençesine düştüklerini anlayabilmeleri insanlar için mümkün gözüküyor. Maddenin insana hükmetmesine ek olarak bir de Freud gibi insanoğlunu basit seks noktalarına indirgeyen düşünürlerimiz ve bilginlerimiz oldu.

Neden bu madde denen şey insanı idare eder? Evrimin gelişmesi boyunca bir çok değişik konumdan geçtik ve doğrusu bizim temel ve ilk doğamızın madde olduğudur. Biz devinimsiz maddeden yaşayan canlı konumuna geldik ve sonra da yavaş yavaş ilerleyerek hayvan konumundan gelip geçtik. Binlerce yıl önce, Hindistan'da insanoğlu Vedaslar ve Upanishadlar ve Geeta gibi çok gelişmiş ve ileri ruhani filozofik yapıtlar ortaya çıkarmışlardır. Binlerce yıl insanlar, beşeriyetin yüce vizyonuna göre yaşadılar. Modern hayatta açıkça gördüklerimiz ise ciddi bir gerileme, insanoğlunun yükselmesi sonucu erişmiş

olduğu konumdan aşağılara düşüştür. “Maymunların dünyası” diye bir film var ki bu film, evrimin tersine dönüp gerilemeye başlamasıyla neler olabileceğini açıkça gösteriyor.

Bunun ötesinde, çok yakın zamanlarda, iki dünya savaşı bir çok barışçıl, iyi ve nezih sıradan insanların ölmesine sebep oldu. Bu olay, insanların hayatın doğal iyiliğine ve ebedi değerlerin varlığına dair inançlarının gerilemesine sebep oldu. Modern savaşın korkunçluğuyla, milyonlarca kadın dul, milyonlarca çocuk yetim kaldı ve savaşan tüm bu uluslar sadece endüstrilerinde değil ahlaki yaşamlarında da tamamen bozguna uğradılar. Bu yıkıcı savaşların kötü sonucu olarak gelecek yaşamları hiçbir iyileşme umudu taşımayan kısır bir döngüye dönüştü. Sıradan insanlar için ahlaki değerlerden vazgeçmek ve çok basit ve yapay bir hayat edinmek çok kolay oldu. Bunu savaştan sonraki ilk on yılda, altmışlarda yetmişlerde ve bugün bile görebiliriz. Kültürel hayata, bu yıllar özellikle sözde modernist eğilimlerin, tüm geleneksel biçim ve değerlerin üstüne giderek artan yokedici saldırılarıyla damgasını vurmuştur. Yavaş yavaş aşağı yukarı son yetmiş yıl içinde, insanların genel farkındalık seviyesi normal kapasitesinin altına düşmüştür. İnsanların içinde bulunduğu duruma sakin ve objektif bir şekilde bakan herhangi biri için, eğer farkındalığın daha yüksek bir konumuna, daha yüksek bir değer sistemine doğru hamle yapmazsak kendimizi maddeye ve hayvansal dürtülerimize ve sonuçta kendi çöküşümüze karşı boyun eğdirerek yarattığımız bu karışıklıktan kurtaramayacağımız aşıkardır.

Ve maalesef demokrasiler, insan özgürlüğünün bütünüyle çiçek açtığı ve parıldadığı bu ülkeler, bu evrimleşme hamlesinin gerçekleştirilmesi çok zor bir oluşum olarak görünmesine neden olan korkunç içsel çatışmalar içindedirler. Bunun yanısıra demokrasilerde başkalarını eleştirmek ve yanlış yönlendirmek temel bir hak olarak görülüyor. Bunun yanısıra özgürlüğün gerçek anlamı, temelinde bilek ve akıl olan, ahlaksızlık, rekabet ve nefrete meydan vermeyen içsel bir sorumluluk hissi içerir. Gerçek özgürlük en yüksek ahlaki doğamızı farketmemizi, kendi iyiliğimiz ve tüm dünyanın iyiliği için ona hizmet edip onu geliştirmemizi sağlar.

Ama tam tersine, modern demokrasiler ahlaktan ve hoşgörüden bahsetmeyi bile arzu etmiyorlar çünkü onlara göre bunlar kişilerin özel hayatlarını ilgilendiren şeyler. Kişisel vicdan haklarının yüce düşüncelerini çarpıtarak demokratik devletler hem kendi toplumlarında hem de diğer uluslarla ilişkilerinde öz saygı ve doğruluk düşüncesini yaymak sorumluluğundan kaçınmışlardır. Teorik fikirleri her ne ise, gerçekte onlar aslında tek bir dünya ve tek bir insanlık toplumu olduğuna inanmıyorlar veya açıkça yaptıkları gibi diğer insanların daha yüksek yaşam standartına erişmelerine hizmet etmek için tüm hile ve aldatmacalarını terkedemiyorlar.

Tüm bunlara ek olarak, toplum ahlakına gelince korkunç bir iki yüzlülük söz konusu. Eğer demokratik bir ülkenin üst kademedeki bir bakanının veya başbakanının bir kadınla ilişkisi olmuşsa çok ciddi bir ahlaksızlık olarak halk gözünde kınanır. Ama ülkenin geri kalan erkekleri herhangi bir karakterde olan pek çok sayıda kadınla istediği kadar yasadışı ilişki yaşayabilir.

Bugünlerde ortak tavır çok basit; bunu düzeltmenin veya eleştirmenin bile yolu yok. Freud “ilahi gerçeği”ni açıkladığından beri insanoğlunun çoğunluğunun en alçak seviyeli tabiatının merhametine sığındığı açıkça ortaya çıkmıştır. Ama böyle bile olsa bir başbakan veya bir başkan farklı olmalı. Ahlaksal açıdan mükemmel biri olmalı. En azından bu beklentinin değerli bir şey olduğunu düşünebiliriz. Fakat gerçekçi bir ahlaki bakış açısından bakıldığında tüm bu olup bitenlerin ölü bir ideale duyulan sahte bir bağımlılık olduğu görülür. Tüm bunlar

tek bir kişiden beklenen mükemmeliyetin topluma nüfuz etmediğini gösterir. Kendilerinin ne isterlerse yapabilme arzularını da gizleyen, kişisel özgürlükler için bir tür sahte saygıdan ötürü, güce sahip olanlar insanların özel hayatlarına karışmak istemiyorlar. Şimdi her türlü utangaçlık ve terbiyenin yokolmasıyla birlikte tüm bu kişisel hayatlar sosyal ve toplumsal hayata dönüşmüştür ve tüm bu demokratik ilkelerin önderliği altında olan toplumlar kutuplaşma sancısıyla acı çekmektedirler.

Onlar sanki bir demokrasideki tüm ahlaki değerler sadece toplumun gözü önünde olanlar içinmiş ve diğer insanlar ise istediklerini yapmakta ve istedikleri şekilde kendilerini tahrip etmekte özgürmüş gibi davranıyorlar. Böylece kutuplaşma yasasının işlemesiyle birlikte demokrasilerdeki kişisel veya şahsi özgürlükler, kitlesel değişimle toplumun çöküşüne sebep olacaktır ve görünen o ki kimse buna başkaldırıp kökten bir değişiklik yapmak istemiyor. Şefkat, merhamet sadece para ve güç merkezci dinler tarafından konuşulan bir olgu. Onların, toplumlarındaki ahlaki çöküşü ve ekonomik yıkımı durdurmak için yapabildikleri ve hatta yapmak istedikleri hiçbir şey yok.

Şimdi, batının seçimle başa gelmiş yöneticileri demokratikmiş gibi hareket ediyorlar, ama ırkçı veya muhafazakar oldukları için, yapacakları tek şey hiçkimsenin veya daha iyi satan gelişmekte olan ülkelerin daha ucuz ürünlerinin, yıllarca yayılmacı bir politika izleyerek bu fakir ülkelerin sömürmelerine rağmen ülkelere sokulmasına izin vermemek olacaktır. Onlar insanların gittikçe kötüleşen hayatlarının akışına bir son vermek için yasalar yapmakla ilgilenmiyorlar. Bunun da ötesinde, tek istekleri kitlesel medya ve sahte modellerle sunulmuş sahte bir evrensel hayat yaşamak olan sözde kişisellikleri içinde şımartılmış ve pohpohlanmış insanların, sosyal karışıklıklara veya gösterilere yönelik olarak kışkırtılmaması için endişelenmektedirler. Böyle insanlar laf kalabalığıyla kendilerini gündemde tutarlar ve birçok modern hileyle susturulabilirler ama koltukları güvende olduğu sürece, politikacılar sokaktaki insanın kendisi için neler yaptıklarıyla pek ilgilenmezler. Aksine insanlara özel hayatları için mutlak özgürlük vererek oy verenlerin egolarını ve zayıflıklarını popohlarlar çünkü onlar asla ahlaki teşvik edici ve koruyucu kanunlar yapmazlar. Ahlaksız insanların reddiyle ve kızgınlığıyla hiç birzaman karşılaşmayacaklarından emindirler.

Bu hovardalık yetkisinin bir başka ürünü de, yıkıcı ve çılgın şiddettir, çünkü, insanların neyin yanlış olduğuna dair hiç bir fikri yok ve bir an için bile olsa akıllarında yaptıklarının bedelini ödeyecekleri olasılığına dair bir korku da yok. Los Angeles'ta (meleklerin şehrinde) bir keresinde arabayla seyahat ediyordum, şoför pencereleri kapayıp başımı eğmemi tembih etti. Sadece bir hafta önce onbir kişi bu caddede vuruldu diye bana açıkladı. Ona sebebini sorduğumda “sadece yapmış olmak için” diye cevap verdi. Sadece yapmış olmak için yapılan şiddet ancak bunu yapan insanların böyle bir davranışı ailelerinden, arkadaşlarından veya medyadan özellikle de televizyondan, videodan ve sinema filmlerinden ve gizlenmiş nefret veya üstü örtülü ırkçılıktan kaptıklarını gösterir.

Demokrasiler her türlü şiddet filmlerini ve videolarını özgürlük adına serbest bırakıyorlar. Bu filmler güç sahibi kişileri eleştirmediği sürece istedikleri kadar bayağlık, ahlaksızlık ve şiddet fikirleri yayabilirler. Sorun bu tür filmlerin insan davranışlarına örnek teşkil etmesidir. Böylece tüm bu sanal şiddet ve acımasız davranışlar toplumlarımızda güncel ve çağdaş hale gelmişlerdir. Kabus ve korku sahneleri şehirlerimizde ve evlerimizde gerçeğe dönüşmüştür. Böyle korkunç sahnelerle dolu filmler yapanlara jüriler en büyük ödülleri vermekteler. Örneğin yakın zamanda psikotik ve yamyam bir adamla ilgili bir film büyük başarı gösterdi. Film adamın insanları nasıl öldürüp yediğini göstererek insanları eğlendirmeyi amaçlamıştı. Tekamül etmiş herhangi bir toplumda bu film asla yapılmazdı veya eğer bir anormallik

sonucu yapılmışsa da yasaklanırdı. Ama bunun yerine film eleştirilenler tarafından alkışlandı ve beğenildi. Bunun alışılmadık dışında bir konu olduğunu söyleyebilirler, fakat Bosna'daki gibi açlık duymadıkları halde insanların vücutlarını yeme arzusu duyan insanlar tanımış olan birinin beyninden çıkan ne eşsiz tasvirler bunlar! Film, yılın en iyi filmi ödülünü aldığı için çok etkileyici ve popüler oldu. Bu hayatın negatif ve yıkıcı kısımları sanatsal olarak gösterilemez anlamına gelmez. Çağdaş bir şeyler yapmak, gerilemenin ve parçalanmanın sorunlarını göstermek iyi bir fikir ama yapımcı, çağdaş dünyanın bu tür canalcı sorunlarına çözümler de getirmesi gerekir. Eğer onlar iyi birer sanatçıysa, her zaman ve her yerde insanoğlunun mutluluğu ve iyiliğini ileten gerçek değerler dünyasıyla ilgili herşeyi gösterebilirler.

Bir diğer sorunlu düşünce de sanatın, çağdaş toplumun en alçak ve bayağı taraflarını yansıtabileceğidir. Toplumunuzdaki bir sapıklığın aşırı uç vakalarını gösteriyorsanız, insanlar özellikle batıda, gerekli ve yararlı ahlaki sonuçları yerine kötü adamın pislüğünü, şiddetini ve zalimliğini görüyorlar ve sonra da gördüklerini taklid ediyorlar. Bu artık şartlı tepkiye dönüşmüş, en kötüsü de artık kimse böyle şeyleri görünce şoke olmuyor.

Batıda 18. yüzyıldaki aydınlanma ve demokratik devrimden beri her bir filmde, kitapta ve gazetede kaynağı ne olursa olsun kutsal ve erdemli olmayan pislikler ve yıkıcı fikirlere karşı bir eğilim oluştu. Bir şekilde insanların kendisi şeytani güçlere dönüşmek için her türlü güçlüğü göze almaya başladılar. İnsanlar artık ne yapılması gerektiğini anlayarak bu demokratik yoldan çıkışa bir son vermek isteyip istemediklerine karar vermeli. Batının gurur duyduğu ilerleme tam bir yıkıma doğru gidiyor, çünkü insanoğlunun cennete ulaşabilme veya cehenneme gitme özgürlüğü var ve aynı zamanda da kendi akıbetini haklı çıkaracak büyük bir mantıksal akıl gücü var.

Belki bazı batılı muhafazakarlar bu satırları ilk defa okuduklarında sarsılabilirler. Bazıları şok geçirebilirler ama çoğu, Tanrısal sevginin her yanı saran gücüyle yaradılışı korumaya can atan Tanrısal Gücün ilgisini anlayabileceklerdir.

4. Bölüm

IRKÇILIK

İrkçilik insanlığın kendisi tarafından yaratılmış en büyük beladır. Tanrı bu dünyayı şaşırtıcı güzellikler ortaya çıkarmak için sayısız çeşitlilik ve renklerle yaratmıştır, ve bu farklılıklar sadece yüzeyde, cildin kalınlığı kadardır. Çok uzun zaman önce bazı doğurgan İngiliz yazarların Afrikalı siyahiler aleyhinde çok korkunç şeyler yazdıkları söylenmektedir ve tüm bunlar tamamıyla kabul edilmiş olmalı ki, kendilerini beyaz - derili olarak adlandıran insanlar derileri daha farklı bir renkten olan insanları yok etmek için ne gerekiyorsa yaptılar. Örneğin Kolomb Amerika'ya yanlışlıkla gitti ve İspanyollar krallıklarını yaymaya başladılar ve pek çok Kızılderililer kendi ülkelerinden sürüldüler, kendi ülkelerinde yok edildiler. Tabii bazıları yüksek dağlarda kendilerini kaybettirdiler ve böylece kurtuldular. Bu insanların başkalarına ait olan bir toprağa sahiplenmelerini anlamak zor. Başlangıçta bu yeni toprakları keşfetmek için ortaya atılan bir riskti, fakat işgalciler bir süre sonra bu toprakların kendilerine ait olduğuna inanmaya başladılar. Derileri koyu veya kendilerinden farklı renkte olan insanlardan nefret etmenin ya da onları öldürmenin temel hakları olduğunu sandılar ve onların topraklarını sonsuza dek gaspettiler.

Tabiat tarafından yaratılan vücut, yüz ve deri farklılıkları çok önemlidir, çünkü aksi takdirde herkes birbirine benzerdi. Sıkıcı insan yüzlerinden oluşan bir tasnif olurdu. Maalesef renkli derili insanlar ilkel olarak adlandırılmış ve bunun yanında beyaz derili olanlar ise gelişmiş olarak kabul edilmiştir. Bir insanla diğeri arasında derisinin rengine dayanarak ayırım yapmak tahammül edilemez bir saldırganlıktır. Herkes aynı kalbe, aynı duygulara, aynı sevgi ve nefret hislerine sahiptir. Hepsi aynı şekilde güler ve aynı şekilde ağlarlar. Renkli derili insanların doğdukları ülkeler onların kendi ülkeleridir. Onlar belki ilkel, belki biraz geri olabilirler fakat hiç bir şekilde yabancı değillerdir, ve beyaz bir insan dahi onların topraklarını silahsız yerlilere karşı silah zoru kullanarak işgal edemez. Siyahilere köle olarak davranılmasındaki vahşiliği düşünün. Köleliğin kaldırılmasına rağmen, kolonici beyaz güçler kolonilerindeki fakir ve sade insanlara tarif edilemez aşağılama ve işkenceler uyguladılar. Eğer Afrika, Asya ve Amerika'da ki koloni hükmünün tarihi tarafsız ve gerçekçi olarak yazılıysaydı, beyaz yöneticiler tarafından işlenen suçların mertebesi insanoğlunu şok ederdi. Ben kendim bunun bir kısmına İngilizlerin Hindistan'ı yönettiği dönemde şahit oldum. İngilizler Hindistan'a hiçbir geçiş belgesi ya da vizesi olmadan geldiler ve neredeyse üçyüz sene burada kaldılar. Şimdiyse Hintli'ler uygun vizelerle İngiltere'ye gittiklerinde havaalanı göçmen ofisi memurlarınca sorgulanma deneyimleri genellikle korkunçtur. Ben diplomatik pasaport sahibiydim, eski bir diplomatın eşi olarak ve bu halde dahi kaba ve aşağılayıcı sorulara maruz kaldım - sadece bir Hintli olduğum, beyaz olmadığım için. Bir keresinde hiçbir neden olmaksızın üstümü aradılar. Bu bariz ırkçılıktan başka birşey değildi. Beyaz ırklar "daha alçak" olan renkli ırklara karşı kaba ve aşağılayıcı olmak için kendilerine Tanrısal bir hak verildiğine inanır görünüyorlar.

Amerika'da en büyük toplumsal problem ırkçılık olagelmıştır. Otoriteler kadar sıradan beyazlar tarafından da siyahilere yapılanlar, sadece yanlış değil aynı zamanda mutlak olarak günahı. Abraham Lincoln gibi yüce ruhlar bu şeytani davranışlardan sarsılmış ve ırkçılığı kanunlarla ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Bu kanunların yasal kitaplarda yer almalarına rağmen siyah ve beyazlar arasında ciddi sorunlar sık sık ortaya çıkmakta. Bu gangsterlik artık topluma nüfuz etmiş ve insanlar pek çok kentsel bölgede sürekli bir terör korkusu altında yaşar olmuşlardır. İrkçı saldırganlığın tohumlarını ekenler

şimdi kendileri, çocukların dahi vahşice içinde yer aldıkları kaotik bir şiddetin ekinlerini biçiyorlar. Her etkinin bir tepkisi olduğu gibi bu tepki de tüm dünyada öylesine çirkin ve açıklanamaz bir şekilde aşırı uca ulaştı ki şimdi beyazlar ve renkli tenli insanlar arasındaki ilişkiyi eski düzgün haline dönüştürmek imkansız gibi görünmekte. Eğer beyazlar bilgelik içinde bakabilirlerse siyahların pek çok alanda kendilerinden üstün olduklarını görebilirler. Örneğin beyazlar siyahiler gibi şarkı söyleyemiyorlar. Onlara doğanın verdiği aynı ritm yeteneğine sahip değiller. Ben siyahilerin, cenazelerini bile, yas tutanlar ritmik dans gibi hareket ederek yürürken şarkılar eşliğinde taşıdıklarını gördüm. Onları anlamak ve takdir etmek için ve Tanrı tarafından ne güzel yeteneklerle kutsandıklarını farketmek için sadece biraz derin ve alçakgönüllü olmak lazım. Siyahilerin sporda da sahip oldukları kabiliyet kolay kolay üstesinden gelinebilir gibi değil. Güç ve çeviklik isteyen sporlar siyahiler tarafından herkesten daha başarılı bir şekilde yapılmakta. Basketbol ve beyzbol gibi oyunlarda siyahiler daha çok hakim ve profesyonellikleri ve vazgeçilmezlikleri ile takımlarında beyazlarla eşit olarak kabul görüyorlar. Spordaki bu ırkçılık karşıtı hareket neden tüm topluma da yayılmasın? Ben büyük şarkıcıların çoğunun siyahi olduğunu kabul ediyorum. Şüphesiz beyazların içinden de çok iyileri çıkmıştır fakat bunlar, Hindistan'da şarkılarıyla baharın gelişini müjdeleyen guguk kuşunu andırırçasına harika melodi ve ritimlerle şarkılar söyleyen siyahilerin önüne geçemez. Guguk kuşu da diğer kuşlara oranla çok siyahtır. Baharda guguk kuşu melodilerle yüklü şarkılar söylemeye başlar. Bahçeye gelecek baharı dahi müjdeler. Kuşlarda renkleri hakkında böylesine saçma komplekslere rastlayamazsınız. Onlar sonsuz renklerdeki çeşitlilik içinde birbirleriyle mutluluk içinde yaşarlar.

Tüm dünyada kadınlar ister beyaz, ister siyah, ister kahverengi, ister mavi olsunlar hepsi aynı tip doğum sancıları çekerler. Renk ve ırklara bağlı farklılıkların çok alçak zeka seviyesindeki insanların zihinsel faaliyetleri sonucu yaratıldığı tarihi bir gerçektir. Bu zihinsel faaliyet çok bilge olduklarını düşünen beyazlardan gelmiştir. Bu aptalca zihinsel faaliyet tüm dünya için büyük bir sorun teşkil etmektedir.

Eğer gerçekten hiçbir komplekse kapılmadan seyredersek bir annenin çocuğunu nasıl büyük bir sevgiyle oluşturduğunu görmek çok ilginçtir. Bazıları doğum sancuları içinde çok zor zamanlar geçirirler, fakat bebek doğar doğmaz - normal anneler - derileri ne renk olursa olsun, büyük bir sevgiyle dolarlar ve çektiklerinin hepsini unuturlar. Demek değil ki beyazlar çocuklarını burunlarından ya da ağızlarından doğurur. Tüm anneler aynı şekilde doğururlar. Aynı şekilde hamile kalırlar ve aynı şekilde doğururlar. Fakat maalesef siyahilerin çocukları için sahip oldukları sevgi beyazlarda pek aşıkâr değil. Özellikle de Hintli'lerin çocukları için sahip oldukları sevgiye bugün beyazlar arasında artık pek rastlanmıyor. Hintli'ler çocuklarını disiplinli yetiştirirler fakat aynı zamanda onlara olan sevgileri de çok büyüktür. Bu bize hepimizi, çocuklarını büyük bir ilgi ve dikkatle seven Baba'yı, Tanrıyı hatırlatır.

Bizim Delhi'deki evimizde çalışan çamaşır yıkayıcısı bir kadın hizmetkarım vardı. Bu kadının dokuz tane çocuğu vardı, ve bir kısmı büyümüş ona işinde yardım etmekte idi. Bazıları ise henüz ufaktı ve sonuncusu da ancak iki yaşında idi. Sadece evde emekleyerek geziniyordu. Ona hiç bir şekilde yardımcı olmuyordu. Aksine onun çok fazla vakit ve enerjisini alıyordu. Batıda bu durumdaki bir anne bıkmış olur. Bir gün bu kadın ve eşi tarafından yıkanacak çamaşırlar için kaynatılan suya bu çocukları düşmüş. Ben o zaman Delhi'de değildim. Geri döndüğümde bu trajik hikayeyi duydum. Çağırdığımda onca yoldan kalkıp bu kadın beni görmeye geldi. Hiç durmaksızın ağlıyordu ve bir ay içinde çok zayıflamıştı. Önceden çok mutlu ve sağlıklı bir kadındı. Onu buyur ettim, kucakladım ve artık daha fazla ağlamamasını çünkü çocuğun zaten öldüğünü söyledim. Bir ay geçmiş olmasına rağmen üstünden o sadece

ağladı ve ne bana cevap verdi ne de konuştu. Bu altı saat sürdü, fakat ağlamasını kesemiyordu. Şaşırtıcı olarak tüm çocukları arasında bu en koyu renkli olanı idi. Önceki çocukları daha açık tenliydi, fakat bu çok koyu tenliydi. Bu kadının çocuğu için böylesine ağladığını görünce, bizi yaratan Ezeli Anne'mizin de bizi siyah, kahverengi, beyaz ya da sarı olalım fark olmadan aynı alaka ve sevgiyle gözettiğini hissettim.

Kolombiya'ya gittiğimde oradaki insanların yükselişimizden sorumlu olan gizli bedenimizden eskiden haberdar olduklarını keşfettim. Kazılar sonucu topraktan çıkarılan kil kaplar ve şekiller sayesinde bunun farkına varmışlar. Bunlarda böyle bir sistemin ve bizim Tanrı'yla bağlanmamızı sağlayan enerjinin bilincinin nasıl sembolik olarak ifade edildiğini görmek çok şaşırtıcı. Onlar bu gizli ve derin bilgiyi nasıl elde ettiklerini açıklayamıyorlar.

Akbaba onların gemicilikte kullandıkları amblem; bunun nedenini sorduğumda, çok şaşırtıcı olarak bana atalarının Vişnu adındaki bir Tanrı'dan bahsettiklerini ve Onun da Bharat yani Hindistan'dan bir akbaba üstünde oraya geldiğini anlattılar. Bunları duyduğumda gerçekten hayrete düştüm. Kocam da bunları duydu ve o da nasıl bu insanların bizim mitolojimizde bir akbabanın üstünde seyahat ederken resmedilen Hint Tanrısı Vişnu'dan bahsettiklerini anlayamadı. Konuştuğumuz kişi çok iyi eğitim görmüş bir kişi değildi fakat ülkesinin felsefesi ve kültürü hakkında pek çok şey biliyordu. Ben bu insanların çok nazik, içten ve kültürlü olduklarını hissettim. Hareket ve tavırları, beyazlar Amerika'ya varmadan çok önceleri varolan çok kültürlü bir toplumu anımsatıyordu. Örneğin, size bir bardak su verirken, bizim de Hindistan'da yaptığımız gibi bardağın kabaca tek elle değil, her iki elle de verildiğinin mütevazı bir ifadesi olarak sağ ellerini sol elleriyle destekliyorlar. Bu şekilde onların hareket ve tavırlarında Hindistan'da çok önem verilen pek çok kültürel jesti keşfettim. Bunlar çok sade, masum insanlar. Yüksek dağlara kaçıp oralara çekildiklerinden, moğolları andıran yüzleri ve mimikleri yapmacılıktan uzak bir güzellik taşıyor. Bunlar, Boliyva'nın yüksek dağlarında yaşayan temiz kalpli, sade insanlar. Şans eseri, içimizdeki gizli - subtil sistem hakkında bilgi edinmek için beni görmeye gelen bu insanlardan bazılarıyla yakınlaşmış olduk.

Los Angeles'ta bazı yerliler eskiden sahip oldukları bir toprağın tekrar kendilerine geri verilmesini istediklerinden çok taciz altında kalmışlardı. Onlara "Bu toprağın özel nesi var? Siz zaten tüm Amerika'yı kaybettiniz. Niçin bu toprak parçasına böylesine önem veriyorsunuz?" diye sordum. Bana "Burası bizim kutsal bitkimiz olan Adaçayı(Sage)nın yetiştiği kutsal topraktır. Biz çok eskiden beri burasının bizim kutsal toprağımız olduğunu biliyoruz ve her ayın belli günü oraya dua etmeye gidiyoruz." dediler. Ve tüm Amerika'daki Kızılderililer senede bir kere bu toprağa Tanrıya dua etmeye gelirmiş. Bu toprak maalesef para merkezli bir cemiyete ait olan bir Hintli tarafından gaspedilmiş. Bana "Siz de çok eski bir ülke olan Hindistan'dansınız ve hislerimizi anlarsınız. Bu Hintli'yle görüşüp ona burasının sadece binlerce insan tarafından ibadet etmek için kullanılması gereken kutsal bir toprak olduğunu anlatır mısınız?" dediler. Yurtdaşımın dindar bir insan olduğuna ve bu toprağı aslında kendileri için kutsal olan gerçek sahiplerine vereceğine olan inançları beni şaşırttı. Apaçık bu insanlar ülkeleri dışında yaşayan pek çok Hintli'nin sadece paraya taptıklarını bilmiyorlardı. Onlar eski köklerini ve kültürlerini kaybetmişler, köklerinden uzaklaşmışlardır. Örneğin İtalya'da kendi aralarında dahi hiçbir Hint lisanı konuşmamaktadırlar. Ben bu Hintli'nin o topraktan bir karış dahi vermeyeceğini biliyordum çünkü o bunu Amerikan Hükümeti'nden satın almıştı. Amerika'daki yerlilerin hayatta kalma çabaları uzun ve kalp parçalayıcıdır. Büyük sağlam bir duvarın ardında toplanıp dua ediyorlar ve Tanrısal Kutsamalarla titreşen bu toprağın harekete geçeceğini ve dualarını dinleyeceğini düşünüyorlar. Ben onlarla hemfikirim çünkü bazı yerlerin özellikle kutsal titreşimlerle dolu olduğu gerçeğini biliyorum ve onlar beyazların gaspettiği tüm diğer topraklara ilgi

göstermeyip özellikle bu toprağı istedikleri için burası inandıkları şekilde kutsal bir toprak olmalı. Onlar sadece bu toprak parçasını istiyorlardı. Bunun Amerikan Hükümeti'ne nasıl anlatılabileceğini bilmiyordum ve anlatılsa da ne kadar anlayacaklarını, çünkü onlar diğer ülkelerin problemleri ve savaşları ile ilgilenmekle meşguller. Yerliler kahverengi derili insanlardı. Ben onların güzel hassas gözlerinde bu toprağı almak için duydukları yoğun arzunun ifadesini gördüm. Onlara bu toprağı onlar için geri alabilecek bir konumda olmadığını açıkladım. Yine de onlar “Sen bir azizsin ve Tanrı'ya dua edersen şüphesiz biz bu toprağı geri kazanırız.” dediler. Bu güzel insanların belki beyazların kulakları tarafından hiç bir zaman duyulmayacak arzuları beni çok derinden etkiledi. Kalbimde onlar için göz yaşı döktüm. Topraklarını ve onun taşıdığı Tanrısal Titreşimleri geri alacakları bir günün gelmesini çok isterim. Bana, eski zamanlarda bu toprağı gelmekle ve dua etmekle insanların şifa bulduğı pek çok örnek varolduğunu söylediler.

Amerika'lı yerlilerle karşılaştığımda onlara karşı büyük bir sevgi ve saygı hissettim. Temiz ve asil elbiseler içinde terbiyeli bir şekilde beni görmeye geldiler. Çok alçak gönüllü ve melekleri andıran tavırlarıyla ellerini kavuşturup yere oturdular. İçlerinde huzurluydular. Sadece hanımları konuştu ve bilgi almak istediklerinde orada bulunan diğerlerine danıştılar. O kutsal toprak için duydukları arzu hiçbir şekilde materyalist bir arzu değildi. Kendi topraklarında öksüz bırakılmış bu insanlarda Tanrıya büyük bir inanç gördüm. Kendilerini bu toprağı nasıl derinden adadıkları çok şaşırtıcıydı. Bunu ekonomik bir macera ya da para kazanma aracı olarak istemiyorlardı. Bu tıpkı Hindistan'da bizim Ganj Nehri için sahip olduğumuz derin hissiyetin benzeriydi. Onlar burasını, her sene ziyaret etmedikleri taktirde kendilerini Tanrıya adanmış insanlar olarak göremeyecekleri kutsal bir toprak olarak görüyorlardı. Tanrı hakkındaki düşünce ve fikirlerini duymaktan memnuniyet duydum. Söyledikleri Mutlak Gerçektir.

İrkçılık, kendilerini diğer insanlardan daha üstün gören insanlar tarafından kabul edilir ve benimsenir. Bu şekilde düşünmekle sadece zihinsel bir faaliyet içine düşmektedirler. Akıllarında bu tip fikirler taşıyarak gerçeğı anlamalarına imkan yoktur. Bir kere herhangi bir grup insan kendilerinin diğerlerinden daha yüksek olduğuna inanırsa, ne türlü günahlar işlerlerse işlesinler bunları kendi akıllarında temize çıkarırlar, kendilerini haklı gösterirler. Hiç bir zaman yaptıklarının tamamen ahlakdışı ve yanlış olduğunu görmek için dönüp arkalarına bakmazlar. Bu ırkçılık, gerçek hakkında hiçbir bilgiye sahip olmamaktan, tam bir cehaletten kaynaklanır. Örneğin, Avrupa'da dizlerine kadar uzun etek giydiklerinde seni aşağı görüp sorarlar: “Sen Türk müsün?” Sanki sadece Türklerin edepli olmaları ve utanmaları gerekmiş gibi. Fakat sadece onbeş santimlik bir etek giyerseniz bu çok moda ve kültürel birşey olarak algılanır. Doğrusu bu tip bir kıyafetle siz varis, mayasıl ve hatta artritis dahi geliştirebilirsiniz.

Afrika'da insanlar çok derin ve hassas. Çok önceden astrolojik bilgileri sayesinde Jüpiterin etrafında dönen bir yıldızdan haberdardılar. Hindistan'da astroloji güneşe değil aya bağlıdır. Binlerce yıl önce belli bir yıldızın dünyamızı belirli bir zamanda ziyaret edeceği tahmin edilmiştir. Yine çok kesin olarak güneş tutulmalarının zaman ve rotaları çok kesin olarak tahmin edilmiştir. Bu tutulmaları takibeden etkiler de çok açık olarak tanımlanmıştır. Daha pek çok şey hakkında kesin tahmin ve kehanetlerde bulunulmuştur. Bunların, gökyüzünü araştırmak için her türlü modern aletleri kullanan batılı astronomların buldukları ile ne kadar uyum içinde olduğunu görmek şaşırtıcıdır. Batılı bilim adamları Hindistan'ın astronomi alanındaki bilgilerine hiç ilgi göstermediler. Şimdi de bazı sahtekar insanlar Ayurvedik tıp için büyük bir pazar oluşturdular ki bu da bir fayda sağlamayacaktır, çünkü bu sahtekar insanların vibrasyonları Avrupa'lı pek çok insanın sağlığını bozabilir. Fakat halen insanlar bu Ayurveda için deli oluyorlar ve bu özel pazarlama üstadlarının ellerine düşüyorlar. Ben,

tedavileri için hiç bir ücret almayan pek çok Ayurveda doktoru, Vaidyalar, tanıyorum. Bunlar iyileştirmeye muktedirdirler fakat yurtdışında pazarlanmazlar. Amerika'da kanunlara göre hiç bir alternatif tıp uygulanamaz. Bizim Efendimiz İsa Mesih Amerika'da bir Amerika'lıyı tedavi etmiş olsa tutuklanırdı. İlaçlar dışında, hasta bu çok sofu ve bakir bir hayat yaşamakta olan bilgili Vaidyalara fazla bir şey ödemek zorunda değildir. Ben Haridwar'da Sanskrit üzerine çok bilgili olan böyle birine rastladım. Hayret içinde onun tam yetişmiş zıt tedavi usulüne ait - allopatik - bir doktor olduğunu farkettim. Fakat bir şekilde kendisi Hindistan tıpına yönelmiş ve Bu eski Ayurveda metodlarını araştırmaya başlamış. Bu öylesine ehil bir kişiydi ki sadece kalp atışlarını hissederek bir kişiye teşhis koyabiliyor ve onda nelerin yanlış olduğunu söyleyebiliyordu.

Beyazlar ancak hasta olup hiçbir iyileşme umutları kalmayınca yeni alternatifler aramaya başlıyorlar. O zaman doktorun derisinin rengini artık düşünmüyorlar. İngiltere'de pek çok Hintli doktor gördüm. Amerika'da da yine Hintli pek çok meşhur ve kabiliyetli tıp doktorları var. Öyleyse siyah, kahverengi ya da beyaz olsun insanın derisinin, onun elde ettiği bilgi ile ilgisi yoktur. Batılı doktorlar cumartesi, pazar ya da tatil günlerinde hastalarının sorumluluğunu almazlar. Bu günler onlar için içki içip sarhoş olunarak kutlanılacak kutsal günlerdir. Fakat Hintli doktorlar içinde şimdi dahi bu gibi günlerde de kendilerini işlerine adayan pek çokları vardır. Aradaki tek fark, geleneklerden ötürü bazı insanlar tıbbi sorumluluklarına daha fazla önem verirken, diğerleri materyalistik dünyalarına daha fazla önem vermektedirler.

Sadece siyah derili oldukları için feci deneyimler yaşamış olan siyahilerin acı ve ıstıraplarını anlıyorum ve hissediyorum. Derinin rengine göre insanları ayırdetmek, her yerde o kadar yaygın ki insanların bireysel seviyede dahi ne kadar deri rengine ve dış görünüşe özen gösterdiklerini anlamak mümkün değil. Eğer her hangi bir kimse diğer bir kişiyi derisinin rengi siyah diye aşağılar yada hor görürse bu Kadir'i Mutlak Tanrı'ya karşı işlenmiş büyük bir günahdır. Bu çeşitliliği yaratmış olan Tanrıdır ve insanlar bunu birbirleri arasında bölücülük ve diğerlerinden yükseklik havası yaratmak için kullandıklarında Tanrı tarafından affedilemeyecek bir günah işlediklerini bilmiyorlar. Hiç kimsenin bir diğer kişiyi kendisinden farklı bir deri rengine sahip olduğu için aşağılamasına ve küçük görmesine hakkı yoktur. Sürekli tacizler sonucunda siyahiler çok saldırgan hale gelmişlerdir. Bu saldırganlık haklı görülebilir fakat sahip olunması iyi bir şey değildir.

Örneğin, Hintliler batılı ülkelerde maruz kaldıkları ırkçı aşağılamalardan etkilenmezler. Bunun iltica eden kişiler için oyunun bir parçası olduğunu düşünürler. Doğal olarak kendi gruplarını oluştururlar ve "Goras" diye bilinen beyazlardan uzak dururlar. Eğer dünyanın geleceğini ve gelecek nesilleri düşünüyorsak, siyah ve beyazlar arasındaki bu bölünmüşlüğü ve nefreti bitirmek için herşeyimizle çaba sarfetmeliyiz. Bunun üstesinden gelmek için Birleşmiş Milletler seviyesinde neler yapılmaktadır bilmiyorum. İnsanlık kendisini tehdit eden en büyük problemlerin ırkçılığın neden olduğu nefretten kaynaklandığını bilmelidir. Belki bir gün bu gericiler pasifleştirilebilir ve onların kalplerinde huzur ve barışın ışığını görebiliriz. Fakat diğer insanlara karşı bu tip ucuz, sahte zihinsel yaklaşımlar çok zor değiştirilebilir. Bir kez bu tip beyazlar aydınlanıp Ruh'un ışığı ile kutsandıklarında, tüm insanların Tanrı tarafından yaratıldığını ve kimseden nefret etmenin gerekmediğini bilecekler, çünkü Tanrı Hakikattir ve Tanrı Sevgidir. Bir kimseden nefret etmek tamamen ahlak dışı bir davranıştır. Hindistan'da bir diğer kişiye "Senden nefret ediyorum" denmez. Bu tip sözler sosyal olmayan, hatta ahlaksız olan sözlerdir. Batılı toplumlarda bu tip sözlerin söylenmesine karşı gelinmez. Elçiler, bakanlar başbakanlar ya da başkanlar arasında dahi kutsal olan ile olmayana ayırdetmeden çok düşük bir lisan seviyesi ile konuşanlar vardır. Günlük sosyal

yaşamda insanlar birbirlerine “Senden nefret ediyorum, nefret ediyorum” demekteler. Başlangıçta tüm bunları duymak benim sade, basit Hintli aklım için gerçekten çok ediciydi. Derinin renginden dolayı nefret etme sadece kendi içinde şeytani bir şey değildir. O insanın egosunu şişirip onu vahşi suçlara yöneltebilir.

Ben, insanların kendi aldatıcı oyunları ile onda hatalar buldukları ve gelişmiş ülkelerden birinde görevden uzaklaştırılan ve taciz edilen bir Genel Sekreter tanıyorum. Ona karşı ortaya konulan iddialar o kadar alçakçaydı ki kim olsa ondan kurtulmak için bir plan yapıldığını anlayabilirdi. Bu kişi çok geniş kalpli bir müslümandı. Pek çok Hint Yazıtlarını diğer dillere tercüme etti ve bu da şüphesiz Hint kültüründeki bilgeliğin dünyanın dikkatini çekmesine yardım etti. Bir Müslüman olmasına rağmen tüm diğer edebi ve dini kitaplara saygı gösterirdi. Ona karşı ortaya atılan iddialardan bir tanesi karısının Belçika'ya resmi arabayla gitmiş olmasıydı. Bu genel sekreterin ülkesinin Belçika'ya atanan elçisinin aniden öldüğünü öğrendim. Genel sekreterin karısının acil olarak Paris'ten Brüksel'e gitmesi gerekmişti. O zaman bir uçak bulunamaması nedeniyle ve bu bayanın da arkadaşı olan ölen elçinin hanımını teskin etmek için gecikmeden oraya gitmesi gerektiğinden, o ofisi de haberdar ederek yolculuğu için resmi arabayı almıştı. Bunda neye itiraz edildiğini bilmiyorum ama onun bir taksitle gitmesi gerektiğini söyleyecek kadar alçalmışlar.

İrkçılık pek çok ülkeye kölelik getirmiştir. Sayısız insan Afrika'dan koparılıp köleler olarak hizmet etmek üzere insanlara satılmıştır. Bu kölelik bir asır önce çok gelişmişti. Bermuda Üçgeni'nin gemilerin geçişi için çok tehlikeli bir yer olduğu söylenmektedir ve bazı gemiler orada batmışlardır. Amerika'ya getirilmekte olan pek çok kölenin bu bölgede intihar ettiği ve bunlarının işkence görmüş ruhlarının oradan geçen gemilere uğradığı söylenmektedir. Bu doğru olmayabilir, fakat bir şey doğrudur; o da eğer bir kişiye zulmederseniz, bu zulmün kendisi, soyut bir şekilde çok tahribedici bir şekil alır ve normal olarak yapılmayacak gaddarlıkların sorumlusu olur.

Örneğin, Ben Avrupa'da, özellikle de İngiltere'de “sahiplenilmiş” bazı insanlar üzerinde çalışmak zorunda kaldım. Bu kişiler bizim dahi yiyemeyeceğimiz derecede acı Hint yemeklerine deli oluyorlardı. Amerika'da transandantal meditasyonu uygulayan insanların da şaşırtıcı olarak Hint yemeklerini çok sevdiklerini ve haftada en az bir kere Hint lokantalarında yemek yediklerini farkettiler. Onların lisanlarında da bazı Hint kelimeleri mevcuttu. Bu çok şaşırtıcıydı. Politik ve ekonomik imparatorluklar içinde katledilen Hintli'lerin, bu beyazları sahiplenmiş olduklarını hissettim, aksi taktirde bu beyazların neden baharatlı Hint yemeklerine karşı böyle bir beğeni geliştirdiklerini açıklamak çok zordu. Aynı zamanda tavırlarında yapmacık Hint usulleri farkettiler.

Bir gün Şikago'da iken Hari Krişhna hareketinin başı beni görmeye geldi. Hava çok soğuktu ve ben onun çok ince bir dhoti giydiğini görünce şaşırdım. Dhoti Hintli'lerin belden aşağısını kapamak için kullandıkları bir kumaş parçasıdır. Tamamıyla traşlıydı ve kazınmış kafasından sarkan bir kuyruk bırakmıştı. Hava çok soğuktu ve herkes titrerken bu kişi Hindistan'da bile kış için pek uygun olmayan bir dhoti giymekteydi. O bana, kendi gurusunun ona dhoti giyerse cennete ulaşmanın çok daha kolay olacağını ve saçlarını kazıtması halinde de meleklerin onu tanıyacağını ve onu Nirvana'ya, cennete ulaştıracaklarını söylediğini söyledi. Ben ona bizim ülkemizde insanların yüzde sekseninin sıcak iklimde yaşadıklarını ve dhoti giydiklerini söyledim. Bizler eski çağlardan beri dhoti giymekteyiz. Hari Krişhna teorisine göre tüm bu insanlar çoktan Nirvana'ya ulaşmış olmalılar!

Daha sonra ben konuyu kurtuluş için saçları kazıtmaya getirdim. Büyük aziz ve şair Kabir bunula ilgili olarak: “Eğer saçlarını kazıtarak Nirvana'ya ulaşacağını sanıyorsan, ya senede iki defa kırılan koyuna ne demeli?” demiştir. Benim yorumlarımı duyunca Hari Krişna lideri çok sinirlendi. Ben: “Bana neden kızılıyorsun? Ben senin Annenim, sana sadece bu soğuk havada dhoti giymemen gerektiğini çünkü bacaklarında sorunlar yaratacağını söylüyorum.” dedim. O: “Ben kızgınım çünkü benim gurumu eleştiriyorsunuz.” dedi. Ben: “Onu eleştirmiyorum, sadece sana mantıklı bir soru soruyorum.” dedim. Bu insanlara guruları tarafından sıcak iklimler için uygun olan fakat soğuk iklimlerde giyilmesi tamamen uygunsuz olan bu elbiseleri giymelerinin tavsiye edilmesi çok ilginç. Bu kişi çok akıllı bir kişiydi. Gita'yı okumuştı ve ondan bahsetti. Fakat Ben ona Gita'nın hiç bir yerinde ne dhoti giyilmesi ne de saçların kazınması ile ilgili bir şey yazılmadığını söyledim.

Yine batıların aniden Hint elbiselerine yönelmiş olmaları çok şaşırtıcı. Bu ırkçılığın doğurduğu bir tepki mi? Bu, insanların beyazların yapmadıkları şeyleri yapma isteklerini ortaya çıkaracak şekilde beliren ırkçılık fikirlerinin doğurduğu bir şey mi? Ya da bu zaman zaman ortaya çıkan kültür-karşıtı hareketlerin bir belirtisi mi? Nefret ve huzurlu bir varoluşun eksikliğinden dolayı batıda insanların çok karmaşık bir ruh hali içinde oldukları kolaylıkla farkedilebilir. Herhangi biri onları kolaylıkla kandırabilir. Bir işadamı, Milano ya da Paris'te, bir dincesine takibedilecek bir moda başlatabilir ve bunu her sene istediği gibi değiştirebilir.

Başlangıçta, İngiltere'de sadece nasıl yükselişlerini başarabileceklerini anlasınlar diye yedi hippie üzerinde çalıştım. dört sene boyunca onlarla uğraştım. Saldırganlık ve rahatsızlık dolu bir kültür geliştirmiş olduklarını farkettim. Bu insanların hepsi beyaz tenli idi fakat her ne kadar katı batı normları ile şekillenmiş olan sisteme isyan etmiş gibi gözükseler de içlerinde siyahlar için olan nefret halen can çekişmekteydi.

Örneğin İngiltere'de Kraliçe'nin huzuruna çıkacaksanız, kuyruklu smokin giymeniz gerekir. Kraliçe'nin davetine katılmak çok prestijli kabul edilen benzersiz bir olaydır ve insanlar Kraliçe'nin gönderdiği davetiyeyi gelecek nesilleri görsün diye değerli bir hatıra olarak saklarlar. Bu davetler için davetlilerin kuyruklu smokin giyimesinin beklenmesi beni çok şaşırttı. Çok şükür, biz gittiğimizde bizim geleneksel giyisilerimizi giyinmemize izin verildi. Kimsenin bu smokinleri diktirmeye - çok zengin elçiler dışında - gücü yetmediği için çoğu kişi bunu Moss Biraderler diye adlandırılan Moss Bros dükkanından kiralyorlar. Bu kuyruklu smokinlerden her sene yüzlerce kiralanmaktadır. Bazıları kiralayana uyar, bazıları da genelde çok sık ya da bol olur. Bunları giyenler antik ya da çok hırslı bir görünüme sahip oluyorlar. Normal olarak tanıyacağım insanlar tanınamaz hale geliyorlar çünkü yürüyüşleri değişiyor. Ya çok sık bir tanesiyle ya da Charlie Chaplin gibi bol bir tanesi ile etrafta dolaşıyorlar ve bazıları da eskimiş elbiselerinin orasıyla burasıyla uğraşıyor.

Aslında bu kuyruklu smokin sanırım onaltıncı yüzyıldaki bir kralın sırt kamburunu kapamak için yapılmış bir terzilik numarasıydı. Bu saçmalığın bugün bile halen kabul edildiğini gördüğümde gülmekten kendimi nasıl alıkoyacağımı bilemedim. Tanrıya şükür doğu milletlerinin kendi milli elbiseleriyle gelmelerine izin verilmişti. Kongo'dan, Etiyopya'dan ve diğer Afrika ülkelerinden gelen insanları kendi elbiseleri içinde görmekten büyük mutluluk duydum çünkü bunları daha önce görmemiştım ve tüm olaya çok güzel bir çeşitlilik ve hava getirdiler. Ve milli elbiseleri içinde gelen insanlar çok rahattılar ve müzik ile çok eğlendiler, fakat Moss Bros'tan alınmış bu acaip üniformalar içindeki insanlar o kadar kendilerinin fardında idiler ki onlarla normal bir şekilde konuşmak bile mümkün değildi. Belki de onlar kendilerini eski zamanlardaki lordlar olarak görüyorlardı veya bayanlarla konuşamayacak kadar sinirliyidiler.

Pek çok batılı ülkedeki ırkçılığa benzer bir diğer sorun da sınıf bilincidir. İngiltere'de üst seviyeden olan insanlar kendi seviyelerinden çok haberdardır ve buna önem verirler. Alt sınıflarla pek karışmazlar. Şaşırtıcı olarak bu Almanlar için de geçerlidir. Onlar da kendilerini üst sınıf yaşama sanatının ustaları olduklarına inanırlar. Altın kaplama Rosenthal'den veya Kaiser çanaklarından daha aşağısı onlara uymaz. Bu üst sınıfa arz olan bilinci kolay anlaşılamaz çünkü onların çocuklarına bakarsanız, bunlar “O” seviyedeki bir sınıfa senelerce çalışıp, uğraştıktan sonra dahi geçemezler.

Çok bilgili ve gelişmiş olduklarını düşünen Fransızlar şimdilerde kendi kültürlerinin diplomatik toplum açısından bakıldığında kendilerine felaketten başka birşey getirmediğini öğrenmektedirler. Fransızca olarak, içki içmek üstüne yazılmış sayısız kitap vardır. Sadece Emile Zola, Maupassaint, Molier ve diğer bir kaç gibi çok büyük dört, beş yazar dışında, özellikle kadınlara dair kişisel-saygıdan bahseden yazarlar bulmak pek zordur. Bir zamanlar Fransızlar özellikle diplomatik çevrelerdeki insanlar arasında çok bilgili ve kültürlü olarak kabul edilirdi. Bu tip bir bilgi ve kültürün yapmacık ve fonksiyonsuz olduğunun nasıl farkedildiğini bilmiyorum. Şimdi Fransızlar, bildiğimiz kadarıyla sekse bağlı, ahlaksız ve alkolik olan kendi kültürlerini artık eleştiriyorlar. Duydum ki Fransızlar artık medyalarında sadece çıplak kadınlar değil, çıplak erkekler de gösteriyorlarmış. Şüphesiz tüm Fransız filmleri istisnasız banyo sahneleri içeriyordur. Ve Fransız erkekleri de şimdilerde solgun, siska vücutlarının video, sinema veya televizyon ekralarında gösterilmesinden üzüntü duyuyorlardır. Fransa'da çoğunluğu eski Fransız kolonilerinden müslüman olan pek çok koyu derili insan vardır. Geçmişte gördükleri zulümden dolayı, onlar gerici ve köktendinci olmuşlar ve Fransız “kültürünü” tehdit etmektedirler. Bu ırkçılığın nihai sonucudur.

Hitler yıllara yayılan bir sürede güç kazandı. O ırkçılığın ürünü idi. Onun uyguladığı vahşet ve gaddarlık kendisi tarafından haklı görülmesi olmalı, aksi takdirde nasıl bu şekilde insanları yok etmeye devam edebilirdi. Pek çok kişinin onu tarif ettiği gibi o şeytandan bile daha kötüydü, fakat kişi, insanların yükseklik kompleksi fikirleri içinde nasıl kaybolduğunu görmelidir, farketmelidir. Egonun yönlendirdiği bu insanlar tüm dünyayı gözetimleri altında tuttuklarını göstermek isterler ve bir şeyi haklı çıkarmak adına ya da herhangi bir vesile ile diğer insanlara karşı vahşice davranma hakkını kendilerinde görürler. Hitler, kendisi neden yahudilerden nefret ettiğini bulmaya çalışmadı. Hayatında Almanya'da yaşayan bir Yahudi'den zulüm gördüğüne, zarara uğradığına hatta incitildiğine dair bir kanıt yok. O çok ahlaksız bir konumda bulunan Almanya şartlarından faydalandı. O günlerde Alman halkı çöküntü içinde ve kaba, terbiyesiz bir hayat sürüyordu. Onun kalbindeki isyanın aslında, insanların kadınları kendi zevkleri için kullandıkları Alman toplumuna karşı olduğu anlaşılabilir. Diğer taraftan, kadınlar da elde edilmeye istekliydiler. Yahudiler çok dindar ve ahlaklı fakat aynı zamanda da çok aç gözlü olarak biliniyorlardı. Aşırı koşullarda borç veriyorlar ve borçları tüm hayatları boyunca onlara belalar yaratarak takip ediyorlardı.

Çökmekte olan bir toplumda kişinin sahip olduğu paranın dünyevi zevkleri için aşırılıkla harcadığı bir diğer tür gaddarlık bu. Şehvetin insanların yaşam tarzı haline geldiği bir toplumda, aç gözlü insanlar diğerlerinin zayıflıklarından faydalanmak için mantar gibi ürerler. Sonuçta, insanlar hiçbir ilgi, sevgi ve şefkat olmaksızın para-merkezcil olurlar. Hitler'in büyürken, Yahudiler, kendilerinden dünyevi zevkler için borç alan insanlardan çok para kazanıyorlardı. Müthiş bir problem içinde olan ülkesi için Hitler güçlü hislere sahipti. O, kendisine göre bu akılsız ve ahlaksız insanların kanını emen açgözlü Yahudileri yok etmesi gerektiğini düşündü. Bu nefret temasını aklında iyice işledi ve Yahudileri yok edebileceği verimli bir tasarıma dönüştürdü. Genç nesli etkisi altına aldı. Tüm bu tip insanlar, ayırdetme

gücü gelişmemiş olan genç neslin idealistliği üzerine oynarlar. Alman gençliği Hitler'in bu egosu çok şişmiş insanlar için yaptığı feci planların iç yüzünü göremediler.

Hali hazırda Yahudilerden nefret etmeye meyilli olan genç insanların akıllarını kalıplara sokmak çok kolaydı. Onlar hiç bir zaman vahşetin vahşet doğurduğunu anlamadılar. Yahudiler öldürmek yerine Hitler neden çökmekte olan ahlak dışı toplumun iyileştirmeyi, düzeltmeyi düşünmedi. Maalesef, insanın aklına hiç bir zaman yapıcı olan fikirler gelmez.

İlk olarak, onlar kendilerinin tüm dünyayı ya da toplumu ya da kendilerine bağlı olan insanları kurtarmaları gereken insanlar olduklarını düşünürler. Öyle bir akıl, bu tip düşüncenin kendi ülkeleri ve diğerleri için tehlikeli olduğunu asla göremez. Hitler'in, toplumun ahlakını geri kazanabilmek için hiçbir şekilde insanları öldürmeye hakkı yoktu. Ona, o zamanlar Tibet'te ruhani lider olan Dalay Lama'nın yol gösterdiği söylenir. Bu Dalay Lama'ların seçimi çok gizemlidir. Şu günlerde Dalai Lama dünyanın her yerinde bütün sene dilenebilmenin özel tekniklerini geliştirmiş durumda. Ve İsa'ya inandığı için Hitler Katolik klisesini destekledi ve onlar da karşılığında onu desteklediler. Ona göre iki bin sene evvel Yahudiler İsa'yı öldürmüştü ve onun da Yahudileri öldürmesi gerekiyordu. Bir rastlantı olarak, o zamanlarda Avrupalı milletlerin çoğu ekonomik çöküntü içindeydiler ve bu yüzden Almanya'da Hitler'in çabalarıyla gerçekleşenlere karşı vurdumduymaz bir kayıtsızlık içindeydiler. Fikirleri doğrultusunda hareketini oluşturmak Hitler'in senelerini aldı. İnsanların nefrete, sevgi ve anlayıştan nasıl daha kolay yönelebildikleri şaşırtıcıdır. O, Alman oğlanlarını katı disiplin ve ahlak propagandası altında yetiştirdi. Öncelikle saçlarını kazıttırdı. Bugün dahi Amerika ve Avrupa'da pek çok kazınmış saçlıya rastlıyoruz. Belki de bunun arkasındaki fikir, saçları kazıtmakla kişinin kendisini ahlaki bir sembol olarak ve kaybolmuş ve yok olmakta olan, şehvetten muzdarip, ahlaksızlık içinde zevk düşkünlüğüne kapılmış insanların dikkatini çekerek çirkinleştirmesidir. Bu sahte Hintli gurular için de çok geçerlidir. Ben, kaçakçı olan ve bu yüzden tutuklanan birine rastlamıştım. O hapisten çıktığında derhal bir “aziz” oluverdi. Saçlarını kazıttı ve turuncu elbiseler giyimeye başladı.

Hindistan'da “arayan” ve aziz olmak isteyen pek çok kişi saçlarını kazıtıp, Nirvana'ya ulaşma çabaları içinde tek ayak üstünde bekledikleri Himalaya'lara çıkarlardı.

Öyle görünüyor ki bazı insanlar kazınmış saçlarını ya da saç stillerini karşı cinsin dikkatini çekebilme için kullanıyorlar. Amaçları ahlak dışı. Kadın ve erkek, ikisi de saçlarını karşı cinse çekici olmak için kullanıyorlar. Bugün dahi insanlar saç stilleri sayesinde çekici görünmek için kuaförlere giderek büyük paralar harcıyorlar. Kişiliklerde iki aşırı uçtan bahsedilebilir, biri fiziksel ve mental her türlü zevk düşkünlüğü içinde olanlar, diğer tarafta ise bunları inkar edip kuru, öfkeli ve saldırgan olanlar. Dışta kuru ve saldırgan olan bir kişinin, içten çok ahlaklı bir kişi olması gerekmez. Saçlarını kazıtarak, başları üstünde dikilerek veya her türlü ayınlar yapıp, çileler çekerek ahlaklı olmayı başaran veya öyle görünen insanlar belki de ahlaksız faaliyetlerini gizliyorlar ya da tüm bunları ahlaksızlık ve rüşvetle çürümüş olan gizli hayatlarını kamufle etmek için kullanıyorlar. Bu numaraları inanç sahibi basit insanlar üstünde deneyen pek çok sahte gurular olmuştur ve bunların çok zalim ve ahlaksız oldukları anlaşılmıştır.

Şimdi, Hitler'le ilgili tüm eleştirmenlerce o, budala, aptal ve manyak kişilikte bir tip olarak gözükmekte. Aslında siz eğer ego merkezci bir insanı dinler ya da onla karşılaşırsanız onun konuşmasındaki ya da tavırlarındaki budalalığa açıkça şahit olursunuz, tabii ki siz kendiniz ego merkezci bir kişi değilseniz. Eğer siz de ego merkezci bir insansanız, o zaman onun egosunu kabul ettirmeye çalıştığını söyleyerek onu protesto edersiniz. Bir egoist her zaman

diğer bir kişinin egosunu kolaylıkla farkedebilir. Fakat siz egoistlerden korkan bir kişi iseniz ya onun değer sistemini kabul edersiniz ya da öyle bir zalimin baskısını ve zulmünü kabul etmek durumunda kalırsınız. Evrimde yükselmiş bir ruh, karşısındaki budalanın gevezeliğini şahit olarak izler ve bu aptal oyunun neşesini yakalar.

Hitler'in fikirleri bu iki cinsi de etkilemedi, fakat o masum, basit, ham ve tam anlamıyla olgunlaşmamış üçüncü bir cinsin akıllarını fethetti; senelerce eğittiği genç nesil. Bu insanlar için öldürmek büyük, doğal bir eğlence oldu. Eski zamanlarda insanlar havyanları, özellikle de kaplanları öldürmek için ormanlara avlanmaya giderlerdi. Sonuçta kaplan insan yiyen bir hayvan oldu ya da aslan insanlara saldırmaya başladı. Gıda yeterli olmadığında hayvanların etini yemek için avlanması haklı olarak görülebilir, fakat avlanmak için ormana giden insanların çoğu bunu zevk için yaptılar. Bu korkunç arzu çok tehlikeli bir sona sebep olabilir. Yahudilere karşı çok feci bir savaş Almanya'da patlak verdi ve onlar, Hitler'e göre çok açgözlü ve saldırgan oldukları için ve yine ona göre İsa'yı öldürmüş oldukları için gaz odalarında can vermek zorunda kaldılar. Halbuki açgözlü bu insanların kontrol edilebileceği pek çok başka yol vardı.

Nazi akımıyla genç insanlar üstünde tam bir hakimiyet kazandıktan sonra Hitler'in duyurduğu tek çözüm Yahudileri öldürmektir. İnsan, bu Alman'ların nasıl bu kadar körleştiklerini anlayamaz. Hitler gibi insanlar hitaplarında özel bir güç geliştirirler. Söyledikleri şeyler, zaten öfke ve nefret ile doldurulmuş olan beyinlerde bir bomba gibi patlar. Daha da ötesi bu çok bulaşıcı bir hastalıktır. Bir kere ilerlemeye başladı mı öylesine hızlı yayılır ki, kişi düşünecek zamanı dahi bulamaz. Saf Sevginin gücü ile karşılaştırıldığında nefretin gücünün yayılma hızı çok şaşırtıcıdır.

Dahası, kendi ülkelerinin adı altında diğer ülkeleri işgal etmekte her türlü hakkı kendilerinde gören insanlar, bunun kendi vatanlarına bir hizmet olduğuna inanıyorlardı. Kendi ülkelerinin bayrağını dalgalandırmak vatanperverlik için bir fedakarlık sembolü oldu. Hitler aynı zamanda şeytani işlerine vatanperverliğin koyu rengini verdi. Özellikle üzerinde çalışabileceği, böylesine çöküntü içinde bir topluma sahip olan ve onun taktiklerine açık genç insanları etkileyebileceği Almanya'da doğmuş olması şaşırtıcıdır. Tüm ego merkezci insanların I. Q. su çok hızlı gelişir. Onlar diğerlerine tahakküm ederek planlarını nasıl gerçekleştireceklerini, tavırlarını nasıl haklı çıkaracaklarını ve kendi ego-merkezci fikirlerini nasıl kitlelere yayacaklarını çok iyi bilirler. Böylelikle I. Q. ları aşırı gelişir ve kendi zekalarını aldatır. Kendisini, kendi kendini haklı çıkararak aldatmaya başladıkça kişi, kendi egosunun yakıcı ısısından ötürü büyük bir şaşaa ile parıldar.

Bunun bir örneği Daramsala-Hindistan'da yaşayan, Tibet'ten mülteci olarak gelmiş olan insanlarda gözlenebilir. Onlar Dalai Lama'yı takibederler. Onların yüzleri parlar ve fazlasıyla mutlu görünürler. Ego-merkezci insanların çoğu aşırı mutludurlar, fakat bir kısmı aldatılmış zekaları sayesinde aşırı mutsuz olduklarını gösteren çok eleştirel bir hayat tarzı geliştirirler. Çoğu büyük trajediler okur ya da ayrılık şarkıları dinler, veya herhangi bir insanı ağlatacak türden hikayelerden zevk alırlar. Sanki alkolün etkisi altında göz yaşlarını eritiyorlarmış gibi gözükür. Onlar çok sefildirler ve üzücü şiirlerden hoşlanırlar. Belki de egoları onları bir sarkaç gibi sefil olmaya doğru sallamakta ya da kalpleri, onların gerçekte hissi rahatsızlıktan dolayı ağladıklarını anlamadan gözyaşı dökmektedir. Aslında diğerlerini daha fazlasıyla ağlatan ve üzen kendileridir. Diğerlerinin yerine de sefalete sahip olanlar kendileridir. Eğer bir kişinin zulüm gördüğü ve sefalete sürüklendiği bir film görseler, kendilerini problemleri ve acıyı yaratan kötü adamla hiçbir zaman özdeşleştirmezler. Tam aksine filmdeki kurbanla kendi kaderlerinin aynı olduğunu hissetmeye başlarlar. Kendilerinin acı çektiği ve işkence

gördüğü ilüzyonu ile eğlenirler. Kuzey Hindistan'da pek çok insan “gazel” müziklerinden hoşlanır. Gazeller Urdu lisanında, kalbi kırılmış insanların hislerini anlatan, ayrılık acısından bahseden ve katı kalpli kadınlar tarafından insanlara gelen acıdan bahsedilen şiirlerdir. Bu tip müzikler genelde sarhoş olan ve kendi yarattıkları sahte dünyada yaşayan insanlar tarafından sevilir.

İnsanlar derin çelişkilerin büyük bir karışımıdır, aksi taktirde ne kadar vahşi olabildiklerini farkedebilseler bu dünya üzerinde yaşayamazlar. Bu, yaşlansalar bile tüm hayatları boyunca takibettikleri bir modeldir.

Hindistan'da yaşamış olan, savaş ve öldürmekten zevk duyan Aşhoka adında bir kral vardı. Fakat bir gün savaşta ölen insanların kanlarıyla dolup taşmış olarak akan bir nehir gördüğünde kendisine hayret etti ve nasıl böyle bir tahribata yol açtığına şaşırıldı. Sonuç olarak o Budizm'e yöneldi ve bu şefkat dinini tüm Doğu Asya'da yaydı. Böylesine dönüşümler çok enderdir, fakat bunlar tarihi ve gelecek için bahtiyarlıkla dolu olaylardır. İnsan, birbirlerini insafsızca öldüren bu korkunç insanların kitlesel olarak dönüşüme uğrayacağı bir günün geleceğini umidedebilirler. Hitler'in zamanında şiddet bir ateş gibi ortalığı kırıp geçirdiyse de bugün bu ateş sönmüştür. Bu ateşin tamamen söndürülemediğini ve halen küllerin altında için için yanmakta olduğunu görebilirsiniz. Zaman zaman bu sözde ölü ateşin etkileri dünyanın çeşitli yerlerinde görülmekte. İnsanların bu ateşli tabiatlarını bireysel seviyede ya da tahribat alevleri olarak geliştiği kitlesel seviyede nasıl tamamıyla bitirebiliriz? Tüm dünya üstünde bu tip patlamaları sona erdirmek mümkün mü? Eğer insanlar tüm yaradılışa nüfuz eden ve onların evrimleşme işlevleri üzerinden çalışan kozmik Tanrısal Sevginin var olduğunu bilip anlayabilirlerse bu mümkün olacaktır. Eğer dikkatleri Ruh tarafından aydınlatılırsa, o zaman şefkatlerinden ve ruhani hayatın yüksek değerlerinden neşe duyacaklardır. Bu, her türlü vahşet zevklerinin üstüne çıkan ezeli neşedir. Bu bugün gerçekleşmeyebilir, fakat huzur ve barış mesajı tüm dünyada kitleler arasında gezinmeye başladı. Bu, barış kuruluşları ya da barış ödülleri ile tamama erdirilemez. Bu enstitüleri yönetenler ya da bu ödülleri alanlar kendileri ile yüzleşmeliler ve içlerinde bu talepkar “ateş” in olup olmadığını görmeliler. Gerekli olan bir kişinin, affediciliği bilen ve diğerlerinin sorunlarına çözüm bulan Tanrısal bir kişiliğe bütünüyle dönüşmesidir. İnsanlar bu dönüşümü gerçeği arayan binlercesinde gördüğü zaman kitleler içindeki pek çok birey evrimin bu son basamağına yönelecektir. Onlar, kendilerine ilham verecek ve akıllarındaki Hitler'i öldürecek evrimleşmiş ruhları takibedecekler. Temelde saf arzumuzun, neşe dolu varoluşun yüksek bilincine ulaşmanın arayışında olduğunu bilmiyoruz.

Öldürme vahşeti pek çok demokratik ülkede büyük bir problem oluşturmakta. Hükümetlerin merhametli ve demokratik ve insanların iyiliği için olan yasaları bireylerin özgürlüğüne dayalı olsa bile böylesine demokrasiler, özgürlüğe bağlı olarak bireyler için beliren sorumluluklardan habersiz olan pek çokları tarafından takibedilemez. Demokratik ülkelerde her türlü kaos başgöstermekte ve insan bunun ne tür şeytani şeyler doğuracağını dahi tahmin edememektedir. Sadece bu sorunu farkederek insan şiddete yönelik içten gelen bu eğilimi ortadan kaldıramaz. Eğer geleceğimiz hakkında endişe duyuyorsak, eğer masum nesillerin bundan ölümcül bir şekilde etkileneceğinden kaygılanıyorsak o zaman doğru çözümü, doğru yolu aramalıyız. Amerika'da onbir yaşında, insanları öldüren bir çocuk bir kahraman olarak kabul edilebiliyor. O kadar genç bir yaşta pek çok kişiyi öldürmüştü. Bu öldürme işi çok çeşitli şekillerde derinlere inebilir. Örneğin İslami ülkelerde tıpkı Hindistan'ın kuzeyinde olduğu gibi, erkeklerin bu tip ego-merkezcil üstünlük kompleksinin etkilerini çok kolay görebilirsiniz, onlar kadınlara eziyet etmek ve baskı kurmak için her türlü hakları olduğunu düşünürler. Özellikle Kuzey Hindistan'da insanlar bazen kadınlara karşı tamamen kaba ve

aşırı vahşice davranırlar. Kendi tavırlarını haklı gösterirler ve dikkatlerini kendi karılarına yapmakta oldukları kötülüklerden uzaklaştırıp başka yönlere çevirirler. Atmosfer evli kadınlar için güvensizlik hissi ile dopdoludur. Bu erkekler kendilerini, sabırlı olup eziyet ve baskı altındaki vahşet dolu hayatlarında sessizce acı çeken kanunen evli karılarının meşru his ve arzularını bastırmaya hakları olan üstün varlıklar olarak görmektedirler. Bunlar, çok yüksek niteliklere sahip veya halka ait işlerden sorumlu erkekler bile olabilir. İkilem içinde bir hayat sürerler. Gözler önündeki hayatlarında tüm dünyaya dair çok diplomatik bir anlayış sergilemeye çalışırlar ve özel hayatlarında karılarına eziyet eder ve onların tüm emellerini öldürürler. Karılarını hor görürler. Bu, sonradan annelerine hiç bir saygı göstermeyen çocukların üzerinde çok kötü bir etki yaratır. Babanın çocukları için hiç vakti yoktur ve kendi egosuyla çok meşguldür. Çocuklarından her türlü saygıyı görür, fakat çocuklar babaları gibi kaba ve vahşi, hatta ondan da beter olurlar. İyi bir anne, toplum için iyi vatandaşlar yaratan annedir. Batıda kadınların haklarını korumak için pek çok kanun vardır, fakat gelişmekte olan çoğu ülkede bu tip bir koruma yoktur.

Bireysel vakalarda hal, pişmanlığın da ötesindedir. Fakat kuzeyde (Kuzey Hindistan) bu kabul edilir bir yaşam şeklidir. Bu Japonya'da daha da kötü idi, fakat son senelerde Japonya'da kadınların koşulları belirgin şekilde iyileşti. Halbuki, Amerika'da ise aile kültürü diğer bir aşırı uca gitmiştir. Orada kadınlar erkekleri yönetiyor ve onları çıldırtıyorlar. Kadınların şartlarını özgür kılmak için çalışmışlar, büyük bir dürüstlük ve karaktere sahip sosyal işçiler olmuşlardır, fakat buna rağmen yine de kendilerine olan saygılarına, ailelerinin ve kocalarının adına ve çocuklarının iyiliğine özen gösteren kadınların ego-merkezci, kaba kocalarının en büyük kurbanları olduklarını görmek dokunaklı ve acı vericidir. Tüm dünyada kadınlara karşı gaddarca pek çok olay olmaktadır. Ben, bana kocalarının hayatlarında nasıl bir Hitler gibi davranışlarını anlatan pek çok hanım tanıdım, fakat onlar bundan açıkça bahsedemiyorlardı bile, aksi halde her gün daha büyük işkenceler görebilirlerdi.

Bu, tek bir kurşunla öldürmek değil, eşteki insan kişiliğinin yavaş yavaş yok edilmesidir. Bu tip ailelerin çocukları da ya anneye ya da babaya benzemektedirler. Eğer babaya benzerlerse geleceğin dünyasına hükmetmeye çalışan insanlarına aday olurlar. Böylece bir toplum baskı kuran insanlarla dopdoludur, sadece erkekler olması gerekmez, Amerika'da olduğu gibi kadınlar da olabilir. Açıkçası insanlar için iyi olan, dengeli bir karıkoca ilişkisine sahip bir topluma sahip olmaktır. Bu ancak, tamamıyla dengeli liderler, politikacılar ve bürokratlara sahip olduğumuzda mümkündür. Bu ancak, halka ait işlerden sorumlu, halka mal olmuş kişiler evrimlerinde, yükseldiklerinde ve birbirlerine saygı duyduklarında mümkün olur. Eğer her insanda Tanrının yansıması olan Ruh varsa bu, insanın kişiliğinde parılayabilir ve diğer kişileri sevgi ve şefkatle değiştirebilir. Eğer saldırgan biri yükselişinden sonra gaddarca davrandığını farkedirse herşeyi bırakıp ruhani bir kişiliğin güzelliğine kavuşabilir. Dr. Jekyll ve Mr. Hyde hikayesi iki niteliği ile parçalanmış bir kişiliği anlatmaktadır - Mr. Hyde şeklindeki kötülük ve Dr. Jekyll şeklindeki iyilik. Mr. Hyde, kendini tamamen bırakan Dr. Jekyll'ı bastırır ve kontrolü eline alır. Kötülüğe eğilimi olan bir kimse gittikçe daha kötüleşir ve yaşlılığında korkunç biri olur. Bahsi geçen dönüşüm genç yaşlarda daha kolay olabilmektedir. Genelde yaşlı insanlar taşlaşmış olurlar ve değişimi istemezler. Bu tip insanlar azizleri komik adlarla çağırarak onları kötüye kullanırlar. Bu tip kötü insanlar mafyanın başı, dünya çapında bir organizasyonun başı ve hatta devletin başı bile olabilirler. Bu insanlar kendilerinin modern kurtarıcılar olarak görürler.

Valmiki adlı, Ramayana destanını yazan çok büyük bir azizin hayatı çok iyi bir örnek oluşturur. O bir hayduttu ve çok saldırgan biriydi. Yaptığı iş, ıssız bir yoldan geçmekte olan insanları yağma etmek ve bu yağma ile de ailesini beslemektir. Bir gün İlahi bir varlık olan

Narada'yı esir aldı ve onu öldürmek üzereydi. Narada ona sordu: “Neden böyle iğrenç bir şey yapıyorsun? Bir kişiyi böyle parası için öldürmen çok büyük bir günahıdır.” Valmiki cevap verdi: “Çok kalabalık olan ve tamamen benim elime bakan aileme bakabilmem için başka çarem yok.” Narada sordu: “Peki onlar senin için neler yapar?” Valmik cevapladı: “Onlardan ne istersem.” Narada “Senin için ölümler mi peki?” dedi. Ve Valmiki çok büyük bir inançla “Tabii ki, hepsi benim için ölmeyi göze alırlar” dedi. Sonra da Narada ona “Sen en iyisi ölmüş gibi davran ve kimsenin senin için canını feda etmeyeceğini sana ispat edeyim, çünkü onların hepsi çok bencil insanlar” dedi. Haydut kabul etti. Ve Narada Valmiki ölmüş gibi davranıp vücudunu ailesine götürdü. Ağlaşan aile bireylerine Narada “Onun için ölmek isteyen varsa öne çıksın, karşılığında bu ölü vücuda hayat verebilirim” dedi, “Valmiki, hepimizi ne kadar çok düşünüyordu. Sizin uğrunuza, karınlarınızı doyurmak için insanları öldürdü, yağma etti ve pek çok günahlar işledi.” Herkes zamanın o dilimi içinde neden ölemeyeceğini anlattı ve mazeretlerini sıraladı, bu yüzden de Narada'nın teklifini kabul edemezlerdi. Ölü gibi yatmakta olan Valmiki tüm bunları duydu. Ölü gibi yattığı yerden doğruldu ve tüm ailesini terkedip çok saf ruhani bir hayata yöneldi.

Eğer bu bir kişiye olabildiyse binlercesine de olabilir. Aziz Valmiki aslında potansiyel olarak çok yüce bir ruha sahipti. Maalesef günümüzde ne Narada ne de Valmiki gibileri var. Fakat Sahaja Yoga'nın gelişi ile binlerce insan için bu dönüşüm gerçekleşmekte. Eğer bu dönüşüm dünya nüfusunun yüzde birine dahi olsa, eminim ki baskı altında olan diğer insanlar üstünde de çok büyük bir etkisi olacak ve dahası baskıyı kuran insanlara dahi bu değişim yansıyacak. Nihayet zulmedenler diğerlerine zulmetmenin neşe veren birşey olmadığını farkedecekler. Aksine (zulmetme) modern çağda geri tepen bir hareket olmuştur.

Gözün doymama içgüdü, daha çok şeye sahip olma arzusu da pek çok insanı vahşi suçlar işlemeye yöneltmekte. Toprak sahibi olma, mal sahibi olma, para sahibi olma ve insanlara sahip olma. Bireyler, toplumlar, devletler ve milletler bu açgözlülük, bu aptal sahibolma fikri yüzünden birbirleriyle savaşıyorlar. Denir ki, dünyaya geldiğimizde ellerimiz açık değildir, yumruk gibi kapalıdır. Fakat hayatımızın sonunda buradan ayrılırken ellerimiz açıktır. Bu dünyaya gelirken ne kadar çok şey elde edebilirsen et fikri ile gelindiğini anlatır, fakat giderken elde ettiğin herşey burada kalır ve cennete elin boş olarak gidersin. Bilmiyorum kaç kişi cennete kaç kişi cehenneme gidecek. Ancak sadece bu dünya üzerinde cennet ve cehennem vardır. Bir kimse diğer insanlara zulmedip onlar için bir cehennem yaratırsa, aslında kendisi o cehennemin içine düşer çünkü o lanetlenmiş bir insandır.

Örneğin, özgür bir kişi, bir kayba uğrayacağını düşünmeden, kendi toprağı üstünde kuşların gezinmesine ve hayvanların otlamasına izin verebilir. Fakat farzedelim ki o toprağı aşırı sahiplendi, o zaman hayvanları ve diğer insanları dışarıda tutacak sağlam bir duvar inşa eder. Bu tip bir kişi çok dar görüşlü, bencil bir insan olmaya başlayabilir. Kendi babasının, kardeşlerinin veya arkadaşlarının dahi arazisine girmelerine izin vermeyebilir. Tabii ki tüm yabancılardan ve yabancı çocuklardan dahi nefret edecektir. Bu tip bir bencillik bir kişide ya da bir millette aşırıya kaçabilir. Böylece milli bir fikir, bir şiddet kıvılcımı oluşabilir. Yine tüm batılı ülkelerde, önceden sahip oldukları, hükmettikleri, yönetip yağmaladıkları eski kolonilerinden ülkelerine göçe izin verilmemesi gibi çılgıncasına bir anlayış var. Bir kuruluşa bağlı olarak ülkelere gelmek durumunda olan insanlara dahi göçmen etiketi vurmaya çalışıyorlar. Halbuki kendileri asırlarca o ülkelerde yaşadılar. Şimdi ise çok kutsal, saf insanlar oldular. Hayatlarının tertemiz örgüsü üstünde yabancı kanı olmasını istemiyorlar. Neden pek çok Hintli'nin batılı ülkelerde yerleşmek istediğini anlayamıyorum. Orada aşağılanma ile dolu bir hayat sürüyorlar, yüksek derecede bir memur ya da hayatta yüksek bir yeri olan biri olmadıkça kimsenin hiçbir şeye saygı duymadığı çok farklı bir kültürün yaşamı.

Hindistan diğerk taraftan çok daha canayakın bir toplum sunuyor insanlara. Hindistan'da insanlar daha dindardır ve Toprak Ana'ya ve tüm yaratıklara kültürün bir parçası olarak saygı duyarlar. Fakat yine de her yerde göçmen olmanın acısıyla yaşayan pek çok Hintli var. Hindistan'da hür bir hayat sürmek yerine para kazanma ve aynı zamanda da Hindistan'da yaşayan Hintli'lerden üstün olma hissinin ağına takılıyorlar. Amerika ve İngiltere'de çok az Hintli gerçekten zengindir. Çoğunlukla bankalara borçları vardır ve ağır faizler ödemek zorundadırlar. Bazen faizler öyle seviyelere çıkmaktadır ki ipotekler yüksek faiz bedellerini karşılayamaz hale gelmektedir. Bankalar bu durumda devreye girip ipotek edilmiş malı üstlerine geçirmektedirler.

İtalya'daki Hintli'ler sadece İtalyanca konuşmakta ve İtalya'nın modern stiline göre yaşamaktadırlar. Batıların huzursuz yaşam tarzlarını kabul etmişlerdir. Bütün İtalyan'lar gibi onlar için de tatile çıkamamak büyük bir kriz demektir. Fakat yine de söylemeliyim ki, genelde onlar batıların ahlaksız yaşam tarzlarına uymamışlardır. Bunun aksine İtalya'da yaşamakta olan Kuzey Hintli'ler tıpkı ülkelerindeki hemsinleri gibi karlarına kötü davranmaktadırlar. Kanada'da pek çok Gujarati açıkça kendilerinin homoseksüel olduklarını kabul etmişlerdir. Diğerk hmsksüellerle yarışmasına bu saçma tavırları için yürüyüşler düzenlemişlerdir. Bu ise medyada Kanada'da yaşayan Hintli'lerin büyük bir ilerlemesi olarak yer aldı. Bu göçmen Hintli'lerin hiç kendilerine saygıları yok. Diğerk Hintli'leri utanca boğdular. Ne edepten ne de saygılıktan haberleri var. Ülkerinde ikamet etmeyen bu Hintli'ler ülkelerine geldiklerinde, ebeveynlerine, ülkelerinin halkına yukarıdan bakıyorlar, çünkü Hindistan'da dışarıdaki gibi lüks banyo, temiz yol ve ev imkanları yok. Yanlış fikirleriyle insanları domine edeceklerine, kendilerini Hindistan'ın problemleriyle özdeşleştirip halen Hindistan'da yaşamakta olan ailelerine temizlikte doğru bir örnek sergileyerek yardım etmeye çalışmılıyorlar. Örneğin bir kişi bana Hindistan'ın, özellikle de Pencab'ın çürüme ve büyük bir vahşetle dolu olduğunu ve bu yüzden de anayurduna dönmek istemediğini söylemişti. Eğer herkes ülkesinin sorunlarından ve ülkesinin problemlerini çözme sorumluluğundan kaçarsa, şüphesiz diğerk ülkelerde de hiçbir saygı görmez.

İnsanlar dünya barışından bahsediyorlar. Fakat henüz insanların evrensel bilinç hissinin gelişmemiş olduğunu anlamamız lazım. Pek çok kişi için bu bir saçmalık. Barış ve evrensel hayattan bahseden Birleşmiş Milletler diye bir organizasyonumuz var, fakat bunun da her ne kadar evrensel birlik prensibi üstüne inşa edilmiş olsa da iş-merkezcil bir organizasyon olduğu farkedilmekte.

5. Bölüm

BATI KÜLTÜRÜ

Kültür her hangi bir toplumda, onun inanışlarının, düşünüşünün, hislerinin, isteklerinin ve ideallerinin ürünüdür. İnsanların kendi aralarındaki münasebetlerde ve diğer kültürlerden olan insanlarla ilişkilerinde kendisini belli eder. Kültür sükunetteki, bilgelikteki ve ahlaktaki sosyal yüksekliliği ifade eder. İçsel masumiyet ve ruhaniyet, huzur, dürüstlük ve ahlak hissiyatını yaratır. Bütünde iyi bir kültür tatlı ve iyi bir lisan ve huzur dolu bir varlık sağlar.

Biz modern çağın insanların yaşadığı tehlikeler ve isteyerek katıldığımız şoklar, “özgür” demokratik ülkelerin değer yargılarının doğasında vardır. Herşeye izin veren bu toplumun kültürü, insan aklına dengesiz bir şekilde tepki verdiriyor. Aile hayatının özünde özel hayatın niteliklerine veya içsel öz gelişime ayrılan bir önem olmadığı için, özel hayat çerçevesi, özgürlük adına ideal kültür için yapıcı, besleyici ve yardımcı olan tüm güçleri ve disiplinleri terketmiş kişiler tarafından oluturulmaktadır. Bunun sonucunda batıda insanlar diğer insanlara, kendilerine, vücutlarına, akıllarına ve genelde hayatlarına karşı olan saygılarını yitirmiş durumdadırlar. İnsanların özel şeyleri ve hayatlarına saygı duyulmuyor. Çok modern kişiler çıplaklığa, komik modalarla vücutlarını sergilemeye, her türlü acaip tavırlara, ilkel insanlar gibi dansetmeye ve de aptalca mezhep ve meraklara yöneliyorlar.

Modern estetiğin her türlü edep hissinden ve özsaygıdan yoksun olduğunu anlamak çok önemlidir ve bunun neden böyle olduğunu anlamak da zor değil. Sahte gurularınki gibi aptal ve ahlaksız organizasyonların bir parçası olarak kendimize nasıl davrandığımızı görmek ya da geçici heveslere veya karnavallar ve cadılar günü gibi aptal festivallere bağlanarak veya manasız “mantralar” söyleyerek kendimizi ne konumlara soktuğumuzu görmek çok kötü. Modern insanlar insan kişiliğinin değerinin ve saygınlığının bilincini sergilemiyorlar. Alçak ve hayvani niteliklerini açıkça göstermeleri (tıpkı tarikatların bu tip alçak ve ilkel tavırları desteklemek için verdikleri şeytani açıklamalarda gördüklerimiz gibi) Sade ve Freud'un insanların en düşük benlikleri ile yüzleşmeleri ve ona boyun eğmelerini ve bu şekilde iki yüzlü olmamalarını söyleyen teorileriyle temelde aynıdır.

Fakat insan ömrünün amacı nedir? Hiç kimse artık gerçekten en önemli olan konulara ilgi göstermiyor gibi. İnsanların tüm bu konu dışı faaliyetleri öyle bir seviyeye ulaştı ki, aileler için artık çok küçük bir yaşta tahribedici, kendilerini alçaltıcı faaliyetlere kapılan çocuklarını kontrol edebilmek mümkün olamamakta.

Bir keresinde Roma'da hem gelişmiş ve hem de gelişmekte olan ülkelerden modern sanatsal eserlerin sergilendiği bir sergide buldum. İngiliz pavyonuna geldiğimizde punk renkleri içinde punk şapkaları, punk elbiseleri sattıklarını gördük. Pavyonun civarında pek çok İtalyan vardı ve gülüyorlardı. Bana eşlik eden hanıma sordum: “Neden gülüyorlar?” O da şöyle cevapladı: “İtalyan'lar halen saçmalıklara karşı sağduyuya sahipler.” Bu modern punk kavramı, şüphesiz gülünç, fakat daha sonra bu punklardan bazıları benim programlarımdan birine geldiklerinde gözlerinin görme hissini kaybetmekte olduğundan yakındılar. Ben de onlara “Bu boya başınıza sürmeyin. Belki de bunlar sizin gözlerinizi bozuyor” dedim. Onlar da “Ne olacak? Nesi yanlış? En kötüsü kör olabiliriz. Ne farkeder?” dediler. Sadece kendi sözde kimliklerini oluşturmak için ne büyük bedeller karşılığı böyle bir yaşam stiline saplandıklarını görmek beni gerçekten çok şaşırttı. Onlara, her insanın kişiliğinin kendi içinde yattığını söylemek istedim, giydiği elbise ya da saç şeklinde değil.

Eğer siz kendinizi bilmezseniz (sizin için) hiç bir kimlik yoktur. Aydınlanma ve kendi özünüzün bilgisi olmadan her ne kimliğe sahip olursanız olun bunlar sadece yüzeyseldir ve siz başka bir hayat tarzına yöneldiğiniz zaman sona ererler.

Anlaşılmalı ki, demokrasinin insanlara sağladığı özgürlük kendi özel hayatlarını ve sonra da tüm toplumsal hayatı tahribetmeleri için değildir. Özeldeki yıkıcı tavırlar toplumun onayını almak isteyerek topluma sızar. Böylelikle bu demokratik ülkelerde başlamış olan tahribat dıştan değil içten kaynaklanmaktadır. Bu ülkelerdeki insanların saygıları yok, özel ilişkileri yok, ve keşfedildiği zaman kişiye kendi yüceliğinin görüş açısını veren o yüce ve muhteşem öz-benliklerine yönelik hiç bir anlayışları yok. İlk olarak, aile yaşamında yaratılmış olan çok büyük bir sorun var, çünkü evlendikten sonra bile kendinize eş seçme özgürlüğünüz var, boşanma özgürlüğünüz var ve dokuz on kere bile bir neden olmaksızın evlenme özgürlüğünüz var. En fazla boşanma sayısıyla böbürlenmek için bu yolda rekorlar kırmak istiyorlar.

Gazetede Amerika'da bir bayanın sekizinci kere evlendiği bir vakayı okudum ve kendisinden çok genç eşi ile balayına gidiyormuş. Evinin bahçesinde balayına gidişini görmek için dörtbin kişi toplanmış. Bunun yanında evin üstünde gezinen on helikopterden bahçedeki misafirlerin üstüne paraşütlerle atlıyorlardı. Hatta bir kısmı ağaçların üstüne düştüler. Artık çocuk olmayan insanlar için ne aptal hareketler. Onları yetişkin olarak hiç adlandırmam mı bilmiyorum, çünkü hayata karşı tavırları çok çocuksu ve yüzeysel. Hiçbir değer yargıları yok, kendi zamanlarına saygıları yok, böylesine aptalca birşeye gösterdikleri ilgiye bakın.

Geçen gün televizyonda seksen yaşın üstündeki insanların çok korkunç delikanlılık gösterileri vardı. Yaşlı bir grup aktör ve aktrist shake (sallanma) dansı yapmak üzere bir pertiye geldiler. Arabalarından indiklerinde zaten bastonlarıyla beraber sallanıyorlardı. Buruşukluklarını ve kemiklerini sergileyen bir tür modern elbiselerle örtünmüş bu harap cılız insanlar için böylesine çok şişirilmiş bir shake (sallanma) dansı düzenlemeye gerek yoktu.

Tüm çaba ve yarış daha genç olabilmek ya da daha genç görünebilmek için. En azından gençler gibi davranmayı bilebilmek için. Aslında yaşlılık bir olgunluk ve bilgelik konumunda olmaktır. Kişi yaşlanmışsa bundan onur duymalı ve sağduyu ve bilgelikle dolu olmalıdır. Yaşlanmanın itibarı ve asaleti kesinlikle modern genç nesli kurtaracaktır. Fakat yaşlı kimseler dahi modern, çıldırmış toplum yapısına katılmak isterlerse olgunluğun tamamen kaybedilmiş olduğu söylenebilir, çünkü insanlar bugünün herşeye izin veren toplumunun özgürlüğü tarafından sunulan kaygan zeminlerden dimdik tepeşığı kaymaktadırlar.

Yaşlılarda çok belirgin olan maalesef bilgelik değil bunaklıktır. Bunun politikacılar gibi sorumluluk gerektiren yüksek mevkilerdeki insanlarda dahi kendini göstermesi ırkçılığın doyumsuz etkisi ile açıklanabilir.

Bir dergide (Photographers Journal, July 1994, "A Great Message - Büyük bir Mesaj") bayanların seksi yayımlar satabilecek elbiseler giymeleri gerektiğini okudum, öncelikle bacaklarını sergilemeliler, omuzlarını ve vücutlarını en çok sergileyen elbiseleri giymeliler. Tüm bunlar sokakta ya da bir toplantıda erkeklerin dikkatini çekebilmek için. Neden Batı'daki kadınların kendilerine saygıları yok? Neden sokak kadınları gibi erkeklerin çılgın tutkularının esiri olmak zorundalar? Kendi iffetlerini korumak için kişiliklerine saygıları ve bilgelikleri hiç mi yok? Bu kültür kadınları fahişelerin seviyesine düşürmüştür, muhabbet tellalları gibi öylesine vücutların farkındalar halbuki o vücut Tanrının mabedidir. Bu beden erkeklerin zayıflıklarını sömürmek için mi kullanılmalıydı? Kadınların bedenlerinin sömürülmesi

Batı'da sürüp giden en büyük meşguliyet. Sokak kadınları bunu para kazanmak zorunda oldukları için yaptıklarını söylüyorlar. Peki saygıdeğer hanımlara ne demeli?

Evli kadınlar, anneler, kızlar ve nineler güvenilir kişilikleri ile birlikte hayattaki her hangi bir rol için gereken konumlarını kaybetmişler. Hayatlarının sonuna kadar çekici vücutlarını korumak için çok çalışmak zorunda kalan böylesine kadınlardan oluşan bağımlı bir toplum yaratılmak için kadınların ne kadar kurnazca alçaltıldığını görmek insanı hayretler içinde bırakıyor. (Kadınlar) bir araya gelmeliler, erkeklerle savaşmayı bırakmalılar, kendileri ile yüzleşmeliler ve iyi ailelerin yaratıcıları olarak hakettikleri yere gelmeliler. Kendilerini aileyi koruyan ve ilerleten kişiler olarak ispat etmeliler. Onlar iyi bir toplum yaratma ve onu besleme sorumluluğuna sahipler. Kendilerini, bazı yerlerini dahi çıplak bırakarak, sadece içsel güçlerini yitiriyorlar.

Şüphesiz İslamın kadınlara yaklaşımı da son derece tehlikeli. Hazreti Muhammed'in kadınları korumak ve onların iffetli bir hayat sürebilmeleri için ileri sürdüğü faydalı fikirler, dinin sorumluluğunu ele geçiren insanlar tarafından karşıt yönde işletildi. Peygamberin mesajları tam anlamı ile yanlış yorumlandı. Tüm iyilikler ve iffet sadece kadınlar tarafından uygulandı, erkekler bunları takip etmedi. Anneler ve kız kardeşler ailenin dışı güçleridir. Maalesef korku içinde yaşamaktalar. Bu aile içinde annenin yönlendirici, kontrol edici güç olması gereken bir konumdur çünkü erkekler işleri ile meşguldürler. Onların çocukları takipedecek ve onlara yol gösterecek zamanları olmayabilir. İslami ülkelerde pek çok kadın kötü hareketlerinden dolayı taşlanarak öldürülmüşlerdir.

Kadınlar eğer saygı görürlerse saygıdeğer olurlar. Şefkatli olanlar bir toplum için büyük bir değer oluştururlar. Böylesi kadınlar toplumu koruyanlardır. Tüm zorluklara rağmen aileyi düzgün bir şekilde tutarlar. Aynı zamanda çok sakinleştirici bir etkileri vardır ve sabırları ile oğullarından nitelikli insanlar yaratabilirler. Bunun tam aksine batılı kadınlar ahlaksızlıkları ile övünabiliyorlar. Çapkınlıkları ile böbürleniyorlar; kaç tane erkeği hipnotize edebildikleri ile övünüyorlar. Kendilerinin erkeklerin avcunun içine düşmeye çalıştıklarını farketmiyorlar. Kendilerini ve beraberlerinde erkekleri de tahrib ediyorlar.

Amerikalı bir kadın tanıyorum, Londra'ya geldiğinde bana barları ziyaret edip etmediğimi sordu. Ben de: “Ben içki içmem, o yüzden hiçbir barı da ziyaret etmem” dedim. O: “Ben de barların listesi var. Londra'da en iyi bar hangisi? Biliyor musun?” dedi. Ben: “Bilmiyorum” dedim. O: “Burada Harrowich diye bir bar var ve orada ölmüş bir adam var ve hala onu yaşatıyorlar, herşeyi orada, binek atının örsü bile korunmuş sadece vücudu korunamamış. Biz o bara gittik ve orada sarhoş olmaktan çok mutluluk duydum” dedi. Fakat sonra da bana çok açık kalpli bir kadın olduğundan ve oğullarının da alkol içmesine izin verdiğinden bahsetti. “Neden içki içmiyorsunuz? İçki içmelisiniz. Benim iki oğlum var, biri öndört biri de oniki yaşında. Onlar içki içiyorlar ve ben onlara özellikle doğum günlerinde yardım ediyorum” . Daha sonraları duydum ki küçük oğlu arkadaşları ile doğum gününü kutluyormuş ve evle beraber çocukları da çıkan yangında yanmışlar ve o, o gün onlara içmeleri için pek çok alkollü içki vermiş olmalı. Bu yaptıklarımızın çok üzücü bir örneği ve sonucu. Neden bunları yapmak zorundayız?

En başarılı kültür kendisini ahlak, olgunluk ve geniş bir görüş açısı gibi toplumsal şekillerde ifade etmeli. Bu günlerde iyi tavırlar sergilenmiyor ve her zaman kötü, pis bir lisan kullanılıyor. Elit partilerde o kadar ucuz ve düşük seviyeli şakalar anlatılıyor ki, kişi onların bu lafları genelevlerden bulduklarını sanıyor. Filmlerde bile terbiyeli herhangi bir insanı şok edecek laflar kullanılıyor. Bu tip sözler sade, basit insanlar ya da ilkel insanlar tarafından

kullanılmıyor, aksine hayatta yüksek mevkilere ulaşmış kimseler tarafından kullanılıyor. Bir toplumun aynası olan edebiyat bile günümüzde iğrenç ürünlerle dolu. Küçük çocuklar bile pornografik dergiler okumak istiyorlar çünkü bilgi edinmek istiyorlar.

Bir kişi benden büyümüş çocuklara bir roman vermemi istedi. Gitmiş bulunduğum bir dükkanda kapağında hoş çocuk resimleri bulunan bir kitap gördüm, fakat içine göz attığımda çok şaşırdım çünkü kitap iki kadın arasındaki lezbiyen bir ilişkiyi ve bunun küçük bir kız tarafından anahtar deliğinden seyredilişini anlatıyordu.

Bu tip yazarlar cehennemden fikirler getirip onları siyah ve beyazla basmada birbirlerinden bir gömlek daha üstünler. Şaşılacak şekilde pek çoğu ödüller ve büyük paralar kazanıyorlar. Eğer bir kimse bir Mafya liderinin hayatını haklı çıkaran ve onu herşeyi ailesi için yapan biri olarak yücelten bir kitap yazarsa çok büyük paralar kazanabilir.

Bu yazarların evlilik sonrası romantizm ile ilgili neler söylediklerini bilmek istediğimde, benim için bunu araştıran insanlar İngilizce'de, İtalyanca'da, İspanyolca'da ve dahi sağduyu taşıyan romanlarda bile buna rastlanmadıklarını söylediler. Eğer Barbara Cartland'ın romantik kitaplarını alırsanız onlar da kahraman erkek ve kadının evliliğinden önce biterler.

Bu uygarlıktaki kritik dönüm noktası, önemli olan şeyin para olduğunun düşünülmesidir. İngiltere'de yaşı tutmayan, kabere'de çalışmış ve çıplak dans etmiş bir kız polis tarafından tutuklanmış. Ebeveynleri bunu hiç dert etmediler bile ve tüm aile onu kaydedilmiş bir videoda seyrettiler. "Para kazandığı müddetçe neden itirazımız olsun?" Bunu kabul ettiler. Amerika'da özellikle, pek çok ileri yaşlı kadın boşanabilip nafaka alsınlar ve zengin olsunlar diye kendilerinden çok daha genç erkeklerle evleniyorlar. Ve pek çok genç kız da yaşlı kocaları öldüğünde yasal olarak büyük miraslar elde edebilsinler diye yaşlı erkeklerle evleniyorlar.

Buradaki hata paranın neşe ve mutluluk kaynağı olduğuna inanılmasında. Para geçici bir mutluluk verebilir ve harcandığında da mutsuzluk verir. Fakat sonsuz hayata ulaşmadan kişi rahat uyuyamaz bile. Bütün gece insan parasını haydutlardan ve gelişmiş haydutlardan yani bankalardan nasıl koruyacağını düşünür.

İnsanın bir nimet olarak elde ettiği para hayırseverlikten, cömertlikten, sanattan, sanatçılardan yazarlardan, şairlerden neşe duyabilmek ve ihtiyaç içinde olanlara yardım edebilmek içindir. Bu tip harcamalar neşe dolu bir dünya yaratmayı başarabilir. Aç gözlü zengin insanlar, tarihte toplumun düşkünleri olarak alçalırlar (Hayatlarında günahkardırlar, erime ve hoşnutsuzluk, tatminsizlik içine düşerler).

Bu modern çağdaki hasta ve alçalmış insanlığın kültürü nedir? Eğer bazı insanlar bu kör yarıştan başlarını kaldıracaklarsa, tüm toplumların cehenneme doğru yol almakta olduğunu görebilirler. Bu kültürün saplantılarından kurtulmak zorunda olan nesilleri gelecekte nelerin beklediğini düşünmeleri gerek. Esasında pek çok beyaz ırk çocuk sahibi olmuyor ve nüfus artışları negatif. Öyleyse biriktirdikleri onca para ile ne yapacaklar? Çoğunlukla kendilerini ve tüm milletlerini de yıkıma sürükleyecek tahribedici alışkanlıklara yönelmekte.

Bütünlük gerçekte yer alır. Pek çok güzel, yapıcı görüşler de. Fakat kişi pislik ve kabalıktan mutlu oluyorsa, o zaman kurtarılamaz çünkü insanoğlunun kendisini tahribetme özgürlüğü vardır.

Batılı erkek ve kadınların beynindeki en büyük kusur, onun ayırdetme melekesinden yoksun olmasıdır, böylece iyi pazarlanan her şeyi kabul ederler. Bundan 25 sene kadar önce kimse deniz kenarında tatil yapmayı bilmezdi. Fakat şimdilerde deniz kenarına gidip güneşlenmek için tüm paralarından tasarruf yapmaya çalışıyorlar, halbuki kendi ülkelerinde Sera Etkisinden zaten pişmekte. Doğru şeyi yaptıklarına ikna olmuş insanlara rastlamak için çok uzaklara gitmenize gerek yok. Bu tip kaba ve yüzeysel bir anlayışa sahip insanlara ulaşabilmek pek zor değildir. Modern insanın ikinci tabiatı budur.

Daha da ötesi, bu tip cüce şahsiyetler ve seks yaşantısının çok vurgulanmasından dolayı, bu günlerde Batı Edebiyatında dahiler belirmemekte. Bunun aksine, sözümona kaliteli gazeteler bile sansasyonel gazeteciliğe saplanmaktadır. Aynı zamanda cehennemden gelmiş şeytani insanlar tarafından yaratılmış olan pek çok kitap yazılmakta. İnsanların nasıl bu yok edici şeylere yöneldiklerini ve daha da ötesi onlardan hoşlandıklarını anlamak çok zor. İnsan hayatı için neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırdedecek ahlaki bir anlayış veya ahlaki bir hissiyat mevcut değildir. Somerset Maugham ve Cronin'in çağdaşlarından yazarlar pek çok güzel ve edepli kitaplar yazdılar. . Onlardan da önce Bernard Shaw, Russell gibi insan sevgisinin güzelliğini, yüceliğini anlatan pek çokları vardı.

Modern okullar, yedi, sekiz yaş gibi çok küçük yaşlarda seks eğitimi ile çocukların masumiyeti üstünde içten bir katle başladılar. Bahsettiğimiz bu seks eğitiminin kötüye kullanılmış, tecavüze uğramış veya güç sahibi insanlar tarafından bir çeşit seks sapkınlığına maruz bırakılmış çocuklar için bir faydası yoktur. Bunun nedeni şudur: eğitim, televizyon ve medyanın beslediği seks ve vahşet karışımının düzenli olarak canlı tutulmasından kaynaklanan saldırgan tutkuları kontrol edilemez. İhtiyaç duyulan, kendisini modern olarak adlandırmaktan gurur duyan kültürde köklü değişikliklerin gerçekleşmesidir.

6. Bölüm

DİNLER

Eski çağlardan beri tüm dinler bir erkek veya kadının doğru düşünce ve dindar faaliyetlerle akıllarını temizlemeleri gerektiğini söylemişlerdir. Her dinin amacı arayış içinde olan insanlarda yükselebilecekleri denge konumunu yaratmak olmuştur. İkinci-doğum, veli olmak, özbenlik, Buda konumu, Jain konumu, gnostik, veya Atmasakşatkar, hepsi aydınlanma (kendini tanıma) ya verilmiş değişik adlardır. İnsanların iyi olmak ve yükselmek istediği eski zamanlarda herşey yolunda idi. Azizler, peygamberler ve enkarnasyonlar tarafından neler istenmişse onlar uyup yerine getirmeye çalıştılar.

Hindistan'da, onaltıncı yüzyılda şair olan pek çok azizler yaşadı. Onikinci yüzyılda da ruhani hayat hakkında yazan çok büyük bazı ermişler vardı. Tüm bu azizlerin söylediklerinin ana teması yükselişimiz için kendimizi temizlememiz gerektiği idi. Kendimizi saflaştırmamız gereklidir. Böylece başarmamız gereken en yüce şey bizim tekrar doğuşumuz, aydınlanmamız, kendimizi tanımamız, kurtuluşumuzdur.

Hız. İsa'nın Hindistan'da Kaşmir'e gelişi ve Şalivahana Krallarından biri ile karşılaşması ile ilgili bir kitap okudum. Bu buluşma eski Purana kitaplarından bir alıntı ve belki yazar da bunu bilmiyordu. Şöyle yazılı; Şalivahana Kralı İsa'ya adını soruyor, ve o da adının İsa Mesih olduğunu söylüyor ve Kral ona soruyor; “Neden bu ülkedesin?” O da “Ben insanların Mleçças oldukları bir ülkeden geldim” diyor. Mleçças kötülüğü, kabalığı ve ahlaksızlığı arzu eden insanlardır. O günlerde tüm yabancılar Mleçças olarak adlandırılırdı Hindistan'da çünkü Hintli'ler onların saflığa ve iyiye dönüşüme dair bir fikirleri olmadığına inanırlardı. Her neyse, Şalivahana Kralı ve Efendi İsa Mesih arasındaki konuşma böyleydi. Şalivahana Ona yine sordu; “Neden sen geri dönüp bu insanları temizlemiyor ve onlara Nirmal Tatwa'yı (temizleme prensibini) öğretmiyorsun?” Bunun sonucunda İsa'nın geri döndüğünü ve kendi kurtuluşlarına hiç istek beslemeyen Romalılar tarafından üç buçuk sene içinde çarşıya gerildiğini düşünüyorum. Şimdi ise İngiliz Kilisesinin kanun dışı evlilikleri nasıl desteklemeye çalıştığını ve genler üzerine teorilerden destek aldığını görünce Hintlilerin Batılıları “mleçças” diye adlandırmalarının doğru olduğunu görüyorum. Bu genler teorisine bu kitabın Metabilim bölümünde değindim.

Fransızlar Hintliler tarafından Firangiz diye çağırılmışlardır, bu “Pek çok renge dören” veya “Zevk için sahte tavırlar takıyan” anlamına gelir. Daha sonraları İngilizlere Sahib yani “elbiselerinden gururlanan”, “ruhani hassasiyeti olmayan bencil” denmiştir.

Eski Ahit-İncil'e göre, Şeriyat Yeremya bölümünde yazılmıştır. Bu kurallar Musa tarafından 10 emirle geri döndüğünde kendilerini çok büyük bir ahlaki yıkıntı içinde bulduğu Yahudi'lere verilmiştir. Böylece O bu insanların belli bir ahlaki disipline ve temizliğe ulaşabilmeleri için bu katı kurallara ihtiyaç duyduklarını düşünmüştür. Aksi taktirde böylesine ahlaksız insanların ruhaniyete ulaşabilmeleri mümkün olmazdı. Şeriyat Yahudiler tarafından kabul edilmedi, fakat Hız. Muhammed daha sonraları anlamı Tanrı'ya Teslim olmak olan İslamı takip edecek insanlar için bunu uygun gördü. Ben burda yanlış bir yorum olduğunu hissediyorum. O Kendisi tüm hayatı boyunca Rahmet'i vaaz etti. Nasıl olur da kadınlar için böylesine katı kurulları uygun görür?

Belki de o diğer dinlere mensup insanları yıkıntı içindeki Yahudilerinden bile daha kötü durumda buldu. Oldukları şekilde, tüm bu dinleri takip edebilmek çok zor. İsa kendinizi temizlemeniz gerek, dikkatinizi kontrol etmeniz gerek ve kendizle yüzleşerek kendinizde ne hatalar olduğunu görmeyiniz ve kendinizi arındırmaya çalışmanız gerek dedi. Aksi takdirde (İncil Matta bölümünde yazıldığı gibi) “eğer bir gözünüz günah işlerse (bir kadına ikinci kez baksanız bile) gözünüzü çıkarın. Eğer eliniz kötü, günah bir şey yaparsa, elinizi kesin” . O şöyle dedi; “Eğer bir kimse yanağınıza tokat atarsa, ona diğer yanağınıza dönün” . Hristiyanların bir tokata bile tahammül ettiğini düşünün?

Hristiyan milletlerdeki Hristiyanları görürseniz tüm dünyada nasıl insanları katletmiş olduklarını görürseniz, merak edersiniz, hangi ölçüye göre kendilerini Hristiyan diye adlandırıyorlar. İnsan çok kolaylıkla bunların modern gelişmiş insanlar için takip edilmesi imkansız kurallar olduğunu anlayabilir. Bu zor kanunlar İsa tarafından konulmuş olmaz, İncil'de bir işgalci olan ve İncil'i yayımlayan ve düzenleyen Pavlus tarafından ortaya atılmışlardır. O Sahaja Yoga prensiplerine göre epileptik (saralı) bir kimseydi. O (onun ruhu) tahakküm altında idi ve İsa'nın en zayıf havarisisi olan Petrus (Peter) sayesinde her türden yalanları yazdı. İsa nasıl ona (Petrus) yedi tepe üstünde kilise kurmak için anahtarları teslim edebilirdi? Aksine İsa ona “Şeytan seni ele geçirecek” dedi. Şeytan kimdir? İsa karşıtı.

Bir kimse için Hristiyanlık dinine layık olabilmek pek mümkün değildir çünkü onların melekler ya da azizler gibi günahlara karşı çok hassas olmaları gerekir. Tüm Hristiyan krallığında eli kesik ya da bir gözü eksik hiç kimseyle karşılaşmadım. Onların İsa'ya inançları sadece kiliseye gitme, aydınlanmış bir ruh bile olmayan ve Tanrısal vaftizine ulaşmamış bir kimse tarafından verilen vaazı dinleme seviyesinde takip edilebiliyor.

Çok şaşırtıcıdır, bizim İtalya'daki belediye başkanımız bana bir keresinde sordu; “Nasıl oluyor da bu kadar çok insan Sizin saatlerce süren programlarınıza katılıyor ve hiç sıkılmıyor? Halbuki biz kiliseye gittiğimizde onbeş dakikadan sonra saatlerimize bakmaya başlıyoruz ve yarım saat sonunda da kiliseden koşarcasına kendimizi dışarı atıyoruz. Bu sosyal bir olay ama o kadar sıkıcı ki vaazdan sonra bara kendimizi zor atıyoruz, yoksa birbirimizle tartışmaya başlıyoruz.” Teslis'in kutsamasından sonra, içki içmek ve kaybolmak için neden bu kadar sabırsız olsunlar?

Bu şekilde, Hristiyan ülkelerde insanları İsa'nın onlardan istediklerinin tam aksine davranışlar içinde buluyoruz. O saflığın öylesine derin ve hassas yönlerine doğru gitti ki. . . Şöyle der: “Gözleriniz kötü bakmayacak, zina etmeyecek” halbuki on emirde sadece “Zina etmeyin” diye yazılmıştır. Eğer gözlerseniz, Batılı ülkelerde gözleri zina etmeyen bir erkek veya kadın bulmanın çok zor olduğunu farkedip şaşkınlık duyarsınız. Tabi körlerse ya da gözleri ile flört etmeyecek kadar yaşlılarsa o zaman başka. Onlar gözlerini şehvet ya da açgözlülükle bir insandan diğerine çevirip dururlar. Dikkatlerinin nasıl bir insandan diğerine bu kadar hızlı kayabildiğini anlamak mümkün değildir, tabii eğer beyinlerinde bazı vidalar gevşek değilse, tıpkı oyuncak bebeklerde göz bebeklerini kontrol eden vidalar gibi. Gözleri fırıldak gibi hızla hareket etmeye başlar. Delirebilirler ya da şu veya bu şey tarafından tahakküm altına alınabilirler. Boş, meyvesiz bir uğraşta, insan dikkati nasıl bu kadar oynak olabilir?

İsa'dan sonra Muhammed Sahib geldi ve belki de konulmuş kuralların daha çok erkekler için olduğunu düşündü. Peki ya kadınlar? Öyleyse kadınlar için bazı şeyler yapılmalı dedi. Eğer onlar tamamen ahlaki bir yol izlerlerse, erkekler de otomatik olarak ahlaklı olurlar. O kutsal kadınlara çok hürmet etti. İsa'nın Annesine çok büyük bir saygısı vardı ve aynı zamanda genelde tüm kadınlara da. İncil'de Ondandır herhangi bir kadın gibi sözedilir. Madonna fikri

İsa'dan önce varolan putperest inanıştan kaynaklanmıştır. Fakat ezeli efendi (peygamber)'in enkarnasyonu olan Muhammed Sahib İsa'nın Annesinin kim olduğunu biliyordu. Sahaja Yoga'da O (Meryem)'na Mahalakşmi olarak ibadet edilir. Hz. Muhammed kadınların ahlaksız olmalarını ve fahişeliğe yönelmelerini istemedi. Evli kadınlar için çok katı cezalar vardı. Onun Kuran'da şöyle dediği söyleniyor: “Ahlaksız olup, zina eden her kadın yarı beline kadar kuma gömülüp taşlanmalı” (hatta ölene kadar). Bunu acaba O mu söyledi ya da Kuran'ı yayınlayan Muaviye mi? Fakat İslami ülkelerde ahlaksız diye kabul edilen bu kadınlara bu tip cezalar verilmesi gerçekten günah ve yazık. Zaten bu modern zamanlarda, Muhammed Sahib'in düşündüğü şekilde çok ahlaki insanlar bulmak çok zor.

O birden fazla kadınla evliliği kabul etti çünkü kadınların evlilik dışı ilişkiye girmelerini istemedi. O günlerde kabile savaşlarında ölen kocalarının ardından hayatta kalan pek çok kadın vardı. Hiç evlenme şansı olmayan pek çok genç kız vardı çünkü Muhammed Sahib'e karşı olan kabilelerle savaşlarda pek çok genç öldürülmüştü. O zamanda her ne yaptıysa (Samyaçar) bunlar saf, şefkatli bir nesil yaratılması için çok gerekli şeylerdi. Hem İsa Mesih hem de Muhammed Sahib sadece Tanrısal değil, aynı zamanda da bu dünyaya çok özel görevlerle gelmiş enkarnasyonlardır.

Dünyaya gelen bu çok yüce, yüksek ruhlar, belki de bu değerli öğütleri verdikleri insanların ne tür insanlar olduğunu gerçekten anlamaya çalışmadılar. Daha sonraları İslam ya da Hristiyanlığı takip ettiğini söyleyen insanların apayrı bir yönde hareket ettiklerini görüyorsunuz. Doğrusu modern bir insana dikkatine hakim olması gerektiğini ya da aklına hakim olması gerektiğini ve kendisi ile yüzleşerek, dua veya namaz ile hatalarını görmesi gerektiğini söylemek mümkün mü? Bu, asırlar boyu gelişen mekanik bir işlev haline dönüştü. Bunlar neden söylendi ve neden yapılmalıydı, anlamıyorlar ki kişi Kadiri Mutlak Tanrı'dan korkmalı ve Onun Merhametinin, Yüceliğinin ve Kutsallığının iyi birer yansıması olmalı. Tanrı ile bağlantı (yoga) olmadan söylenen dua hattı olmayan bir telefon gibidir. Namaz aydınlanmış bir ruhun Kundalini'nin uyanması ile çakralarını temizleyebileceği bir yoldur.

Artık bu modern zamanlarda dünyaya gelmekte olan farklı bir insan tipi görmekteyiz. Körcesine, dinin temelini, köklerini bilmeden onun yazılarını takipedenlere köktendinci deniyor. Onların kendilerini bilmeleri gerek ve ne olduklarını.

Eğer bir şeyi bu kadar canla başla körcesine takip etmeye çalışırlarsa, kendileri ve diğerleri için bir sorun olmaya başlıyorlar.

Örneğin, dikkatinize, aklınıza hakim olmanız ve kendinizle yüzleşmeniz gerekiyorsa, kullanılacak aracın kişiye tam anlamıyla kendine hakim olmak ve kendisini arındırmak için güç veren egosuz bir kişilik olması gerekir. Fakat bu modern çağda, insanlar ego maceralarıyla çok meşguller. Egoları çok güçlü ve bir kez tüm dikkatlerini, akıllarını kontrol edebilmeye başladılar mı ve bir de dindar olarak (dindar olması gereken) dini uygulamaları takip ediyorlarsa, daha da egoist olurlar çünkü tüm bunlar ego tarafından yapılır. Bu yüzden köktendinciler kişisel, kişi - merkezci ve aşırı saldırgan olurlar. Akıl egoyu yaratır ve ego akla hakim olmaya çalışır. Ego dikkate hakim olmaya çalışır. Sonuç olarak, kişi daha da büyük bir ego geliştirir. Şimdi bu çok büyük ego insanı kör eder. Görmezler, egoları içinde kayboldukları için en yüksek olduklarını, seçilmiş olduklarını ve herkesi kendi çılgınlık seviyelerine çekebilmek için her türlü hakka sahip olduklarını düşünmeye başlarlar. Bu ego görülemez. Diğerlerini kırar fakat egoya sahip olan kişiyi kırmaz. Bu egonun pohpohlanması, bu ego başarılı ve daha sonra da kolektif olduğunda başlar. Bu tip insanların kollektif egosu Tanrının tanınması yolunda çok büyük bir tehlikedir.

Şimdi, İslami köktendincilikte ana sorun onların batı kültürü ile savaştıklarını söylemelerinde. İlk olarak, batı kültürünün bugün İsa Mesih'in söyledikleriyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Ahlaksızlık Batı'da insanların yaşam tarzı olmuş, fakat ya fırsatını bulduklarında gizlice bunları yapan Müslümanların ahlaksızlığı? Onlar Hristiyanlardan da kötü olabilirler.

Eğer Hristiyan ülkelerden herhangi birini ziyaret ederseniz, onların kendilerini laik ülkeler olarak adlandırmalarına rağmen tek bir Hristiyanlık tipini takip ettiklerini şaşırarak görürsünüz. Örneğin İngiltere'de kabul edilen tek din sadece İngiltere Kilisesi'dir. Fransa Katolik Kilisesi'nin en büyük kızı çocuğudur. İtalya'da en azından insan anlayabilir, fakat Almanya'nın, İspanya, Avusturya, Portekiz, Belçika ve İrlanda'nın bazı kısımları bile politik olarak tam anlamıyla Katolik Kilisesi'nin baskısı altındadır.

Bu milletlerde, onların özel hayatlarında ya da topluluklarında, insan onların Efendimiz İsa Mesih'in öğrettiği yüksek niteliklere sahip olmaya çalıştıklarını görebilir mi? Onlar sadece İsa'yı sözde takip edenlerdir; politik kontrol için, bu büyük dinlerin özü olmadan dini kullanırlar. Hepsi para yapıyorlar ve tüm bu dinlerin başlangıç kaynağı olan evrensel saf içsel dini kabul etmek istemiyorlar. Ahlaki yaşama dair anlayışları gerçekten şok edici. Örneğin çok fazla içki içmeye inanıyorlar, çünkü Hristiyanlık dininde içki içmenin serbest olduğunu söylüyorlar; İsa'nın gittiği bir düğünde suyu şaraba dönüştürmesinden dolayı. “Şarap” kelimesi İbrani dilinde hem üzüm suyu hem de üzüm şarabı için kullanılır. Bunu nasıl Onun Benedictine, Fransız Şarabı ya da İskoç viskisi haline getirdiği şeklinde yorumluyorlar. Mantıksal olarak spontane olarak kısa sürede alkollü şarap yaratılamayacağını anlamak çok basit. Onun fermentasyona uğraması gerekir ki çok iyi, pahalı sarhoş eden bir alkollü şarap halini alsın. Eğer bu çok çok eski, kokulu ve çürümüş bir şarap ise bu çok yüksek bedellerle satılabilir. Bu İsa'nın tarattığı şarap ile aynı şarap kesinlikle değildir. Onun sürekli daha yüksek bir bilinci vaaz ettiğini anlamak çok kolaydır. Bu yüzden O nasıl, tabiatı itibarıyla ruhaniyete karşı olan ve bilinci azaltan alkollü, sarhoş eden, şarabı onaylamış olabilir.

Kanada'da bir İngiliz üniversitesinden doktorası olan bir bilim adamı ile tanıştım. Beni şaşırtan, bu adamın alkolün Tanrısallık için nasıl daha çok bilinç yarattığı üstüne bir tez yazmış olmasıydı. Daha da ötesi, Avrupa'da pek çok kişi uyuşturucu kullanarak, Tanrısal yükselişlerini başarabilecekleri daha yüksek bir bilince ulaşacaklarına inanıyorlar. Bu tamamıyla saçmalık, hem de son noktasında, fakat bunu onlara kim anlatabilir? Her halde saat 6'dan sonra sizinle konuşamazlar, özellikle de oldukça erken içmeye başlayan Fransa'da. Bütün bu insanların din adı altında içki içmeye yönelmiş olmalarını anlamak mümkün değildir ve hatta paylaşmayı Tanrıya verdiklerinde bile ki buna kendi lisanlarında kutsal paylaşma diyorlar (bu şarap ve bir nevi çürümüş ekmekle verilmekte). Nasıl bir kimse, insanı hasta eden ve pek çok hastalığa neden olan ve çocukların tüketmesi son derece tehlikeli olan bu şarap ve alkolün Tanrısal Yükselişe ilgisi olduğuna inanabilir, bu İsa'nın efendimizin kanı diye. Masumiyetin, Logosun veya Aum'un saf enkarnasyonu olan İsa'nın yüce hayatına ne büyük bir aşığılama.

Bir şekilde, Londra'da iken barlara ve kiliselere çok yakın yerlerde yaşama şansım oldu. İnsanları barlara giderlerken gördüm ve sonra da yerlere düşerek dışarı çıkarlarken, ve diğerlerini de içeri girip içmek için sıra beklerken ve sonra da kendilerinden öncekilerle aynı konumda, cüzdanlarını boşaltarak çıkarlarken. Daha da ötesi kilisenin arka bahçesinde pek çok bira varili gelip gider ve bu tüm hafta içindeki - pazar hariç - tek faaliyet olurdu. Pazarları pek çok sarhoş, bu belli kilisenin basamaklarına otururlar, ellerinde şişelerle ve onların tüketecekleri içkilerin parasını ödemek isteyen cömert Hristiyanlardan para dilenirlerdi. Tüm

bunlar Tanrının adı altında. Bazı sarhoşlar kilisede gömülü olan sertifikalı azizler ve bişoplarla paylaşım içinde olduklarını söylediler. Bu yüzden kiliseye bağlı kalıyorlar ve geçenleri de soyuyorlar çünkü bu gömülü kutsal adamlar rüyalarına gelip onları affediyorlar. “Bizim gibi içki içmiş olan bişopların izni ile içki içmek için başkalarını soymaya gidiyoruz” . Burada insan büyük bir üzüntü ile şunu söylemelidir ki, pek çok yüce aziz ve onlar gibiler kilise tarafında hiç bir zaman tanınmamışlardır ve aksine aşağılanmış, işkence edilmişlerdir çünkü onların Tanrısız ışığı kiliseleri ve bişopları ortaya dökmüştür.

İslam dini alkolizme karşıdır, fakat eğer bir müslüman fırsatını bulursa, bedava alkollü içkiler verilen bir resepsiyondan ayrılırken hislerini öldürmek için kendini sarhoş etmek zorunda kalan hostesleri sıkıştıran bir İrlanda'lı, İskoç ya da Rus'tan daha çok içki içebilir. Tanrı'ya şükür Müslümanlar içse de bir bayanla el sıkışmamayı hatırlarlar. Katıldığımız pek çok partide İslama inanan insanların hepsi içki içerken, sadece kocamın ve benim İslami insanlar olduğunu gördük. Tüm bu insanların gizli gizli alkol içmeleri şaşırtıcı. Bir kimse eğer içki içmiyorsa ya da kadın avcılığı yapmıyorsa, onların erkek olmadığı sanılıyor. Fakat kadınlar içtiklerinde ise bayılıyorlar, kendilerinden ve müslüman kadınlar olarak neler çektiklerinden bahsediyorlar. Bu tip kadınlar için çıkarılmış olan bir fetva var mıdır bilmiyorum. Hindistan'da Müslüman bir kadın sekiz çocuktan sonra bile hiç bir nafaka verilmeden boşanabilir. Eğer bazı erkekler içki içmeyip, her türlü çabalarla kendilerini kontrol edebilirlerse kendilerinin en dindar Müslümanlar olduklarını ve herkesi öldürebileceklerini düşünüyorlar. İslam adı altında ve bastırılmış bir ahlak ile nefret ve vahşetten bahsediyorlar. Bunun kimseye faydası olmamıştır, çünkü bastırılarak kazanılmış ahlak, kendilerinin saf ve ahlaklı olduğuna inanan insanlar için bir zehir olmuştur. Böyleleri çok asabi ve katı olurlar ve diğer insanların hayatlarını da tehlikeye atarlar.

Sufiler gerçek anlamda aydınlanmış, kendilerini tanımış ruhlardılar. Türkiye'de Hakikatı arayan pek çoğu ile karşılaştım. Yunus Emre'nin şiirleri tamamıyla cennetten dökülmüş gibi. Nasıl evrensel dinden ve Tanrısız Sevgi'den bahsedebilmiş? İnsanı Tanrının imajında, yaratılmışların en yücesi olarak tarif etmiş. Hindistan'da da Nizamettin Evliya, Emir Hüsrev, Muhiddin Kristi, Kabirdas, Shri Sainath Shirdi, Kanifnath vardı ve bunların hepsi de evrensel birlik hakkında aynı gerçeği ifade etmişlerdir.

Geçen günlerden birinde Mekke Medine'de büyük bir konferansta Hac için toplanmış olan insanlara hitaben Sudan'lı birinin yaptığı konuşmayı dinliyordum. Onun yolu tüm dünyanın İslamı kabul etmeye zorlanması gerektiğini söylüyordu ve bu korkutucuydu. Yüzü öfke ile yanıyordu ve vücut ifadelerinden şiddet taşıyordu. Yanımda Arapça'yı iyi bilen bir arkadaşım vardı. Bu Sudan'lı mutlak olarak neyin doğru olduğunu bilircesine konuşuyordu, sanki kurtuluş seremonisinin efendisi idi ve dünyanın bu kurtarıcısı tüm dünyaya kendi fikirleri ile baskı kurma hakkı vardı. İki gün kadar sonra o kutsal yerlerde binlerce insanın öldüğü o büyük faciayı duyduk, tam onun hitabından sonra. Umarım kurtarıcı sağdır.

Türkiye'ye gittim ve sonra da Tunus'a ve oralarda iki farklı tipte toplum gördüm. Türkiye'de, yine bir diğer büyük ruh olan Atatürk Kemal Paşa, kadınlara haklar sağlamış ve yepyeni bir hayat görüşü getirmiş. Fakat bunun sonucunda eğitilmiş kadınlar ya da zengin ailelere mensup kadınlar ve aynı özellikteki erkekler, Türkiye'de yaşayan bir Alman imajına girmeye başlamışlar. Almanlardan öylesine etkilenmişler. Bunun için söyledikleri neden Almanya'da pek çok Türk'ün yaşaması ve bunların Almanlar'ın mekanik üstündeki becerilerini övmeleri, ve bu şekilde de yeni bir yaşam stili ithal edilmiş. Bense bunun aksine Türklerin hayatın her alanında çok becerikli olduklarını hissediyorum. Çok zaman önce istila ve fethetme çok büyük bir başarı olarak kabul edilirken Türkler Avrupa'nın yarısına hakimdiler. Sanatta çok

derinler ve bugün bile eski Moğol sanatında ustalar. Muhteşem yemek yapıyorlar ve çok iyi terziler. Onların her türlü kabiliyetleri var, fakat Alman kültürü gibi sanatsal kabiliyet ve hatta takdirleri bile az gelişmiş olan bir kültürün onları nasıl böylesine etkilediği çok şaşırtıcı. Hereke denen halılar üretiyorlar ve bunlar dokumacılık sanatında varılacak son nokta. Gümüş eşyaları, takıları, altın ve pırlanta takıları eski Rus Çarlarınıninki kadar güzel. Kaldığım otelde gördüğüm kadınlar bir düğün için gelmişlerdi. Hepsi de vücutlarını mümkün olduğunca sergilemeye can atan modern, elit Alman kadınları gibi giyinmişlerdi. Kadınların vücutlarını mümkün olduğu kadar çok göstermeleri ve erkeklerin dikkatini çekmeleri Batı kültürünün temel prensibi. Çok sade ve basit olarak bu bir fahişenin mesleğidir, böyle yaparak erkekleri etkilemek ve onlardan fayda sağlamak. Erkeklerin dikkatini çekip onlarla flört etmeye ne ihtiyaç var? Erkeklerin kadınlarla flört etmeye ne ihtiyacı var? İncil ya da Kuran'da bu konuyla ilgili direkt emir yoktur. Flört etme günah niteliğindedir.

Sonuç olarak köktendinciler, kendi ülkelerinin kültürüne sızan bu tip batı etkilerine karşılar. Bu bayanlarla konuştum ve onlara şöyle dedim: “Neden kendi ülkenizin insanları gibi giyinmiyorsunuz? Türkiye'de peçe yok, fakat köktendinci kadınlar Çadır ya da Burka gibi çarşaf giyiyorlar. Batılılaşmış kadınlar onlardan korkuyorlar. Onların elbiselerinin içinde saklı silah ya da hançer taşıdığını düşünüyorlar belki de. Bu tip dindar kadınlar da oldukça kana susamış görünüyorlar. Yüzlerinde huzur yok. Neden kendi insanlarınızın kültürüne yönelmiyorsunuz? Bu batı kültürünü bıraktığınız gün köktendinciler de bitmiş olacaklar. “Şaşırtıcı olarak, sadece giysilerini değil bazı keklerini ve yiyeceklerini de Almanya'dan getirdiklerini öğrendim ki, Türkiye en iyi yiyeceklerin ve elbiselerin yapıldığı yer. Bu bir tür kölelik zihniyeti; bu kadınlar kendilerini aşağı görüyorlar ve Almanları kopya ederek yüksek görünmeye çalışıyorlar. Bense onların kültüründe kopya edilecek birşey olduğunu düşünmüyorum.

Bir keresinde Münih'e gittim ve bir bahçe gördüm ve yanımdakilere o bahçeyi ziyaret etmek istediğimi söyledim. Onlar “Anne, oraya gidemezsiniz.” dediler. Şaşırdım, neden o bahçeyi görmeye gidemeyeyim. Onlar “Çünkü orası açık bir yatakhanedir pek çok insan için, hem gündüz hem gece. Orada kollektif bir çalışma devam etmektedir ve siz buna dayanamaz, kusarsınız” dediler. Uyarıları sağolsun İngiliz Bahçesi denilen bu bahçeye girmedim, yoksa günlerce hasta olabilirdim.

Batının kültürü seks-merkezcildir. Örneğin, İsviçre'ye gitmiştim ve Lozan Gölünde pikniğe gidiyorduk ki çocuklardan biri koşarak bana doğru geldi, “Anne oraya gitmeyin.” Böyle söylemesine şaşırdım, neler olduğunu anlamak istedim. “Anne orada tüm kadınlar yarı çıplak” dediler. İsviçre'de düşünün o kadar soğukta ve yarı çıplaklar. İngiltere'de (Brighton) çıplaklar klübü açtılar ya da ona benzer birşey ve kadınlar çok soğuk olan suya üzerlerinde hiç birşey olmadan giriyorlardı. Bir televizyoncu onlara sordu: “Nasıl hissediyorsunuz?” Onlar da: “Çok sıcak hissediyoruz, çok hoş, çok iyi.” dediler. Şaşırdım. Bu çıplak olan kadınlar nasıl sıcak, güzel deyiş yalan söyleyebiliyorlar? Belki de kendi inanışlarını yaymak için.

Bütününde, eğer görebilirsenez, Batı Kültürü, insanların günahları için kendi hayatını feda etmiş olan İsa Mesih'i inkar eder. Kendilerini Hristiyan olarak adlandıranlar, İsa-karşıtı her tür hareketler içine saplanmış durumdadır. İsa bu dünyaya geldiğinde, Tanrısal alanda kişinin çilelerden (Tapasya) geçmesi gerekiyordu. Buda ve Mahavira'da o zamanda aynı şeyleri yaptılar. Hristiyanlar ise çilenin ne olduğunu bilmezler ve diğerleri için bir iğneyi bile feda edemezler. Lafa geldiğinde ise hepsi çok başarılıdırlar. Gelişmekte olan ülkelerde konferans giderlerini bu ülkelerin üstlendiği parasal yardımlar için büyük konferanslar düzenlenir ve

sonuç, batılı ülkeler fazla paralarını her türlü saçmalığa harcarlarken fakir ülkeler için bir şey yapılamayacağıdır.

Ancak aydınlanma olduktan sonra kişi dünyanın bütünlüğünü hissedebilir, yoksa ibadet edilen tek şey paradır. Para için önemli olan tek şey paradır. Sansasyonlarla doludur, işadamlarının baskısı altındadır ve aynı zamanda da insanların hiç beyni yokmuş gibi gözükür. Örneğin, yirmibeş sene kadar önce, hiç kimse tatile çıkmazdı. Şimdi sene boyunca tüm maaşlarını arttırıp, zayıflayıp vücutlarını çekici hale getirerek deniz kenarlarına akın ediyorlar. İngiltere'de kuzeyde yaşayanlar güneye, güneyde yaşayanlar kuzeye gidiyorlar. Fransa'da da aynısı. Utanmazlığa gelince Fransızlar en kötüsü, kimse onları yenemez. Fransa'nın güneyi bu konuda çok özel. İnsanlar cinnet geçiriyorlar. Bir okuldan ya da kolejden kiralananmış bir bayan ile geliyorlar ve göğün altında maalesef zaten petrol sızıntıları ile kirlenen denizi aşağılıyorlar. Pek çok petrol taşıyan geminin maksatlı olarak kaza yaratarak sigortalardan para almaları da ayrı bir konudur.

Cumaları ve Pazarları seyahat edememek genel bir durum oldu artık, çünkü yollarda denize gidip güneşte kalarak sonuçta deri kanseri olan bu çılgın insanlar yollarda çok büyük trafik yaratıyorlar. Hristiyanlar kiliseye gitmeliler ya da en azından evlerinde tüm insanlığın iyiliği için dua etmeliler veya en azından Hristiyanların iyiliği için. Fakat alkol şişşeri taşıyarak bütün gün güneşin altında oturuyorlar. Şimdilerde, Almanlar güneşin peşinde koşuyorlar ve Güney Afrika'ya bile seyahat ediyorlar. Eminim bir gün Hindistan'a da geleceklerdir ve deri kanseri hastası olacaklardır (turistlerden onları tedavi eden Hintli doktorlara iyi bir gelir kapısı). Tüm bunlar batıda tüm hızıyla devam etmekte ve utanmazlığın, kabalığın ve fahişliğin ne derecede peşinden koşulduğunun sınırı yok.

Gelişmekte olan ülkelerden yurtdışına gidenler batılı insanların yaşam tarzının hünerlerine karşı çok aşırı ilgi duyuyorlar. Hindistan'da bile, pek çok şehirde Tanrısal kültüre karşı olan çıplaklıkla ve ahlaksızlıkla modern kültürün laneti kök salmakta. Hintliler, insanların sadece parfümlerle yıkandığı batının banyo kültürüne yönelmekte. Eğer bu insanlar vücutlarını bile temiz tutamazsalar nasıl kalplerini ve akıllarını temiz tutmayı düşünebilirler? Tüm eğilim daha da kirlenmeye, daha kaba olmaya, utanmaz olmaya doğru ve Tanrısallığa karşı daha saçma davranmaya. Sonuç olarak onlar gizemli ve tedavisi mümkün olmayan hastalıklardan müzdarip.

Ego İsa'ya karşıdır. Kendilerine saygı duymadıkları için başkalarına da saygı göstermiyorlar. Böylelikle batılı toplumlarda insanlar fazlasıyla bencil ve saldırganlar. Bir kişi eğer alçak gönüllüyse onun zayıf biri olduğunu düşünürler, halbuki İsa şöyle demişti: “Dünya uysal, alçak gönüllü olanlara miras kalacak.” Açık açık egolarının reklamını ve egolarını memnun edecek şeylerin reklamlarını yapıyorlar. Sigara hakkında, onun sizi egoistik gösterdiğini ima eden reklamlar yapıldığını gördüm. Batıda çocukların eğitimi egoyu geliştirmek üstüne ve şaşırtıcı olarak da çocuklara diğerleri ile paylaşmak yerine diğerlerinden zorla almak anlatılıyor. Şefkat ve alçak gönüllülüğün hiç anlaşılamamış olduğu demokratik ülkelerden bahsediyorum, Hristiyan olmalarına rağmen, Hristiyanlık'ı uygulamıyorlar, takip etmiyorlar.

Böylece Hristiyanlık'ın köktendincileri yeni bir din kültürüne inanan yeni bir stil oluşturdular. Kazınmış saçları ile kiliseye giderler ve dönüşte de Kum Kum (evlilik ifadesi) sürmüş olan Hindu kadınları öldürürler. İsa'ya ibadet ederler ve kendilerini leke-patlaticılar olarak adlandırır ve adi serseriler gibi görünürler. Artık takım elbise giymiyorlar, ne de düzgün başka bir elbiseleri var. Tüm sene boyunca aynı elbiseleri giyiyorlar ve medyada ya da diğer organizasyonlarda yüksek mevkileri ellerinde tutuyorlar. İnsanlar bu tip adi, aşağılık ve itici

uğraş içinde olmayan kişilere gülüyorlar. Beyin ultra modernken, insanın rustik ve ilkel bir köylü gibi masum görünmesi gerekiyor. İslami köktendinciler, her türlü saçma modernliğe inanan bu batılı modern köktendinciler ile savaşıyorlar.

Sanatta bile, yazılarda ve farklı edebi ifadelerde, genelde popüler olan kitaplar çoğunlukla çok acayip olanlar.

Fransa bu fikirlerle dopdoludur ve belki de bütün bu fikirler, en yüksek konumlardaki politikacıların bile metreslerinin olduğu Fransa'dan çıkmaktadır. İnsanlar için takip edebilecekleri bir ideal yok. İdealizm, kendileri sonradan burjuva olmuş olan halk tarafından öldürülen Mari Antuanet ile bitti. Tüm yaşamları değişti ve aşağıladıkları ve bu yüzden de kral ve kraliçelerini astıkları burjuva yaşam tarzına yöneldiler. Böylelikle, çapkın, ahlaksız ve kaba insanlardan oluşan bir toplum çıktı. Batıda çok önemli olan nitelikler ve değerler İsa tarafından onlara verilmişti, fakat kimse bunlara ilgi ve alaka göstermedi.

Tüm Hristiyan Demokratik toplumlarda çok ahlaksız bir toplum yapısı oluştu. Bu Hristiyan kültürünün etkisinin Tunusta daha da kötü olduğunu hissettim, çünkü Tunuslu bayanları tıpkı Fransız kadınlar gibi yarı çıplak ve transparan elbiseler giyinmiş olarak gördüm. Ve bize Müslüman köktendincilerin sürekli olarak kendilerini tehdit ettiklerini söylediler. Ben “Neden bu lanetlenmiş Fransız kadınlarını takip ediyorsunuz? Nedir Fransız kültüründe bu kadar büyütecek?” dedim. Denir ki Fransa'da bir ev hanımının yarım gün fahişelik mesleği yapabilmesine bile izin verilmiştir. Eğer hal böyle ise siz neden dininize ve ülkenize tamamen karşı böyle bir kültüre yönelesiniz. Tunuslu bayanlar bunu gerçekten anladılar. Ben “Eğer sizler Tunuslu bayanlar gibi giyinir ve kültürlü davranırsanız köktendinciler için savaşılabilecekleri bir meydan kalmayacak.” dedim. Köktendinci Müslümanların bu kültüre yönelenleri öldüreceklerini söylemelerinin bazı nedenleri var. Fakat onların da anlamaları gerekir ki bastırılmış ahlığa dayalı almış oldukları konum tamamen saçmadır. Bu tip bir tavırla, batı kültürünün katliamını önleyemezler. Onlar kendileri ahlaksız ve çarpık bir hayat sürüyorlar. Ahlak boyunduruğu sadece kadınların üstünde, erkelerin değil. Bu Bayan Teslima Nesrin, onun kot pantolon giyip sigara içmesine şaşırdım. Onun kadınlar hakkındaki özgürlük fikri bu mu? Onun yapmacık dönüşümü, Müslüman kadınlar üstündeki gaddarlığa karşı duruşunu haklı çıkaramaz.

Herkes Müslüman kadınların büyük baskı altında olduğunu bilir. Bir keresinde Aurangabad'a gidiyordum ve yolda araba zenginlik şehri anlamına gelen Daulatabad'da arıza yaptı. Burada Müslüman kadınlardan oluşan bir kalabalık vardı. Kırık bir musluktan su dolduruyorlardı ve ben arabadan inip onlarla konuşmaya başladım. Hepsi kocaları tarafından boşanmış (Talak) Müslüman kadınlardı. Her birinin yedi sekiz çocuğu vardı ve onlara hiç nafaka verilmemişti. Açlıktan ölmek üzereydiler. Sularını musluktan alıyorlardı ve bazen yollarda, yollar onarılırken ya da yeni yollar yapılırken iş bulabildiklerini söylediler. Kırık dökük teneke parçalarından oluşan ya da kuru yapraklar, tenekeler ve taşlardan yapılan bir tür barınakta yaşıyorlardı. Bazı evler sıradan çamur ile yapılmıştı. Yağmurlu mevsimde köprü altlarında uyduklarını söylediler - tamamen en düşük seviyede ve fakir, zavallı kadınların çocukları ile yaşam mücadelesi, yarı çıplak ve aç. Bana bazı çocuklarının öldüğünü söylediler ve kocalarından hiç bir yardım ya da para alamıyorlardı. Kocaları üç kere 'Talak', 'Talak', 'Talak' der ve onlar sokaklarda yalnız başlarına bırakılırlar ve ölene kadar da bu şekilde devam edip, yaşamak zorundadırlar. Orada o kadar çok bu durumda kadın vardı ki gözlerim yaşla doldu. Daha fazla dayanamadım. Şimdi bile onları düşündüğümde, Muhammed Sahib'in bahsettiği bu sevgi ve şefkat, Rahim ve Rahmet dininin gerçekten ne olduğunu merak ediyorum.

Ebeveynleri boşanmış olduğu için ve nereye gideceklerini bilmediklerinden pek çok müslüman çocuğu ölmekte. Fakat bu sefil varoluştan kurtulmanın yolu yok. Ülkemizde Şah Banu davası diye bilinen çok önemli bir dava oldu, bir kadının kocasından bakımı için para alması gerektiğini söylediği. Bizim ülkemizde yönetimde olan insanların sürekli olarak azınlıkları tatmin etmeye çalışmaları büyük bir sorun olmuştur. Buna laiklik derler. Çoğunluktaki parti bu dengeli şekilde idare etmeye çalışır. İşledikleri her türlü vahşeti kabul ederek onları memnun eder. Bizde genel yasaların dışında Müslüman ve Hristiyan yasaları da vardır. katolik yasalarına göre Hristiyanlar boşanamazlar. Şah Banu davasında o zamanki Başbakan Bay Rajiv Gandhi, yüksek Mahkemenin bu kadının bakımı için kocasından para alması gerektiğini söylemesine rağmen, Yüksek Mahkemenin kararını müslümanlar kabul etmeli diyerek reddetti. En azından bir müslüman erkek bile bu kararı kabul etmezse, o da bu kararı kabul etmeyeceğini söyledi. Hiçbir müslüman bu kararı desteklemek için öne çıkmadı. İran'dan ya da Hintli Müslümanlardan gelecek bit fetvadın bu derecede mi korkuyorlar? Neden, annelerinin karşı karşıya kaldığı bu sorunla kendi kız kardeşlerinin ve kızlarının da karşılaşabileceğini düşünmüyorlar? Her ülkede olan şeylerin vardığı nokta bu, bir tarafta kadınlara eziyet eden ve Kur-an'ı çok yanlış bir şekilde kullanan köktendincileri görüyoruz. Kendileri kadın peşinde koşan, saldırgan ve büyük sarhoşlar. Ne yaptıklarını bilmeyip kadınlarını aşağılamaya devam etmeleri inanılmaz. Böylece kadınlar hakkın eşitliği olmayınca, batılı yaşam tarzlarına yöneliyorlar. Bunun tek kaçış olduğunu düşünüyorlar.

Bana B.M.'in neden Bosna'daki müslümanlara yardım ettiğini soran bir Rus ile karşılaştım. O Azerbaycan ile problemleri olduğunu fakat onları yola koyduklarını ve aynı zamanda da Çeçenistan'da olayları kontrol altına aldıklarını söyledi. “B.M. Müslümanları pek tanımaz. Bir kere Sırbistan'ı kontrol altına alsınlar, cihad zamanı olduğuna inandıklarından tüm ülkeyi İslami köktendinciliğe çevirirler”. Onun müslümanları algılayışına çok şaşırdım. Onların pek çoğuna çok saygım var. Dilerim bunun artık Cihad zamanı değil, Kıyamet zamanı, Yeniden Diriliş zamanı, Çiçek açma zamanı olduğunu kabul edebilirler. Yoksa bunu kaçıracaklar mı?

İkisi de yanlıştır, kişi tüm bu dinlerin aynı ruhaniyet ağacında hayata geldiklerini ve insanların bu ağacın çiçeklerini koparıp, bu ölü çiçeklerle savaştıklarını anlamak zorundadır. Şüphesiz, kutsal olmayan kişilerin araya girmesi ve yanlış yorumlar ile gelişen bazı saçma şeyler de bu dinlerin genelinde vardır. Örneğin, Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlar öldükleri zaman mezarlarından tekrar çıkacaklarına inanırlar ve yeniden doğuş, son yargı, kıyamet zamanında bu şekilde tekrar dirileceklerine inanırlar. Bu mezarların içinde beşyüz sene sonra nelerin kalacağını düşünmek bile çok manasız. Hiç kimse bu vücutlardan çıkacak olanın vücut değil ruh olduğunu ve insan olarak tekrar doğacağını ve kıyam ederek, tekrar doğarak kurtulacağını ne düşünmek ne anlamak istiyor. Kim bunu onlara anlatacak? Kimse onlarla konuşmuyor. Konuşmak istediğiniz anda öldürülebilirsiniz. Bildikleri tek şey öldürmek sanki. Kökten dincilerle ilgili en büyük problem şefkat sahibi olmamaları, çünkü Muhammed Sahib'i sevmiyorlar ve onun ne olduğunu ve neden bu dünyaya gelmiş olduğunu bilmiyorlar. Gerçeği bilmiyorlar. Onlar sadece doğru insanlar olduklarına inanıyorlar ve istedikleri kadar insanı (kafiri) öldürebileceklerini, istedikleri kadar sorun çıkarabileceklerini ve kendi köktendinciliklerini takip etmeyen diğer insanları yok edebileceklerini düşünüyorlar. Köktendincilerin dinin özü ve köklerini bilmediklerini ve kendilerini modern olarak gören insanların da bu modern akıllarının onları nerelere sürekeleyeceğini bilmediklerini görüyoruz. Tanrıya inancını kaybetmiş bu modern insanı ne büyük bir şok beklemekte. Her iki yolda da dünya barışı için yararlı olmayan ve sayesinde insanların kendi kalplerinde barış ve huzuru yakalayacakları yükselişleri için faydası olmayan şeyler yapmaya çalışıyorlar.

Doğrusu Hazreti Muhammed Kur-an'da hiçbir zaman İslamı ayrıcalıklı bir din yapmadı. Bir biri ardınca Musa'dan, İbrahim'den, İsa'dan ve Onun Annesinden büyük saygıyla bahsetti. Buna rağmen Müslümanlar ayrıcalıklı olduklarına inanıyorlar. Yahudi ve Hristiyanlar da kendilerinin dinlerinin ayrıcalıklı olduğuna inanıyorlar. Bir problem daha var - onlar Muhammed'in Tanrının ayrıcalıklı elçisi olduğuna inanıyorlar, Hristiyanlar İsa'nın son nokta olduğuna ve Yahudiler de kurtarıcılarının hala gelmesi gerektiğine, daha henüz gelmediğine inanıyorlar. Eğer bu enkarnasyonlar son olsalar idi neden Muhammed onikinci İmam - Mehdi'yi göndereceğini söyledi? Neden İsa Kutsal Ruh'u (Ruh-ül Kudüs) göndereceğini söyledi? Yahudilerin daha ne kadar Kurtarıcılarının gelmesini bekleyeceklerini ise bilmiyoruz. Küçük muskalar içinde Tevratlar giyinerek ağlama duvarı önünde göz yaşları döküyorlar, fakat aslında onlar için en önemli olan şey verdikleri borçları toplayıp, her halikarda pirlantalar satın almak.

Orjinal olarak Kur-an'ı anlayamayacak kadar eğitimsiz olan Müslümanlar, bazı ego-merkezci çok akıllı insanlar tarafından önderlik edilen Cihad'ın askerleri olduklarına inanıyorlar. Muhammed Sahib'in ölümünden kırk sene kadar sonra yayınlanmış olan Kur-an'ı bile okumamışlardır. Bunu yayınlayan kişinin kendisi de Hazreti Ali'yi, onun iki oğlunu ve diğer iki halifeyi daha öldürmüş olan çok vahşi bir kimsedir. Bu beşinci halifenin annesinin dördüncü halifenin çiğ çiğ karaciğerini yediği söylenir. Bu cihadda kaç Müslüman ölecek? Bir yandan Müslüman bir çoğunluk yaratmak için daha fazla çocuk yapıyorlar ve diğer taraftan da binlerle öldürülüyorlar. Cihad çok yakındır ve bu tip Müslümanlar yaşadıkları her ülkede barış ve gelişmeye karşı gerçek bir tehdit oluşturmaktalar.

Bu vahşi imajın üstesinden gelebilmek için tek yol bir veli ya da gerçek bir sufi olmakta. Müslümanların ihtiyacı olan, aydınlanma, kendini tanıma ile huzurlu bir varlığa ulaşmadır. Yahudi ve Hristiyanlar için de aynısı geçerlidir. Aynı İncil'e inanırlar, Müslümanlar da Eski Ahite Yahudiler kadar inanırlar, fakat herhalikarda birbirlerini öldürürler. Tüm dünyada insanlar, söz verildiği şekilde Tanrının Krallığına girerken, bu farklı dinlerin köktendincilerinin birbirlerini öldürmeleeri çok acı verici ve kalp burucu. Tanrı onlara akıl ve ve bilgelik ihsan etsin. İkinci doğumlarını almalılar, başarmalılar. "Kendini bil" yükselişin başlangıcıdır.

Kişi yahudilik, Hristiyanlık ve İslam'ın, bu üç dinin neden çok saldırgan olduklarını anlayabilir. Başlangıçlarında pek çok karmaşa, rahatsızlık ve onları yok etmeye varacak saldırganlıkla karşı karşıya idiler. Sonuç olarak devamlılıklarını sağlamak ve kendilerini korumak için savaşa dayalı bir din başlattılar. Sevgiden bahsettiler sözde, fakat intikam dinlerinin gizli kalmış temel akımı oldu.

Hindistan'da da bu hatlarla aynı hatlarda gelişmeler oldu. Hindular işgalci Müslümanların baskısına uğradıklarında bu bela ile savaşıyor yeni bir güce ihtiyaç doğdu. Sonuç olarak Sikh dini ortaya çıktı. Pencab'da yaşayan her Hindu ailenin, bir oğullarının, belki de en büyük oğullarının Sikh dinine girmesi ve Müslüman saldırılarına karşı koyması istendi. Hinduların gerisi pasif olarak kaldılar ve yükselişlerinin arayışına devam ettiler. Budizm ve jainizm gibi diğer dinler de vardır. Bu dinler çile çekmeye ve sabretmeye inandılar. Aynı zamanda da şefkate. Tüm bunlara rağmen, kitaplar okuyarak ya da ayinlerle zihinsel olarak donanan bazı müridler pek çok bölünme yarattılar. Bazı Hindular Arya Samaj adı verilen, ayinli ortodoks Hindu dinine karşı, şekli olmayan güce inanan yeni bir din oluşturdular. Bu dine mensup insanlar tartışmalarında ve konuşmalarında çok saldırgandırlar. Bunlar da ruhaniyet hakkındaki her şeyi bildiğine inanan bir diğer türdür. İçlerinden her hangi biri ile konuşup, halen zihinsel bir seviyede olduklarına ikna etmek çok zordur. Hindular hoşgörü ve

sabretmeye inanırlar. Fakat bir süre sonra onlar da Müslüman ve Hristiyanlar'ın baskıları sonucu savunmacı bir savaş tarzına yöneldiler.

Sonra Çin dinleri de var, insanlardan çok havyanlara karşı saldırmazlığa inanan. Tüm bu dinler, gerçekten büyük ve derin tüm bu dinler, içlerinde saldırganlık taşıyan yeni bir şekle büründüler. Bu dinlerin şartlanmaları insanları böldü. Bu problemi çözecek tek yol tüm dinlerin özünde aynı olduğunu ve hepsine saygı duyulması gerektiğini anlamaktır. Bir kişi tek bir dine ait olamamalı, tüm dinlere ait olmalıdır veya kendi içindeki içsel, aydınlanmış olan dine ait olmalıdır. Ve bu din de herkesin içindedir, öyleyse onu evrensel saf din olarak adlandırabiliriz. Bu, günümüzde Hindistan'da oy kazanmak için kullanılan değil, içsel bütünlüğü, birliği oluşturmak için olan Gandhi Laikliğinin gerçek anlamını da kazandıracaktır.

Hindu dininde her insanın kalbinde Ruh'u, Atma'sı olan, Tanrının yansımasını taşıdığına inanılır. Eğer konu böyleyse, Hindu toplumunu nasıl oldu da değişik kasta bölünebildi? Medeniyetin başlangıcında Hindistan'da binlerce sene boyunca insanlar kişinin tabiatına göre kasta takip ettiler. Buna kişinin kabiliyetleri manasında "Jaati" denir. Tanrısallığa ulaşabilecek yetenekte bir insan "Brahman" olarak adlandırıldı. Bu tip insanlar tamamen saf, ve bütünüyle güç ve paradan uzak olması gereken insanlardı. İkinci grup "Kşatriya" lar olarak adlandırılan, güce dayalı olan ve masum, dindar ve baskı altında olan insanları korumakla yükümlü olan insanlardı. Üçüncü kasta işe ve para kazanmaya ilgisi olan "Vaişya" lar denirdi. Dördüncüsü de "Şudra" lar denilen, para için diğer insanlara hizmet eden daha düşük bilicteki insanlardı. Fakat bunlar insanın içindeki yeteneklere göre idi ve insanların hoşlandıkları şeylere göre, hiç bir zaman insanın doğumuna göre değildi.

Daha sonra bu dünyaya gelmiş olan enkarnasyonlardan biri olan Shri Rama kendi hayatında insanlara onların yeteneklerinden dolayı, karakterlerinden dolayı saygı duyduğunu gösterdi. Örneğin, Shri Rama sürgün için ormana gönderildiğinde Şabari adında kabilesel kastlardan olan fakir, yaşlı bir kadınla karşılaştı. O Shri Rama'ya büyük bir sevgi ve adanmışlıkla bazı böğürtlenler sundu. "Lütfen bunları kabul et ve ye çünkü hiç biri ekşi değil. Ben tadına bakıp seçtim." Başkası tarafından tadılan yemek veya meyveler yenilmemelidir (Uttişta). Eğer bir kimse bir meyvenin küçük bir parçasını bile ısırılmış olsa o meyve artık temiz değildir ve başka bir kimseye, özellikle de bir enkarnasyona sunulamaz. Fakat Shri Rama yaşlı kadının sevgisinden müteessir oldu. Neşe içinde böğürtlenleri kabul etti ve onları yedi. Onların tadını övdü ve birazını da karısı Sita'ya verdi. Erkek kardeşi Lashman biraz kıskanmıştı o da tadına bakmak istedi. Shri Rama'nın yüksek kasta mensup olmayanlarla yakın dost olduğu pek çok zaman görülmüştür. Aynı zamanda onun Ramayana'sı, yaşam hikayesi, haydut olan bir balıkçı tarafından kaleme alınmıştır. Bu balıkçı, bir diğer ilahi ozan olan Narada tarafından azize dönüştürülmüştür. Şüphesiz sıradan bir balıkçı, aynı zamanda da haydut olan bu kişi Shri Rama'ya öylesine bir saygı besliyordu ki Ramayana'yı, bu muhteşem destanı yazdı.

Daha sonra da yine Brahman ya da Kşatriya bir aileden değil de yüksek bir kasta mensup olmayan sütçü bir aileden doğan Shri Krishna geldi. Shri Krishna kendisi çocukluğundan itibaren pek çok mucize sergiledi. Onun yaşamı bir çocuğun belli bir ailede doğmuş olmasının onun "Jaati" si ya da kastını belirleyen bir şey olmadığını gösterdi. O Hastinapur'a giderdi ve orada yüksek kasta ait insanlar ve ailelerle yiyip içeceğine, onlarla kalacağına, kadın bir hizmetkarın oğlu, aydınlanmış bir Ruh olan Vidura'nın yanında kalırdı. Vidura alt kastlardan bir kişiydi, fakat Shri Krishna her zaman ona gider, onu ziyaret eder ve onunla kalırdı, onun evinde yemek yedi, Hastinapur'un kralları ile kalmazdı. Fakat daha sonraları kast sistemi kişinin doğumuna dayandırılır oldu. Böylece insanın kastı onun içinde doğduğu ailenin

kastına göre belirlenir oldu. Doğum ile yüksek ya da alçak bir kastın özdeşleşmesi hiç bir zaman başlangıçtaki fikir değildi. Aynı zamanda Tanrıça Durga'da iki sınıf tanırđı, Asurlar ya da Rakşasalar (Şeytani olanlar) ve Bhaktalar (adanmışlar). Hindu toplumunun bu yıkıcı kast sistemini ne zaman kabul ettiğini söylemek güç. Belki bazı fanatik din adamları dini kitaplarda kendi yaptıkları değişiklikler vasıtasıyla bu laneti ortaya attılar. Bu tüm dini yazıtlarda ortaya çıkan ortak bir fenomendir; bazı fanatikler veya kadınlardan nefret edenler kendi fikirlerini katarlar. Nasıl bu kitapları, yazıtları lekesiz, saf veya temel olarak kabul edip onları kelimesi kelimesine takip edebiliriz?

Hindistan'da bizim düşük kastlarda dünyaya gelmiş olan pek çok yüce şair ve azizlerimiz oldu. Aynı zamanda yüksek kastlarda da büyük şair ve azizlerimiz oldu. Bu, doğuma bağlı kast sisteminin insanın ruhani niteliklerini belirleyemeyeceği gerçeğini sabitliyor. Tüm bu şair ve azizler birbirlerine saygı gösterdiler ve insanlığın yücelmesine özen gösterdiler. Bu azizler hiç bir zaman yüksek eğitilmiş bir sınıftan ya da aşağı bir kasttan olduklarını hissetmediler bile. Hindu dini ayrıcalığa inanmaz ve bu da büyük bir nimettir. Takip edilecek tek bir kitabı yoktur. Hindu dininin organizasyonu yoktur. Shankara-Charyalar vardır ama bunların papazlar ya da mollalar gibi güçleri yoktur. Daha da ötesi, görünen odur ki Hindu insanlar herkese ibadet edebilir ve ister Hindu olsun ister Müslüman tüm azizleri kabul ederler.

Günümüzde, Brahmanlar güç-merkezcil olmuşlardır ve Kşatriyalar da tabii ki güce dayalıdırlar, böylelikle güç için sürekli çatışmaktadırlar. Hepsi de tamamen paramerkezcildirler ve hak veya hile ile hangi konumda olursa olsunlar para kazanırlar. Böylesi Vaişhyalara bile mücadele edilmemiştir. Onların doğru ve yanlış arasında düzgün bir sınır çizgisi olması gerekir ve insanların paralarını gaspetmemeleri, kapkaç yapmamaları ve fakir insanlardan para kazanmamaları gerekir.

Hindu kelimesi Hindistan'a gelmiş olan Büyük İskender tarafından çıkarılmıştır. Deniz anlamına gelen büyük Sindhu nehrini geçmesi gerektiğinde adını doğru telaffuz edememiş ve ona İndü demiş ve böylece Hintlilerin takip ettikleri dinin adı da Hindu olarak kalmış. İngilizler yönetirken ona Hindu-Stan diye hitab ettiler, fakat bağımsızlıktan sonra Hint dillerinde Bharat, İngilizce'de de India olarak adlandırıldı. Portekizliler ve Eritreya gibi pek çok Afrika ülkesi ona Hindu derler.

Tüm Dharma (din) kurallarına rağmen, toplum çok kast biliçli oldu ve kastın temel prensipleri kaybedildi. Bunun sonucunda Hindistan'da bugün seçimler kasta göre yapılmakta ve bu kast sistemi her yerde çok güçlü. Hatta başlangıçta anayasayı hazırlayan insanlar bile azınlıkları çoğunluk kanunlarından ayrı tutup onlara kırk senelik özel bir imtiyaz tanıdılar. Fakat bu imtiyazlar halen devam etmektedir ve gittikçe daha fazla insan bu imtiyazların farkına vardıkça bunlar üst sınıflara baskı kurmaya çalışmaktalar ve böylelikle acayip bir toplum yapısı oluşmuş durumda. İnsanların güç savaşına devam etmesi için dar görüşlü politikacılar kast sisteminden bütünüyle faydalanıyorlar. Bu insanların nasıl normale döneceklerini görmek ve hepsinin doğumlarından gelen kastları ile alakası olmayan yetenekleri olduğunu anlamaları zor olacak. Sahaja Yoga'da biz bu sorunu çözdük. Sahaja Yoga'da kişi içinde doğmuş olduğu kastın hissiyatını yitirir. Azizler gibi Sahaja Yogiler de aydınlanmış ruhlar olarak bütün bunların ötesine geçerler. Kastların ve dinlerin sahte sınıflandırmaları güneşin parıltısı ile karanlığın kaybolması gibi yok olur. Kandi aralarında hiçbir kast, ırk, millet ya da din farkı gözetmeksizin birbirleri ile evlenirler. Bu otomatik olarak, spontane bir şekilde olur ve bu evlilikler %95 başarılıdır. Bunlar çok iyi, mutlu aile ilişkilerinin modelleridirler.

Şimdi de Budizm hakkında bir iki söz. Efendi Buda şefkatten, şefkatten ve şefkatten bahsetti. O günlerin tüm sorunlarına dayandı ve hayatının sonunda maddi olarak çok kötü koşullardaydı ve nihayetinde de Hindistan'ın uzak bir köşesinde öldü. Efendi Buda'nın hayatı gerçekten idealdi fakat, insanlar Onun gibi acı ve çile çekmedikçe ve Onun terkettiği gibi herşeyi terketmedikçe ruhani yükselişe ulaşamayacağına inandılar. Münzevi, sofu anlayışa göre kişi ailesinden ayrılmalı, parasını, mal ve mülkünü, sahip olduğu herşeyi, sürdürmekte olduğu normal hayatı terketmeli ve ruhani yolda ilerleyebilmek için tamamıyla bekar olmalıdır. Fakat Budistler ve Budistler vardır. Farklı farklı tiplerin pek çoğu ayinler, törenler ya da zihinsel meditasyonlar içinde kaybolmuştur. Japonlar hiç bir şey anlamadan Zen sistemini takip etmektedirler. Buda'nın Nirvana'ya ulaştığı Bodhi Gaya'da çok güzel bir tapınak inşa ettiler. Cengiz Han Behar'ı işgal ettiğinde Budist rahipler şiddete başvurmazlar ve öldüler. Budizm'in bir diğer tipi de, Hiroşima'daki büyük acılardan ders çıkarması gereken Japonlarınki.

Dalai Lamalar şiddet karşıtı vaaz verirler, fakat çok para ve altın merkezci insanlar olmuşlardır. Pekin'de kutsal kasalarda üzerleri pali yazıtlı binlerce altın plaka ve bira bardağı görülebilir. Bunların, Hindistan'a kaçarken Bay Lama ve onu takip edenlerin beraberlerinde taşıdıkları altının bir kısmını nehre boşaltmaları sonucu, Çin askerlerince nehirden çıkartılanlar olduğu söylenir. Bu kurtarılmış ve müzeye konmuştur. Kendilerinin Sanyasiler olduğunu göstermek için safran rengi elbiseler giyerler, fakat Dharamşhala'da lordlar gibi yaşarlar. Bu tip bir Kanada'lı Sanyai ile Kanada'da karşılaştım ve o bana bunlardan başka elbisesi olmadığını söyledi. Tüm dünyada dilenmekte olan Dalai Lama'ya tüm servetini kaptırdığını söyledi. Dharamşhala'da bu saldırgan Dalai Lama'nın insanlarına karşı büyük bir protesto vardı, fakat pek çok hükümet bu para-merkezci (altın-merkezci) ruhani lidere sempati duymakta, bu yüzden, gerçek ve ikiyüzlülüğü ayırtedemeyen bu cahil hükümetleri pasifiye etmek için protestocular özür dilemek zorunda kaldılar.

Haliyle, Hindistan'ın üzerinde büyük bir mülteci yükü vardır ve Çin ve Hindistan arasında büyük bir diplomatik uçurum yaratabilecek bu altın bağımlısı Sanyasileri kabul edemediler. Nepal'de kara büyüye inanan Budistler vardır. Arayış içindeki pek çok kişi Nepal'e gidip kaybolmaktalar. Budist Lama'lar çok çeşitlidir. Bazılarının, Kundalini'yi yükseltmek için arayanların omurgalarında sırtları kırılana kadar dövüldüğü manastırları vardır. Çin'de de Merhamet Anne'ye, Çin enkarnasyonu olan Kwan Yin'e ibadet ederler. Efendi Buda söylenecek üç mantra vermiştir: Efendi Buda ya da aydınlanmış bir ruha teslim olmak; Dharma'ya (ahlak) teslim olmak; kollektiviteye teslim olmak. Yüksek sesli bir feryat ile bu mantraları söylerler. Tüm diğer dini enkarnasyonlar gibi o da "Martreya" dan, özgürlük ihsan edecek olan gelecekteki Buda'dan bahsetmiştir. "Martreya", Nirvana ihsan etmek için birlikte enkarne olacakları üç Anne anlamına gelir.

Bu tip bir ideoloji genç kadınların rahibe ve genç erkeklerin rahip olduğu Hristiyanlar özellikle de Katolikler arasında da görülmekte. Bu metodlar fazlasıyla doğaya karşıdır, çünkü insanlar insandırlar ve bu tip saçma bir sistemin içine doğru zorlanırlarsa, bir şekilde bundan kaçmaya çalışırlar ve gizlice farklı bir hayat yaşarlar. Bu, seksin neden bazı papaz ve rahibelerin aklını başından aldığını açıklar. İçlerinden pek çoğu bekar bir hayat yaşamayı bir şekilde başardılar, fakat o kadar bastırılmışlardı ki çoğu aşırı asabi oldular, sevgiden uzak ve kimseye merhameti olmayan kişiler. Tıpkı makinalar gibiydiler. Savaş suçlularının Almanya'dan Arjantin'e kaçmasına da bunlar gibiler yardım etmişlerdi.

Vatikan'ın nasıl kendi bankası Banca di Ambrosia vasıtasıyla dağıtmak için kalpazanlıkla dokuz milyon dolar bastırıldığını görmek çok şaşırtıcı. Her gün onların mafya ve Hristiyan

Demokrat Parti ile olan bağları İtalya'da çok iyi bir sulh hakimi tarafından ortaya çıkarılıyor. Kanada'da Kilise otoriteleri tarafından pek çok çocuğa tecavüz edildi. Avusturya'da pek çok rahip evli kadınları metresleri olarak tuttular. Bazıları gizlice karıları ile yaşamaktalar ve onlardan çocukları var. Onlar kelimenin tam anlamı ile babalar* . Tartışma konusu olan ise kilisenin dullara nafaka ödemek istememesi.

Eğer onları görüp ne tür insanlar olduklarını bilerseniz, onlara nasıl barış ödülleri verildiğine şaşarsınız. Barış ödülleri almış bir bayanı tanıyorum ve hayatımda karşılaştığım en asabi insanlardan biri. Bir keresinde Kalkuta'ya gidiyorduk ve bu bayan elinde acayip bir şey ile uçağa girdi. Ön koltukta oturmak istedi. Fakat ilgili ön koltukların sakatlar ve özürülüler için olduğunu ve yerlerinin değiştirilemeyeceğini söyledi. Onların kendileri için ayrılmış olan ön koltuklara oturmaları gerekli. Bunun üstüne o bayan kibirli bir üslup ile kendisinin çok önemli biri olduğunu ve ön koltuğun kendisine verilmesi gerektiğini belirtti. Uçuş ekibi ile sözlü olarak kavga etmeye başladı. Kapının önündeki küçük alanda o noktadan diğer bir noktaya yarım saat kadar dans edip durdu. Sonunda bu bayanın uçaktan ayrılması istendi. Doğrusu Ben de daha fazla dayanamadım ve uykuya daldım. Tabii ki bunlar o ödül almadan önce oldu, fakat o ödül o zaman almış olsa idi uçaktan kaç kişinin hapse gönderilmiş olacağını tahmin edemeyiz. Maalesef Tanrı için, millet için ya da evrensel fikirler için büyük fedakarlıklar yaptıklarını düşünen insanlarda bu tip kibirlilik çok yaygın. Onlar öylesine sinirli oluyorlar ki onlara yaklaşmak için saltanat kayığı kullanmanız gerek. Hiç bir şekilde Tanrının yakınında değiller ne de şefkat dolu bir dine yakınlar.

Hindistan'da insanların dinleri değiştirilerek Hristiyan yapılmışlardır. Genellikle bu insanlar fakir köklerden gelmekteydiler. İsa Mesih'in Buchingam Sarayında doğmuş bir İngiliz olduğuna inanırlar. Allahabad yakınlarında yaşayan bir köylü hakkında bir hikaye vardır. Onun dini değiştirilmiş ve ona Sikander (İskender) adı verilmiş, böylece o İskender Bhura olmuş. Bhura sarışın anlamına gelen kendi adı imiş. Allahabad'a her gelişinde Kutsal Nehir Ganj'a girmeye gidermiş. Onun dinini değiştiren misyonerler ona artık Hristiyan olduğunu ve Ganj'a ibadet edemeyeceğini söylemişler. O bu saçma öneriye şaşma kalmış ve kendi köy dilinde şöyle demiş: "Ben Sahib oldum, fakat nasıl dinimi (dharma) terk edebilirim?"

Çoğunluk oyuna sahip olmanın önemi demokrasinin bir laneti, bu yüzden hem Müslümanlar hem de Hristiyanlar ya insanların dinini değiştirerek ya da yapabildikleri kadar çok çocuk yaparak oylarını arttırmaya çalışıyorlar. Müslüman kadınların çocuk doğurma fabrikası gibi çalıştıkları söylenir. Papa da politik konularda çok sağırdır ve kürtaja karşıdır, fakat gizlice Polonya'ya, komünizme karşı savaşılmaması için silah gönderilmesine ve binlerce masum Polonyalının ölmesine pek aldırmaz.

Böylece şimdi de çok şaşırtıcı uygulamaları olan Jainizm'e geliyoruz. İlk olarak onlar her koşulda tüm kurtçukların, sivrisineklerin ve böceklerin hayatını kurtarmaya çalışırlar. Bir kulübe içine bir Brahmin'in konulduğu ve sonra da köyün tüm böceklerinin toplanıp içerdeki Brahmin'le beslenebilmeleri için bu kulübeye bırakıldığı ve zavallı Brahmin'in böcek ısırtıklarına oldukça uzun bir süre katlanması gerektiği anlatılır. Böcekler zavallı Brahmin'in kanını emmeyi bıraktıklarında kanla dolup yerde yan dönerler. Ancak bundan sonra zavallı Brahmin kulübeden dışarı çıkabilir. Ve ona bu büyük fedakarlığı için çok paralar verilir. Neden Brahmin kullandıklarını merak ederdim. Brahmin'in saf kanının böceklerle de ruhani bir hayat vermesini mi istemekteler? İnsan iğrençlik derecesinde saçma pek çok şey farkediyor. Efendi Mahavira'yı nasıl olur da bu şekilde, çırılçıplak gösterebilirler? Aslında bunun hikayesi şöyle olmuştu. Shri Mahavira meditasyonda idi ve meditasyondan çıktığında

elbiselerinin yarısı dikenli bir çalıya (kunj) takılıp koptu. Fakat elbisenin yarısı hala üstünde idi. Bu esnada Shri Krishna onu denemek istedi. Ona fakir biri gibi yaklaşıp şöyle dedi: “Bu bez parçasını neden üstünde taşıyorsun? Sen bir prensin ben ise fakir biriyim. Neden onu bana vermiyorsun?” Shri Mahavira kendi cömertliği içinde elbisenin kalan kısmına ona verdi ve kendisini yapraklarla örterek çok yakında olan sarayına doğru yürüdü. Vucüdün çıplak kaldığı zaman saniyelerle sınırlıdır. O kendi mahrem yerlerini yapraklarla örtüp kendi sarayının içine girmiştir. Şimdi ise, tüm mahrem yerleri titizlikle gösterilen çıplak Mahavira heykellerini her yerde bulabiliriz, sanki Mahavira mahrem yerlerinden başka birşeydeğilmiş gibi. Bu gerçekten her hangi sağduyu sahibi bir insanı rahatsız eder. Efendi Mahavira’yı neden böyle aşağılarlar? Sistin kilisesindeki Michelangelo’nun muhteşem eserlerini incellerseniz, o İsa’yı, Meryem Ana’yı ya da Baba Tanrıyı elbisesiz resmetmemiştir. Diğer insanları öyle resmetmiştir ama onları değil. Öyleyse Efendi Mahavira gibi yüce bir enkarnasyonun Hindistan’ın her yerinde çıplak olarak sergilenmesi çok alçaltıcı.

İki sene önce Hindistan’da Bombay valisi çok ciddi bir sorunda bana danışmak üzere birini gönderdi. Sorun Jain’lerin dışkılarıdaki kurtçukları bile yok etmek istememeleri idi. Bunlar dışkılarıdaki kurtçukları bir kaptan toplayarak belli bir tepeye bırakmaktaydılar ve bu yüzden de yağmurların sonrasında burası çok pislendi ve vali de ne yapacağını bilmiyordu. Aslında bu Jainlerin neden böcek ve kurtçukları yaşatmak istediklerini anlamaya çalışırken kayboluyorum. Sivrisineklerle ya da tavuklara ya da keçilere aydınlanma verebilir miyiz? Saldırganlık-karşıtı ideolojileri ile kimleri urtarmaya çalışıyorlar, hayvanları mı? İlk olarak insanlara karşı vahşetten uzak olmak lazım ki onlar değiller. Pek çok Jain Hindistan’da çok zengin kimselerdir ve aynı zamanda da çok ahlaksızdırlar. Bana sevgilisi olan zengin bir Jaini tedavi olmaya getiren çok zengin bir Jain bayanla karşılaşmıştım. Onun medya kralı olan kocası da hasta adamla kaçak aşk yaşamış. Jainizm’indeki karşılıklı anlayış. Bazı Jain doktorlar çok para-merkezci ve ahlaktan uzak. Bu doktorların bir kısmı takip ettikleri dine rağmen aşırı derecede kurnaz ve acımasızlar. Zaten genelde Jainler çok para-merkezcidirler. Efendi Mahavira’yı her zaman elbiseleri olmayan çıplak bir kimse olarak göstermeye çalışırlar. Çıplaklığın kişiyi Tanrıya götüreceği inancı hiçbir mantık ve anlayışa sığmaz. Hindistan’ın her yerinde Jainizm’in çıplak azizlerini çıplak halde yollarda yürürken bulabilirsiniz.

Bir keresinde Merut bölgesinin tahsildarı olan kocamla Hastinapur’a gittiğimde çok acayip bir durumla karşılaştım. Jain dininin iki mezhebi arasında bir tür anlaşmazlık vardı. Bunlardan biri, mensuplarının kuzey, güney, doğu, batı yönleriyle sarılmış olduklarına inanarak hiçbir elbise giymediği ve giyen azizlere de inanmadığı Digamber mezhebiydi. Diğeri de beyaz elbiseler giymeye inanan, fakat yüzlerini hiçbir böcek vucütlerine girip ölmesin diye bir bez parçası ile kapatan Şvetambar mezhebiydi. Maalesef biz önce Digamber tapınağına gittik ve tahsildarlığın gerektirdiği tüm takı ve eşyalarla en ön sırada oturduk. O anda kırk tane çırılçıplak aziz gelip platform’da oturdular. Benim için kaba bir şoktu bu. Başımı öne eğdim ve kocam da büyük bir öfkeye kapıldı. Bu adamlar başlarından ve koparabilecekleri her yerden saçlarını koparmaktaydılar. Bunun için büyük şair Kabir’in söylediği güzel bir dördlük vardır: “Eğer saçlarını kopararak ya da traş ederek cennete gideceğini sanıyorsan, senede iki kere kırılan koyun senden çok daha önce oraya varacaktır.” Öyleyse bu tip hileler denemenin manası ne. Eğer kıllarını koparmaya devam ederlerse Jainizm’in mutlak formuna ulaşacaklarına inanmaları çok şaşırıcı. Tüm bu sahneler kocamı gerçekten çok kızdırdı ve koltuğundan kalkıp elimi tuttu ve tüm tahsildar teşkilatını arkada bırakarak o salonu terk ettik. Kocam beni arabaya bindirdi ve sonra da kendi bindi. Bir adam koşarak ona doğru geldi ve sordu: “Sorun nedir? Ne için sinirlendiniz?” Kocam: “Bu terbiyesizliğe, bu kabalığa, bu aşağılanmaya tahammül edemeyiz” dedi. Başımı öne eğip bana şu soruyu sorduğunda şöför

arabayı çalıştırmıştı bile: “Neden bize böyle bir şey yaptılar?” Utançtan söyleyecek söz bulamıyordum. Sadece şunu söyledim: “Yüce Efendi Mahavira’yı takip edenlerin böyle şeyler yaptıklarını bilmiyordum. Bu yüzden de derhal ordan ayrılmamız gerekiyordu.” O “Sen dinleri bilirsin. Peki nasıl olur da bu insanların diğerlerine verdikleri bu korkunç şoktan haberin yok?” dedi. Ben de itiraf ettim: “Ben dinleri bilirim, fakat o dinleri başlatan öğretmenlerin tam aksine hareket eden takipçilerini bilmiyorum.”

Jainlerin aynı zamanda rahibelik (Sadhi) sistemleri de vardır, belki de sadece kadınlar için değildir bu çünkü zahit babalar (sadhu) da vardır. Hep çıplaklığı överler ve genelde elbise dükkanları vardır, özellikle de batı tarzı elbise dükkanları. Pamuklu elbise atölyeleri vardır ve ekolojik sorunlar yaratan her türden endüstrileri. Jain Sadhuları beslemekte çok iyidirler, fakat başka kimseyi beslemezler. Milyonlarca kişi geçit yaparken Mahavira resminin önünde Çavar denilen(Tibet sığırının kuyruk tüylerinden yapılan) bir yelpazeyi sallamak için gerekli bileti açık arttırma ile satarlar. Bir kişi bu onuru binler ya da milyonlar ödeyerek satın alabilir.

İnsan kişiliği için değerlik şeklinde dinin on özü vardır. Bunlar bozulmaya başladığında insanoğlu kafası karışık ve asabi olur. Ezeli Efendi, Öğretmen prensibinin pek çok enkarnasyonu, sevgi ve ahlaki disiplini vaaz ederek insanlardaki dengeyi düzeltmek için bu dünyaya gelmişlerdir. Onları takip edenler öğretilerini karmakarışık bir şekilde sokmuşlardır. Sahaja Yoga ile içsel olan Tanrısal Sevginin evrensel dini kişinin içinde aydınlanır ve arayan kendiliğinden gerçekten dindar, ahlaklı, huzurlu, şefkatli ve güçlü, aydınlanmış bir şahsiyet olur.

7. Bölüm

BARIŞ

Ego içimizde bulunan çok tehlikeli bir düşmandır. Egosu şişen biri kendini dünyanın en önemli insanı zanneder. Kişi aslında egosunun şişkinliği ile havalarda uçar ve bu gerçek olmayan yaşamın ani saldırılarını hiçbir zaman hissetmez. Ego başkalarını incitmekten ve onları mutsuz eden şeyleri söylemekten zevk alır. Ego kişiye insanlık dışı şeyler yaptırır. İnsanlar kendi kendileri ile yüzleşmezlerse egonun bu kötü karakterinin hiçbir zaman farkına varmazlar. Biri eğer birdenbire zengin olursa, onun egosu daha da şişer. Herhangi bir başarı veya takdir bu balonu daha da şişirir.

Bir kadın tenisçi gelecek tenis maçını yenip yenmeyeceğinden emin değildi. Erkek arkadaşı ona bu endişesini yenmesi için güç verdi. Onunla maç esnasında beraber olabilmek için İngiltere'ye gitti ve bunun için borç para aldı. Maç boyunca devamlı alkışladı ve bağırdı. En sonunda kız maçı aldı ve epey bir para kazandı fakat bu kazancının sonunda oğlanın suratına bakmadı bile ve oğlan onunla konuşmaya çalışınca onu tersledi.

Kişinin bir mülkü varsa kendini çok önemli zanneder. Bizim evsahiplerimiz hep bağırılırdı. O kadar seslerini yükselterek konuşurlardı ki dünyanın sonu geldi zannederdik. Bu evsahiplerinin şimdi 40 sene evvel çıkan kanunlar neticesine malları ellerinden alındı fakat hala bağırarak konuşuyorlar. Birinin kız arkadaşı çok güzelse, onunla evli olmasa bile, egosu şişer. Entellektüel kişiler, bilim adamları, iş adamları, bürokratlar ve politikacıların egoları şişmeye meyillidir. Bazı kültürler de egolu insan yaratır. Belki bu kadın ve erkekler davranışlarının ne kadar saçma olduğunun ve diğer insanların onlarla alay ettiklerinin farkına varmıyorlar. Egolarından etkilenen bu saçma davranış tarzlarının insan bilgeliğinin ötesinde olduğunun farkında değiller.

Saçma bir şeyi yapmamak için çaba sarfettiğiniz zaman ego devreye girmeye başlar. Ego, akıllı bir şekilde, son derece mantıklı olarak her türlü yanlış özleştirmeleri doğrular. İnsanların yanlış ve normalin dışında bir şeyin olduğunu anlamalarını engeller. Bu insanlar herhangi bir davranışı veya tavrı yeni birşey olduğu için kabul ettiklerini söylerler.

Yeni bir şeyi tecrübe etmeye insanlar her zaman açık ve hazırdırlar, her ne kadar saçma birşey olsa da. Bir kere ben üst düzey bir diplomatla konuşuyordum ve sohbetimiz Freud konusuna geldi. Bana “Neden Freud’u sevmiyorsunuz?” diye sordu. Ben de “Çünkü o yanlış biri ve ahlaksızlığı öğretiyor, ben Jung’u severim çünkü o Freud’a karşı başgösterdi ve akıllı başında bir çizgide yürüdü” dedim. O da “Bu Jung’un büyüklüğü nedir, geleneksel olarak söylenen şeylerin aynısını tekrar etti, yeni olan birşey söyledi mi ? Freud yeni birşey söyledi ve işte bu çok önemlidir.” dedi. Bende “Bayım, siz hayat boyu aynı yemeği yediniz, ama hiç bu masayı yemediniz. Bu masa yeni birşey, neden onu yemeyi denemiyorsunuz?” diye cevapladım. Tabii ki gayet yumuşak bir şekilde söylediğim bu lafın üzerine şoke oldu. Bu kişi çok akıllı ve tanınmış bir yazardı. Ben onun bu kadar sorumsuzca konuşarak hayat hakkında bu bilgisizliği sergilediğine şaşırdım açıkçası. Başkalarına göre o son derece sabırlı, dengeli, yaratıcı ve normal biriydi.

Batı’da ilk Sahaja Yoga toplantısında yedi tane hippie ile karşılaştım. O zaman küpeleri yoktu ama saçları felaketti. Ben böyle saçlı olan bir hayvan veya kuş bile bilmiyorum. Saçları bit doluydu ve devamlı kaşınıyorlardı. Ben onlara neden saçlarını ilkel insanlar gibi yaptıklarını

sorduğumda, ilkel insanlar huzurlu oldukları için onlara benzemek istediklerini söylediler. Onlara “Saçlarınızın altında modern beyinler var. O beyinlerinizi nasıl değiştireceksiniz peki?” demek zorunda kaldım.

Modern edebiyat ve sanat çok çabuk ilerlemekte. Ne kadar hızlı ve çabuk olursa da, o kadar tutuluyor.

İnsanların ilgisini çekebilmek için kitapların çok hızlı konularda olması gerekiyor, hatta filmlerin konuları bile hızlı ve hareketli oluyor ve insan takip ederken kayboluyor. Aynı zamanda konuların çoğu yüzeysel oluyor. Konu hızlı olduğundan o hız seyircinin derin düşünmesini engelliyor. Aynı şekilde hislere, insana huzur ve saf neşe veren yerlere hitap etmiyor.

Hız insanların egolarını çok ama çok şişirir, Grand prix gibi egoları olur. İnsanlar Grand Prix'nin çok önemli bir spor olduğunu kabul ettiler ve o yarışlardan çok zevk alıyorlar, fakat doğruyu isterseniz bu spor dalı ego için çok kötüdür ve egoyu şişirir. Kazanan kişi çok egolu olur, aynı şekilde onu tutanlar da. Herhangi bir yarışçı kaza yaparsa, seyirci bundan haz duyar. Belli ki Grand Prix yarışlarının birinde kazada yanan kişi yanmak için değil de, sadece insanlar onun yandığını görerek şok olsunlar diye Tanrı tarafından özel olarak seçilmişti. Bunun bir başka örneği de İspanya'da yapılan boğa yarışlarının verdiği heyecan. İspanyollar boğa yarışlarına bayılıyorlar. Senede 6 kere boğa yarışları düzenlenir ve arena tıklım tıklım seyirci ile dolar. Bu gelenek, zamanında İspanya'yı yöneten Türkler tarafından başlatılmış. Türkler yerel insanlara çok kötü davranırmış. Sonra Franco diktatörlüğü başlamış. O da çok acımasız ve katı bir diktatörmüş ve bunun üzerine insanlarda bir karşı gelme duygusu başgöstermiş. Bunun neticesinde insanlık dışı bir ego gelişmiş ve bu egodan dolayı insanlar sadistçe şeylerden, mesela bir boğanın matador tarafından öldürülmesini görmekten zevk almaya başlamış. Birkaç İspanyol kadınla tanıştığımda onların çok egolu olduklarını hissettim. Onlara “Ne yaparsınız?”, “Mesleğiniz nedir?” diye sorduğumda, bana “Biz yetiştirilmiş matadoruz” cevabını verdiler. Ben sessiz kaldım çünkü bu kadar hırslı bir kadına insan ne diyebilir ki? Şayet kadınlar güreş veya bu matadorluk işini öğrenmeye başarlarsa onlara ne olur? Onlar erkek ve kadın arası bir kişilik olurlar.

Bir keresinde Amerika'da, Los Angeles'da idim. Havaalanında birçok kolsuz bluz giyen kadınların kollarının ne kadar kaslı olduğunu görünce çok şaşırdım. İlk önce bu modayı anlayamadım. Bu kişiler uzun saçları ile kadına benziyordu fakat kasları erkek gibiydi. Sonra öğrendim ki kadınlar erkeklerden üstün olduklarını gösterebilmek için kaslarını geliştiriyorlarmış. Kısacası, halen bir şekilde erkek-kadın arasındaki şiddet devam etmektedir. Karşı cinse savaş açmaya ne gerek var ki çünkü iki cins birbirini tamamlamak için yaratılmıştır. Artık ne zaman bunun ne kadar lüzumsuz birşey olduğunun insanlar farkına varacaklar bilmiyorum. Şayet erkek ve kadınlar aralarında ahlaki başarıları için değil de fiziksel başarıları için rekabet etmeye başarlarsa, çocukları da aynı şeyi öğrenir. Kadınlar para kazanmak için vücutlarını satmıyorlarsa bu kadar vücutlarına düşkün olmamalı. Aynı şekilde erkekler de rugby oynamadıkça kaslarını geliştirmek için bu kadar vakit ayırmaları çok lüzumsuz. Günümüzde bu vücut geliştirme çabası içinde olanların tam tersi çok zayıf olmak çok moda. Onlarda başka bir uca gidip aç kalıyorlar ve bazen anorexia gibi bir takım hastalıklar oluşuyor. Zayıflayarak da insanlar egolu oluyorlar. Zayıf bir kişi kilolu birine nazaran çok daha öfkeli olur. Bunun nedeni kötü işleyen karaciğerdir. Kişi o kadar yorgun düşmüştür ki hem çok zayıftır, hem de son derece sinirli olur. Ben çok zayıf olupta öfkelerini kontrol altına alamayan insanların sinirden titrediğini gördüm. Sinirlerini ortaya vururken

fasulye sapı gibi titriyorlardı. Bu çok ürkütücü çünkü sinirlenince yüzleri, ölü insan görmüş gibi bembeyaz oluyor.

İnsanın benliğinde egoyu şişeren bir takım yanlış fikirler yatmaktadır. Kişi herhangi bir ülkede yetişmişse o ülke ile kendini bağdaştırır. İnsanların bir eski alışkanlıkları da herhangi bir yanlış fikir altına bir klüp oluşturmaktır. Ego kendini çok terbiyesizce gösterir. İnsanlar “Ben bunu sevmem“ derlerse bu onların görgüsüz ve kötü yetiştirilmiş olduklarının göstergesidir. Bazı politikacılarda “ben inanırım ki ..” derler. Siz kimsiniz ki birşeyi sevmiyorsunuz, siz kimsiniz ki birşeye inanıyorsunuz ve doğru yanlış bu inancınızı heryere yayıyorsunuz? Sizin inandığınız şeyin doğru şey olduğu ne malum? Veya sizin “çok nadir” olan birşeyi sevdiğiniz için, o şeyin sizin gibi bilgili bir kişi tarafından sevildiğinden dolayı iyi birşey olduğu ne malum?

Ben egoları yüzünden gerçeği kabul edemeyen bir çok kişi ile tanıştım. Bir keresinde son derece terbiyesiz ve ukala bir gazeteci benimle televizyon için röportaj yapmaya geldi. Sanki gazetecilerin çoğu aptallıkları eleştirilsin diye yetişmiş. Bu kişi çok özeldi. Benim İngiltere’de, Londra’da ne yaptığımı sordu. Benim kendi fakir insanlarıma, Hindistan’da yardım etmem gerektiğini söyledi. Ben de ona “Ben kendi seçimimden değil, eşimin işi için buradayım, kendisi Birleşmiş Milletlerde görevli, ayrıca ben her sene en az 6 ayımı Hindistan’da geçiririm” cevabını verdim. Ona alçak gönüllülükle sordum “Hindistan’daki fakirlikten kim sorumlu? Şayet bir ülkede 300 sene boyunca “misafir” kalınırsa, hiç vizesiz veya ikametsiz, o ülkenin nasıl zengin olmasını umarsınız ki? Hindistan’ın tüm zenginliği düşüncesizce yurt dışına kaçırıldığında sizce kim zengin olur ve kim fakir kalır?” diye sordum. Gazeteci sıradan bir hintli evkadımından gelen bu cevaba çok bozuldu. Sonra başka bir soru sordu “Hindistan nüfusu niye bu kadar kalabalık ?” bende son derece sakın olarak “Diyebilirim ki bu yüksek nüfustan siz de bir parça sorumlusunuz” cevabını verdim. Bu İngiliz gazetecinin egosunu sessizce izledim ve “siz, korkunç nüfusunuzdan nasıl bizi sorumlu tutabilirsiniz?” diyerek öfke ile yerinden fırladığını gördüm. Buna da ben çok sakince “Ben gazetede okudum, İngiltere’de, Londra’nın içinde, her hafta aileleri tarafından iki çocuk öldürülmekte. O zaman bana söyleyin, hangi normal çocuk, çocuklara sevgi beslenmeyen bir ülkede doğmak ister? Komşular bile çocuk sevmiyor. Çocuğunuz varsa kiralık kat zor buluyorsunuz. Belki çocuklar, Hindistan’da olduğu gibi sevgi dolu ailelerde doğmaktan çok memnunlar. Çocukların kimin bankada kaç parası var umrunda değil. Onlar en değerli olan şeyi, sevgi isterler” cevabını verdim. Benim cevabım onu öfkeden delirtti. Bana saldırdı “Duyduğuma göre siz aydınlanmayı bedava vermektесiniz, bunu hiçbir Anglo-saxon beyni algılayamaz.” Bende ona son derece kibarca “Tanrı sevgisi için kaç para ödenir? Siz İsa’ya kaç para verdiniz? Ayrıca şimdi size bir soru sorabilirmiyim?” dedim. O da “buyrun, sorun” dedi. “Lütfen bana söyleyin bu özel Anglo-Saxon beynini hangi Tanrı yarattı?”. Bundan sonra o sustu. Malzemelerini topladı ve hiçbirşey çekmemiş olan kameraman ile çıktı. Daha sonra insanlar onun medya dünyasında “buldog” lakabıyla anıldığını söylediler.

Gerçeği kabul etmek istemeyenler olabilir, benim açımdan bu kabul edilir, ama gerçeğe sırt çeviren kişi eninde sonunda kendini problemlerle dolu bir dünyada, kargaşa içinde bulur. Ben insanlara içki içmemelerini, alkolün kötü olduğunu söylemeye çalışıyorum. İçki içen 80 yaşları civarında bir iş adamı bana geldi ve “ben 80 yaşındayım fakat artık bir insan gibi değilim” dedi. Ben “Neden, ne oldu?” diye sordum. “Artık uyku uyuyamıyorum ve içki içiyorum, sonra uyuyorum ama ertesi gün başım ağrıyor. O zaman hizmetçilerime, karıma, çocuklarıma bağırıma başlıyorum ve hepsi benden kaçıyor. Artık sabahları kalktığımda evde kimse olmuyor. Herkes dışarı çıkıyor, kaçıyor. Bunun yanısıra bir de iflas ettim, işte içkinin bana yaptıkları, fakat artık bu yaştaım ve değişemem. Bana kutsama verin ki bir dahaki

yaşamımda alkol denilen o tiksindirici şeyden uzak durayım” dedi. Bu yaşlı iş adamı bu kadar zor bir durumda idi, fakat onu işinde başarılı olduğundan dolayı, içki sorununa rağmen örnek olarak gören birçok genç iş adamı ile tanıştım. Şayet içki içerlerse 80 yaşına geldiklerinde başarılı birer iş adamı olacaklarını zannediyorlardı. İnsan yanlış yaptığında çok büyük bir ego oluşur, aksi takdirde yaptığı yanlışları nasıl haklı çıkarır ki? O yüzden yanlış yaptığınızda ve devamlı olarak doğruyu yaptığınıza inanmaya çalıştığınızda egonuzu besliyorsunuz demektir.

Günümüzde batı ülkelerinde küçük çocuklar bile son derece terbiyesiz ve şiddet eğilimli. Onları kontrol etmek çok zor. Birgün, trenle, 1ci mevkide tek başıma oturuyordum, Surrey’de bulunan evimden Londra’ya gidiyordum. Bir durakta 1ci mevkiye yaşları 8 ila 12 arasında değişen ve çok iyi bir özel okulda okuyan çocuklar geldiler. Mavi üniformaları vardı ve benim bulunduğum kompartmanda küçük bir bıçakla koltukların yastıklarını kesmeye başladılar. Hep beraber bana “Lütfen merak etmeyin, size dokunmayacağız, fakat izin verin biraz eğlenelim” dediler. Onlara “Neden bunu yapıyorsunuz?” diye sordum, “Çünkü zevk alıyoruz, bir mahsuru mu var?” diye cevap verdiler. Ben sustum çünkü şayet birşey söylersem bıçaklarını boğazıma dayamalarından korktum. Bir sonraki durakta indim ve istasyon şefine çocukların ne yaptıklarını söyledim. Küçük çocuklara bakmaktan sorumlu büyük çocukların onlara hakim olmaları gerekirdi. Fakat onlar da içkili idiler ve sızmışlardı. Uyandıklarında bile hala yarı sarhoştular. Onlara okullarındaki küçük çocuklara bu şekilde bakmamaları gerektiğini söylemek istedim. Fakat istasyon şefi hiçbirşey söylemememi çünkü onların kural dinlemediklerini söyledi. Onlara neden içki içtiklerini sorduğunda istasyon şefini dövmeye kalkmışlar. Aynı şekilde şayet okula şikayet ederse, sonucunun çok kötü olacağını söylemişler.

İngilterenin bu hali beni şoke etti. Böyle bir yerde bir bayan nasıl tek başına seyahat edebilir? Bu kadar ileri bir ülkede nasıl güvende olunabilir? Fakat durum Amerika’da daha kötü, şayet akşam sekizden sonra arabanızdan pastaneye uğramak için inerseniz, döndüğünüzde etrafınızda 4-5 tane güçlü kuvvetli kişi bulursunuz ve çantanızı kapmaya çalışırlar, ve karşı koyarsanız sizi öldürürler. Bu şiddet sadece para için değil, veya kadınlara yönelik değil, insanlar sırf şiddet uygulamak için böyle davranıyorlar, çünkü şayet böyle davranmazsanız seni zayıf olarak görürler ve sizinle alay ederler.

Fiziksel açıdan zayıf, geri zekalı, cahil, aynı ırktan olmayan, yasal olarak ülkeye giren göçmenlere, kadınlara, erkeklerin eşlerine ve çocuklarına karşı uygulanan şiddet en yaygın olanlarıdır. İşte bazı “güçlü” insanlar, mağdur olanlara ve toplumun zayıf kısımlarından gelen kişilere böyle şiddet uygulamaktadır. Bundan da sanki yaptıkları en güzel şeymiş gibi son derece zevk alırlar. Eskiden insanlar gerçek azizlere karşı şiddet uygularlardı. Azizler sabırlı davrandılar ve doğrudan kaçmadılar fakat şeytani olan insanlar onların kıymetini bilmedi. Günümüzde de şeytani insanlar vardır, bunlar dini topluluklar altına sığınır ve dürüst olmayan, şiddet dolu, gerçek olmayan şeyleri yayan ve sade ve inançlı insanların paralarını alan insanlardır.

Bunun yanısıra entellektüel olan ve gerçekten hiç haberleri olmayan insanlar bulunmaktadır. Onlar bir politik partiye destek verme çabasıdadırlar veya bir politik grup oluşturmaktadırlar. Maharashtra’da böyle çok kötü bir grup vardı. Kendilerine “Kör inancın sonuçlarını yok edecek kişiler” adını vermişlerdi. Fakat kendileri gerçeğin farkında değildiler. Aziz olarak hiçbir ruhani otoriteleri yoktu. Birkaç kişi birleşmiş ve başkalarının “kör inançlarını” yok etmeye uğraşıyorlardı.

Kendileri kör olan ve körükörüne kendi fikirlerine inananlar, başkalarının kör inançlarını yok edemezler. Bunu sadece gerçek bir aziz yapabilir. Hindistan’da kör inançtan ve sahte gurulardan bahseden birçok aziz vardı. Ben de 1972 senesinden beri insanları kör inanca ve sahte gurulara, tarikatlara karşı uyarıyorum. İnsanlar benim çok konuştuğumu ve dikkat etmezsem bu şeytani insanların beni öldürmeye kalkacaklarını söylediler. Kimse beni öldürmeye kalkmadı ve ben de bir insan gurusunu satın almaz demekten vazgeçmedim.

Sahaja Yoga’ya gelince insanlar önceden şartlanma olarak onlarda yerleşen uç boyutlardaki kör inançlarından, geleneklerinden ve özleşmelerinden arınıyorlar. Bu, içinde ruhunun ışığı parlayınca kendiliğinden oluyor. İşte o zaman son derece faydalı ve neşe veren gerçeği sadece siz görebiliyorsunuz. Bana karşı birçok yanlış kararlar çıktı fakat hiçbirinin temeli yoktu çünkü bir yandan kendileri milyonlar kazanırlarken, diğer yandan dürüst insanlara “para peşinde” diyerek kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Herhangi bir dinin başında olanlar gözlerini açmalı ve gerçeğin ne olduğunu, o dine inananların iyiliği için neye ihtiyaçları olduğunu anlamaya çalışmalıdırlar. Fakat kendileri gerçekten uzak oldukları için, eninde sonunda şiddet başgösteriyor. Aydınlanmanızı almak için Sahaja Yoga’ya, ihtiyacınız olduğunu ispat etmek çok kolay. Bu birçok ülkede ispat edilmiştir. Buna rağmen, azizleri ile tanınan Maharashtra’da bazı yanlış yönlendirilmiş kişiler Sahaja Yoga’ya seminerlerimize saldırarak zarar vermeye çalıştı. En kötüsü küçük bir köyde oldu ve küçük okul çocuklarına taş vererek beni dinlemeye çalışanlara aşağı yukarı 500 tane taş fırlattılar. Birçok kişi yaralandı. Tabii ki şimdi hepsi iyileşti. Bu kadar şiddet dolu olan bu kuruluşa karşı da dava açıldı. Fakat bu kişiler polise rüşvet verdiler ve aslında bizim onları taşıdığımızı söylettirdiler. Fakat yaralandıklarına dair doktor raporları yoktu. Bu dava son beş senedir devam etmektedir ve henüz bir karar alınmamıştır. İşte gerçeği arayan birçok insanın akıbeti böyle olur.

Tüm dünyanın iyiliği için gerçeğin aydınlığa kavuşturulması gerekir. Bu da birçok azizin doğduğu Hindistan gibi bir ülkede yapılabilir. Ne yazık ki, Hindistan’da bile, birçok azize saldırılmış ve işkence edilmiştir, bunun yanında birçok dürüst olmayan fakat iyi konuşmasını bilen, Rajneesh gibi kişiler çok tutulmuştur. Hayret, insanlar kendi soylarını bile düşünmüyor ve gerçeği kendi çocuklarına bile vermeyi istemiyor.

Bir sonraki bölümde size Sahaja Yoga’nın ne gibi iyilikler yapacağını anlatacağım. Bu bir iddia değil ama gerçektir. Memnuniyetle söylüyorum ki Sahaja Yoga’ya gelenler tamamıyla şiddetten uzak, son derece sevgi dolu, şevkatli insanlar oldular ve Tanrı’nın kutsaması ile kimse onlara zarar veremiyor. Deneseler bile, Sahaja Yogiler bu negatif güçler tarafından yaratılan bütün problemlerin üstesinden gelebiliyorlar. Beyinde yedinci çakranın açılmasından itibaren, huzura giden bu yol insanların içlerinde, kalplerinden başlayarak sessizce ilerlemektedir.

Ben, yaşamımda, 65 ülkeden binlerce insanın seminerlerimizde toplandığını gördüğüm için çok şanslıyım. Aralarında hiçbir kavga veya tartışma olmuyor. Bu seminerler şehir dışında, deniz kıyısında bir köyde, aşağı yukarı bir hafta sürmektedir. Bazı doyumsuz köylüler kuyunun içine pis şeyler atarak suları pisletmeye çalıştılar fakat yaşları nerdeyse beş olmayan çocuklar, melek gibi, bunu görüp bu kuyudan su içmememiz gerektiğini bana haber verdiler. Bu kadar büyük ve her istedikleri hasarı yapabileceklerini zanneden negatif güçlere karşı her zaman yardım gelmesi çok şaşırtıcıdır. Bu zamanlar çok kutsal zamanlardır ve bundan faydalanmak isteyenler hayatlarına gerçek anlamı vermeyi başarabilirler.

Yüce bir Annenin ve Babanın çocukları, bir bütünün parçası olduğumuzu sadece ruhumuzun ışığı altında görüp hissedebiliriz. Vücuttaki hücreler kolektif olarak hareket eder. Şayet vücudun bir bölümüne zarar gelmişse, diğer bölümler o bölüme yardım eder. Vücudun her bölümü son derece koordine bir şekilde çalışmaktadır. Konunun bilimsel tarafına inmemize gerek yok. Fakat belli ki vücudun her tarafı birbiri ile sinir sistemi sayesinde bağlantıdadır. Vücutta yer alan refleksler Sahaja Yoga'da beraber olan insanların doğal davranışları ile aynıdır. Bir kişi hasta ise, tüm Sahaja Yogilerin vücutları ona yardıma koşar. Birinin ciddi bir sorunu varsa, yaşayan bir organizasyon olan bu organizasyon kendiliğinden problemi çözmek için hareket eder. Ruhun ışığında kişi tamamıyla bütünün bir parçası ve son derece bilge ve her şeyin farkında olur. Elde edilen en muhteşem şey ise neşe dolu olmaktır ve başkalarında kusur aramak yerine, diğer kişilerden neşe duyacak bir hassasiyet elde etmektir. Bu dünyaya barışın gelmesinin tek yolu konuşarak veya organizasyon yaparak değil, insanları bu yeni farkındalık konumuna, onları aziz mertebesine ulaştıran bu dördüncü boyuta getirerek olur. Fakat bu şiddet dolu insanlar konusunda ne yapabiliriz? Kendimizi onlardan nasıl koruyabiliriz? Bunun cevabı, artık Tanrı'nın Kraliyeti'nde olduğumuzdur.

Bizler artık Tanrının Kraliyetindeyiz ve o bizim korumamızdan ve iyiliğimizden sorumludur. Fakat ilk olarak bu kraliyete alçak gönüllülük ile hazır olduğumuzda girmemiz gerekir. Şayet biri aydınlanma almak istemiyorsa, kimse onu zorlayamaz. Bir tohuma zorla çiçek açtırılmaz. Şayet sen tohumu toprak anneye koymazsan, ve ona sevgi suyu vermezsen o tohum açmaz. Aynı şekilde bizler ruhun ışığında isek, huzursuz, üzgün, ve sinirli olmamız mümkün değildir. Gerçeği arayanların rüyaları onlar hakikaten gerçeği arıyorlarsa gerçekleşir.

Dünyadaki barış, sadece dünyayı yönetenlerin aydınlanmalarını aldığında olur. Bu değişik ülkelerin liderleri, Sahaj kültürü sayesinde birbirlerine saygı ve sevgi beslerler. Socrates tarafından anlatılan iyiliksever kral gibi olurlar ve global barışı düşünürler. Günümüzde dünyada devamlı savaş rüzgarları esmekte.

Örneğin, Bosna'daki savaşta Müslümanlar, Sırlar ve Hırvatlar kendilerini bilmemektedirler. Hristiyan ve Müslüman dinlerine inanıyorlar. Hırvatlar katolik Hristiyan ama onlar İsa'ya inanıyor mu? Ya Müslümanlar, şekilsiz Tanrı'ya inanıyorlar ve buna rağmen toprak için savaşıyorlar. Aslında Hz Muhammed hiçbir zaman sadece bir dinden bahsetmedi. O Abraham'dan, Musa'dan ve İsa'dan bahsetti.

8. Bölüm

DÜNYA BARIŞI

Gerçek şudur ki son 10-20 yıl gibi bir süre içinde, modern zamanların kaotik şartlarından etkilenen çocuklarımızın, anne, babalarımızın ve ailelerimizin ahlaki değerlerinde büyük bir çöküş olmuştur.

Toplumda ve politikada huzura erişebilmek için ahlaki değerlerin tekrar kazanılması için çaba sarfedilmelidir. Bunun için köklerimize inmemiz gerekir. Çocuklarımıza bütün dikkatimizi vermeli ve onları doğru büyütmeliyiz. Çünkü bugünün çocukları yarının vatandaşlarıdır. Bugünün çocukları geleceğin toplumunu oluşturacaktır. Gerçekten barış dolu bir gelecek, yatırımı silaha yapmakla elde edilmez. Çocuklarımıza yatırım yaparak, yakın gelecekte en değerli kar payını, barış ve ahlak içeren bir toplumu kazanabiliriz. İlk olarak çocuklarımıza iyi bakmalıyız ve bu da sadece aileler bu sorumluluğun önemini algılayarsa en iyi şekilde gerçekleşir.

Aileler çocuklarına, topluma ve ülkelere karşı ailedeki gençlerin en iyi şekilde yetiştirilmesinden sorumludur. Bugünkü duruma bakılırsa, bu konudaki sorumluluklar ve yapmaları gerekenler konusunda asıl ailelere eğitim vermek gerekiyor. İlk olarak Freud tarafından verilen ve zararlı olan bilgilerin hepsinin denize fırlatılması gerek. Bu, Freud felsefesinin okullarda ve üniversitelerde ders programlarından kaldırılması ile mümkün olur. Aileler, mayolarını giyip tatil yapmaya gitmektense çocuklarıyla vakit harcamalıdır. Hayat eğlenceli olmalı fakat disiplin de gereklidir. Çocukların nereye gittiği, ne zaman döndüğü ve arkadaşlarının kim olduğu bilinmelidir. Aileler çocukları ile güzel vakit geçirmeli. O zaman çocuklar sevgi dolu aileleri ile geçirecekleri zamanı iple çekerler ve boş boş sokaklarda dolaşmazlar. Çocukların yetenekleri keşfedilmeli ve teşvik edilmelidir. Çocuklar ile zaman geçirildiğinde saf bir neşe elde edilir.

Akshaya adında küçük bir çocuk düşüp kafasını kırdı fakat Sahaja Yoga ile iyileşti. Birgün ona telefon ettim ve benimle konuşmaya başladı. “Mataji, bisküvi nasıl yapılır bilir misin?” diye sordu. Ona bilmediğimi söyledim. Bana öğretmeye başladı: “İlk önce annenden tepsiyi temizlemesini isteyeceksin. Sonra annenden unu hazırlamasını isteyeceksin. Sonra annenden unu yoğurmasını isteyeceksin, sonra sen unu şekillendirebilirsin. Sonra annenden tepsiyi fırına koymasını isteyeceksin. Bunun için sadece eldiven takması gerekiyor. Sonra bisküviler pişince annenden tepsiyi çıkarmasını isteyeceksin. Bisküviler soğuyunca onları pasta kabına koyup arkadaşlarıyla beraber yiyebilirsin.” Bende ona “Benim annem yok” dedim. “Nereye gitti? Onu çağırırsan iyi olur“ dedi. “Tanrı’ya gitti, gelemez” dedim. Çok üzüldü ve “O zaman sen bisküvi pişiremezsen ben senin için pişiririm çünkü benim annem var” dedi. İki arkadaş arasında geçen ne kadar tatlı bir diyalog. Böyle güzel hikayelerden bende raflar dolusu var. Bu tecrübelerimle uzun bir kitap yazabilirim.

Çocukların masumiyetini bozan tüm girişimcilerin çabalarına bir şekilde son verilmesi için ailelerin kolektif olarak uğraşması gerekmektedir. Çocukların masum kafalarına açık saçık ve ahlaksız fikirleri sokan tüm film ve videoların yasaklanması gerekir. Bu tür video ve filmlere karşı ailelerin kampanya başlatmaları gerekir. Çocukları yetiştirirken büyüklerine, öğretmenlerine, birbirlerine ve topluma saygı duymaları öğretilmeli. Küçük yaşta onlara tüm insanlardan oluşan bir aile, global barış ve global din fikri aşılanmalıdır. Aileleri onlara

hayatta en önemli şeyin saf ve karşılıksız sevgi olduğunu ve en önemli değerın para değil de ahlak olduğunu öğretmelidirler. İtina ile seçilmiş kitaplar okuyarak çocuklar doğru yaşamı seçerler. Kullandıkları kelimeler tatlı sözcüklerden oluşmalıdır ve alçak gönüllülüğü ifade etmelidir. Farkında olmalıdırlar ki insanlığın bir parçası olarak onlar evrimin zirvesindedirler ve bu yeryüzünde daha çok yükselebilmek için dünyaya gelmişlerdir.

Çocukların ders programları büyük bir itina ile seçilmelidir. Bencilce sadece kendilerine yönelik öğretiler yerine paylaşmanın zevkini tatmalıdırlar. Dünyanın diğer bölgelerindeki insanlar hakkında doğru bilgilendirilmelidirler ki, tüm insanlara, renklerini, inançlarını ve ülkelerini ayırt etmeden, eşit saygıyı beslesinler. Yaşayacakları toplum hakkında, iyi yönleri hakkında bilgilendirilmelidirler. Saf ve masum çocukların, bu kargaşa dünyasına nasıl adapte edilmesi konusunda konferanslar düzenlenmelidir. Hiçbir zaman tek bir dine inanmaları söylenmemelidir, aksi halde insanlar Tanrı adına savaşımaya başlarlar ve problemler doğar. Bunun da ötesinde, aile içinde çocuklar nefret ve sahiplenme duygularından uzak tutulmalıdır. Şayet çocukluktan itibaren, işe yaramayan oyuncakları hakkında bile “etrafında olan herşey senin, onlara sahip çık” denilirse, çocuklarda korkunç bir ego oluşur. Çocuklara alınan oyuncaklar özenle seçilmelidir. Hiçbir şekilde şiddetin iyi bir şey olduğunu çağrıştırmamalıdırlar, oyuncaklar şiddet konusunu kesinlikle içermemeli. Çocukların oyuncakları onlara yaratıcılığın güzelliğini aşılama için son derece güzel ve yaratıcı olmalı. Geçmiş ve gelecekle ilgili korkunç mahluklardan oluşan figürler, son derece çirkin görünümde olan oyuncaklar çocuklara verilmemeli ve satılmamalıdır. Bu tür oyuncakların satışı yasaklanmalıdır. Sadece güzel oyuncaklar yapıp kötüler yasaklanırsa, kesinlikle çocuklar sanat yönünden yaratıcılık taşıyan ve güzel görünen oyuncakları isterler. Benim kızlarım küçükken onlara sadece Ramayana, Mahabarata veya Gita veya İncil hakkında olan filmleri seyretmelerini şart koştum. Ve onlar büyüdüklerinde de bu tür filmleri beğendiler. Onları annemin evine gönderdiğimde, kızkardeşlerim bana kızlarımın geleneksel bir konuyu içermeyen veya Puranalardan gelen hikayeleri içermeyen hiçbir filmi görmek istemediklerini söyledi. Şimdi benim kızlarım büyüdüler fakat yaşlılarına göre çok farklılar. Bu sadece güzel filmleri sevdirmenin bir yolu.

İşte o zaman çocuklar kötü ve çirkin şeyler içeren bir filmi görmek istemezler. Kendi tecrübelerime dayanarak çocukların prensipte çok saf ve masum olduklarını söyleyebilirim. Tabii ki şayet anne ve babaları anne hamile iken devamlı kavga ederse, veya açık saçık kitaplar okur ve filmler görürlerse, bu çocuğu etkiler. Aileler çocuklar ile son derece yakın olmalı, onlarla daha çok zaman geçirmeli ve onlarla olan diyaloglarında sevgi ve şevkat dolu olmalıdırlar. Çocukların yanında birbirleri ile kavga etmektense, aileler evde çocuklar ile daha fazla konuşmalı, onlarla daha fazla ilgilenmelidir. Bu şekilde kesinlikle iyi ve topluma faydalı çocuklar yetiştirirler.

Çocuklarını dışarı çıkardıklarında bile, onları kötü yerlere götürmemelidirler. Çocuklar, iyi veya kötü herşeyi içlerine çeker. Ayrıca kumarı da öğrenirler. Ben öyle çocuklar tanıyorum ki herşey üzerinde iddiaya girip sonra da kavga ediyorlar. Bunun yanı sıra, aileleri tarafından sevgi ve ilgi ile yetiştirilen çocuklar son derece güzel ve sevgi dolu çocuklar olurlar. Yavaş yavaş bu çocuklar sahiplenme duygularını kaybetmeye başlarlar. Okulumuzda iki tane Amerikalı çocuk vardı, ve zamanla çok zayıfladılar. Ben “Niye bu kadar zayıfladılar?” diye sordum. Okul yönetimi onların devamlı McDonalds gibi fast-food istediklerini ve orda o tür yiyeceklerin bulunmadığını söyledi. Yavaş yavaş bu çocukların tat duyguları da değişti ve ev yemeklerini sevmeye başladılar. Bir sene sonra eve döndüklerinde aileleri çok şaşırıldı. Onlara “McDonalds’a gidelim mi?” diye sorduklarında çocuklar “Hayır, hayır, biz onu sevmiyoruz, biz fast-food yemek istemiyoruz, evde ne yemek pişiyorsa onu yeriz” cevabını verdiler.

Aileleri bu değişimden çok mutlu oldu. Mutluluklarını ve sevgilerini göstermek için onlara “Şimdi size okula dönmeden evvel istediğiniz birşeyi alacağız” dediler. Çocuklar bir parça düşündüler ve sonra “Okulumuza götürmek için bir fotoğraf isteyebilir miyiz?” diye sordular. Bu çocuklar o kadar yumuşak ve tatlı oldular ki ve derslerinde de artık çok başarılılar. Hatta kilo da aldılar ve artık görünüşleri gayet iyi.

Farkına vardım ki, şayet bir ev temiz ve toplu ise, ve bu evde temizlik ve düzen sevgi ile yapılıyorsa, çocuklar evi dağıtmak istemezler. Onlar evi her zaman temiz ve düzenli tutmak için çaba sarfederler.

Birgün torunum evime geldi ve halının üzerindeki bir lekeyi çıkarmaya uğraştı. Genelde İngiltere’de insanlar halılarını çok temiz tutmaya özen gösterirler çünkü ilerde herşey satılır. Bana dediler ki torunum nerdeyse bir saattir halıdaki lekeyi çıkarmaya çalışıyormuş. Ben de ona “Niye sen temizlemeye çalışıyorsun, daha sonra halı temizleyicisi çağırırız” dedim. O da “Hayır, hayır; anneanne, senin evin o kadar güzel ve temiz ki, bu leke çok çirkin duruyor” dedi. Ben ondaki bu anlayışa ve sorumluluk duygusuna çok şaşırdım. Çocuklar eşyaların güzel gözükmelerinden, temizliklerinden ve düzeninden sorumlu tutulursa, bunu muhakkak yaparlar. Biz bunun Hindistan’da ne kadar iyi işlediğini gördük ve çocuklar her zaman yaratıcı, sanat yönü ağır olan ve bir mesaj içeren şeyleri seçiyorlar. İşte bu şekilde onların hassasiyetlerini derinleştirebiliriz.

Şimdi okullara gelelim. Batılı ülkelerin okullarında cinsellik ufak yaştaki çocuklara bile öğretiliyor. Bunun neticesinde daha olgunlaşmamış akıllarda merak uyanıyor ve çocuklarda cinsellikle ilgili bir takım sorunlar oluşuyor. Genelde küçük çocukların akılları kil gibidir. Çok güzel bir şekle dönüştürülebilir. Fakat itina ile ele alınmazlarsa, bu şekil deforme olabilir. Onların masum kafalarında pornografik resim yoktur. Fakat okullarında, medyadan ve kitaplardan devamlı cinsellik ve şiddeti içeren resimlere maruz kalırlarsa, onların beyinleri fotoğraf makinası gibi olduğundan dolayı, bu resimler beyinlerine yerleşir ve devamlı gözlerinin önünde dans eder. Bu yaşta cinsellik konusunda konuşmak gerekmez çünkü cinsellikten bahsedilmeyen ülkelerde, çocuklar seks konusunda büyüyene kadar birşey bilmiyor ve bilmeleri gereken zamana kadar da bu konudan uzak kalıyorlar. Zaten cinsellik konusunda öğretim en iyi aileler tarafından verilir, babadan oğula, anneden kıza. Açık bir sınıfta bunun öğretilmesi çocukları heyecanlandırır ve çocuklar bu yüzden küçük yaşta seksi denemeye kalkışır. Genç yaşta sekse aşırı ilgi ve düşkünlük ciddi sağlık sorunları ortaya çıkarır ve herşeyin müsaade edildiği bir toplum yaratır. Çocuklar cinsellik konusunda utanç duygularını kaybederler, halbuki bu konu son derece özel bir konudur. Hindistan’da herhangi bir okulda cinsellik dersi verilmeye başlanırsa, aileler hemen o okuldan çocuklarını çekerler. Çocuklarını batılı ülkelerde okula yollayan aileler ise, Batı’daki değer yargılarının etkisi altında kalmış ailelerdir. Batı’da okulların çoğunda seks konusunda aşırı konuşulup tartışılmaktadır çünkü çocuklar seksin ne olduğunu biliyorlar ve onu denemeye kalkıyorlar. Öğretmenler çocuklara sevmeyi, nasıl şevkatli, tutkusuz ve topluma faydalı olunacağını saf bir şekilde öğretmelidirler. İşte çocukların ilk öğrenmeleri gereken ders budur. Matematik gibi diğer şeyler sonradan gelir, fakat en önemli olan şey öğretmenlerin bu nitelikleri, ilk olarak kendi yüksek standartlarını örnek göstererek, sonra da onlara iyi kitaplardan ders öğretmek çocuklara aşılmalıdır. Yüksek mertebede ruhlar tarafından yazılmış kitaplar ile bu nitelikler olmayan kişilerin ve Tanrı’nın kurallarına uymayan kişilerin nasıl acı çektiğini anlatan kitaplar öğretilmeli.

Hindistan’da insanlar beraber yemek yedikleri zaman, kimse tuzu veya biberi direk olarak diğer bir kişiye vermez, çünkü aksi takdirde, inanca göre, tuzu veren kişi ile alan kişi kavga

ederler. Bundaki anlayış kavgaya neden olabilecek hiçbirşey yapılmamalıdır. İlk olarak tartışmanın insanın asaletine karşı gelen birşey olduğundan yapılmaması gerektiğini benimsememiz gerek. Çocuklar insanoğlunun evrimde bir örnek oluşturduğunun farkına varmalıdır. Bilmeleri gerekir ki bizler huzurlu, arkadaş canlısı olmalıyız ve başkalarını mutlu etmeye çalışmalıyız. Hayvanlar gibi olamayız. Başkalarını mutlu etmek çok önemlidir ve bu çocuklara mümkün olduğu kadar değişik yöntemlerle öğretilmelidir. Çocuklar bilmelidir ki tartışmalardan kaçmak kişiliğin zayıf olduğunu ifade etmez, beraber barış içinde ve mutlu bir şekilde yaşamak çok görkemli birşeydir. İnsanın affetmesi ve unutulması gerekir, bu bir fazilettir. Çocuklar bu tür faziletlerden zevk almaya başladıkları zaman, saçma şeyler yapmazlar.

Hindistan'da birkaç sene evvel birkaç Batı'lı ülkeden gelen kişiler gençler için bir gazete başlattı. Bu modern bir fikirdi. Benim büyük kızım 13 yaşında iken onunla tanışmaya geldiler. Bana onu yalnız bırakmamı rica ettiler. Ona garip sorular sordular, bir tanesi: "Erkek arkadaşın var mı?" idi. O da "Birçok kız arkadaşım var ve erkek kardeşlerim ve kuzenlerim var" dedi. Hindistan'da kuzenler aslında erkek kardeş gibi görülür. Sonraki soru ise "Bir kuş gibi özgür olup göklere uçmak ister misin?" idi. Kızımın cevabı: "İlk olarak kanatlarımın büyümesi lazım" idi. Sonra anneyi hedef alarak "seni kontrol ediyor mu?" diye sordular. Kızım "Beni seviyor ve ben onun hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmak istemem. O benim için neyin iyi olduğunu biliyor" dedi.

Çocuklara devamlı kendilerine karşı saygı beslemeleri gerektiği öğretilmelidir, onlar devamlı birşey istememeli ve istedikleri şeyler için münakaşa etmemelidirler. Bu onlarla konuşarak ve onlara kendine saygı duyan insanlar hakkında hikayeler anlatarak olur. Bir kere iki torunum ile beraber Brighton'a gittik. Onlar küçük bir trene bindiler. Döndüklerinde ufak torunum tekrar trene binmek istedi ve ağlamaya başladı. Birdenbire "ben ne yapıyorum?" diye kendi kendine sordu. Kendine olan saygısı kendini gösterdi ve utanarak yüzünü kapadı ve "Çok özür dilerim anneanne, çok özür dilerim" dedi. Bir müddet yüzünü saklamaya devam etti ve ben "Neden yüzünü kapıyorsun?" diye sordum. "Davranışımından dolayı çok utanıyorum" dedi. Çocuklar masumiyetlerinde çok çabuk ve çok güzel olgunlaşırlar, sadece onlara şans tanımak ve onları anlamak için gerekli davranış tarzını sergilemek gerekir. Onlar, iyi niteliklerini kuvvetlendirerek ve ufak tefek başarılarını olumlu bir şekilde onaylayarak teşvik edilir ve iyi olanın takdir edildiğini anlarlar.

İkinci kızımınla ilgili bir hatıram var. Bombay Üniversitesinde master imtihanında birinci oldu. Ondan evvel Delhi'de batı tarzında olan bir koleje gidiyordu. Birgün bana "diğer kızlar gibi kolsuz bluz giyebilir miyim?" diye sordu. Ona "Sen artık büyüdün, kendin karar verebilirsin" dedim. "Anne, sen neden hiç kolsuz bluz giymiyorsun?" diye sordu. "Omuzlarımı açık bırakmak istemiyorum, aksi halde ağrıyabilirler, ayrıca ben bu konuda geleneklere bağlıyım" dedim. Biraz düşündü ve "Bunun ötesinde daha derin sebebler olmalı" dedi. Sonra ona omuzlarda Shri Çakra ve Shri Lalita Çakra adına çok önemli iki Çakra bulunduğunu ve onların kapalı tutulmaları gerektiğini söyledim. Şoke oldu. "Anne, lütfen benim hiçbir yanlış yapmama izin verme, sen benim annemsin, benden çok daha bilgesin, bana hemen "hayır" demeliydin ki benim Çakralarım kurtulsun" dedi.

Çocuklar için yapılan filmler aileler tarafından önceden seyredilmeli ve ailelerin oluşturacağı bir komiteden geçmelidir. Çocuklar için olmayan diğer filmler ise televizyonda saat 9'dan sonra, çocuklar uyurken gösterilmeli. Canavarlar, ruhlar, cesetler gibi korkunç şeyler gösteren programlar ise hiç gösterilmemelidir. Çocuklar böyle hassas bir yaşta korkarlarsa, hayat boyu o korkuyu beraberlerinde taşırlar. Biz birçok çocuğu ay veya ağaç veya köpek korkusundan

dolayı tedavi ettik. Bütün bunlar çocuklara korkutucu hikayeler anlatan insanlar yüzünden oluyor. Bu korkular çok dirençlidir ve ancak ısrar ve sabır ile, çocuklara onlara anlatılan korkunç öykülerin gerçek olmadığı inandırılırsa giderilebilir.

Öğrendim ki kanser gibi psikosomatik hastalıkların bir nedeni de çocuklara küçükken aşılana korkudan kaynaklanmaktadır. Bazen bu tür korkular onların garip davranmalarına neden oluyor. Hatta gizlice korktukları kişilere zarar vermeye bile uğraşıyorlar.

Evlene kişiler neden evlendiklerini anlamalıdır. Şayet çocuk istiyorlarsa, neden çocuk doğurduklarını bilmelidirler. Evli insanların davranışları öyle olmalıdır ki içindeki en iyi yönleri ortaya koymalıdır ve mutlu bir evlilik sürdürme rüyalarını gerçekleştirmelidirler. Birçok çift evlenmeden beraber yaşamaktadır. Evlendiklerinde ise, genelde Batı’da, birbirlerini rahatsız etmeye başlarlar. Bunun nedeni kanunların şayet evli bir çift boşanırsa paranın, evin eşit olarak taksit edileceğidir, ve birçok kişi bundan korkar. Amerika gibi bir yerde birçok kere değişik kocalarından boşanarak aldıkları yüklü paralarla prensesler gibi yaşayan kadınlar gördüm. Bu kocaların bazıları boşanmadan sonra beş parasız kalıyor. Bu o ülkede olan mikrobik bir hastalık gibidir, kadınlar kanunlar çerçevesinde son derece korunmaktadır. Evlilikleri bir işe dönüştürmektedirler, hatta o kadar ileriye gidiyorlar ki insanlar “Bizi bu kadınlardan koruyun” demeye başlıyor. Bu tür kanunlar seneler evvel iyi idi, ama artık çok tehlikeli ve bunların değiştirilmesi için birşey yapılmalı ve sadece para tuzağı olan bu tür boşanmaların önlenmesi gerekmektedir.

Günümüzde seyrettiğimiz filmler eski zamanlardakinden çok farklı. İlk olarak filmlerdeki konuşmaları kimse anlamıyor, Amerikan filmlerini sadece Amerikalılar anlıyor. İngiliz filmlerini ise İngilizlerden başkası anlayamıyor. Eskiden İngilizce telaffuz daha anlaşılır idi, artık herşey çok farklı. Artık İngilizce Amerikalılar gibi konuşuluyor. Televizyonda haber okuyanlar bile artık telaffuzlarına dikkat etmiyor. Bunun yanı sıra, İngiltere veya Amerika’yı terkedip Hindistan, Hong Kong veya Japonya gibi yerlerde oturanların İngilizceleri İngiltere veya Amerika’da yaşayanlardan çok daha iyi.

Günümüzde çevrilen filmlerin en kötü tarafı onların son derece mide bulandırıcı seks ve şiddet sahneleri ile dolu olmaları. Bunların toplumun üzerinde, bilhassa gençlerde, bıraktığı etkinin kötü ve şeytani oluşu tartışılmazdır. Bu filmler muhakkak idealist kişiler tarafından yasaklanmalıdır. Filmlerin yapımında uyulması gereken parametreler oluşturulmalıdır. Günümüzde yapılan filmlerin çoğunun hiç sanatsal yönü bulunmamaktadır. Onlar sadece tiksinti içermektedir. Şayet saf sanat yapıyorsanız, insanları etkilemek için seks ve şiddet kullanmanıza gerek yoktur. Sanat tek başına insanları etkiler. Fakat günümüzde halkın zevkine uymak için son derece seviyesiz filmler gösterilmektedir. Günden güne daha da kötüleşmekte ve hiçbir şekilde etkili bir sansür uygulanmamaktadır. Ahlaki değerleri yüksek olan insanlardan oluşan bir sansür heyeti oluşturulmalı ve bu tür yapımlar düzeltilmelidir. Bilhassa çocuk filmleri özel olarak izlenmeli ve dikkatlice sansüre tabii tutulmalıdır. Amaçları çocukların ahlaki ve şevkat değerlerini yüceltmek olmalıdır. Filmler paraya değil kültüre yönelik olmalıdır. Öğrenim politikası da aynı olmalıdır. Çocuklar, bir tek kendi ülkelerinin yazarlarını değil, dünyada asil ve iyi yazarlar tarafından yazılmış kitaplar da okumalıdır. Tamamiyle hayal gücü üzerinde yazılan bilim kurgu yerine biyografi ve otobiyografi türü kitapları sevmelidirler. Çocukların önüne kötü karakterler koyarsanız, çocuklar o kötü insanların kalitelerini kolayca içlerine çekerler. Daha büyük çocuklar ise ahlak yargıları olmadan yaşanan bir hayatın nasıl zarar verici olduğunu anlatan kitaplar okumalıdır.

Çocukların tamamıyla serbest bırakılmasını savunan teoriler son derece tehlikelidir. Gerçek hürriyet, ileri yaşlarda çocuklar hürriyetin gerçek anlamını kavradıkları ve serbest olmanın sadece kişi bilge ve olgun ise iyi sonuçlar doğuracağını anladıkları zaman verilmelidir. Anne ve babalar yaşları ile gurur duymalı ve gençler gibi olmaya çalışıp saçma sapan şeyler yapmamalıdır. Bir kere ben Hintli bir bayan ile beraber Amerika'ya Santa Monica'ya gittim. Bir sabah benim kapımı çaldı ve "Çabuk kalk" dedi. Ben nedenini anlamadım. "Deprem oluyor" dedi. "Nereden çıkardın bunu?" diye sordum. "Çünkü herkes sokakta koşuyor" dedi. "Nerede?" diye sordum. Dışarı çıktım ve insanların büyük bir ihtimalle jogging yapmaya gittiğini gördüm. Arkadaşıma "Bu, insanların sabah yaptığı jogging denilen bir spordur" dedim. Oda "İmkansız, aralarında yaşlı kadınlar ve erkekler de var, böyle birşey nasıl mümkün olabilir, onlar nasıl gençler gibi davranabilir?" dedi. Ona "Sen bilmiyorsun, burası Amerika, burda yaşlılar gençler gibi koşmanın onlar için zararlı olduğunu anlayacak kadar olgunlaşmamışlar. Amerika'da yaşlılar gençlerin yaptığı şeyleri yapmak istiyor. Hiç bilgelikleri yok, dolayısıyla gençler de onlara saygı duymuyor." dedim.

Şimdi aileden topluma geçelim. Batı'lı ülkelerde toplum bireysel değildir. Moda ne olursa, herkes onu uygular. Bazen insanların neden bu yeni modaları takip ettiğini anlamak mümkün değildir, her sene eski elbiselerini atar ve yenilerini alırlar ve modacıların onları sömürmesine izin verirler. Orta yaşlı insanlar yaşların gerektirdiği şekilde terbiyeli ve onurlu davranmıyorlar. Şayet çocuklara kendilerine saygı duymalarını ve değer vermelerini öğretilsek, Batı'daki gibi çirkin şeyler yapmazlar, saygıdeğer bir şekilde yaşarlar, sorumlu vatandaşlar ve toplumumuzun üyeleri olurlar.

Torunum gençken bana "Bana dedemin giydiği ayakkabılardan ve elbiseden alırmısın?" diye sordu. "Onlar senin için çok eski" dedim. "Önemli değil, ben moda olan birşey giymek istemiyorum" dedi. Ben onun geleneksel olmayan bir kıyafeti giymediğine çok şaşırdım. Fakat zamanla diğer çocuklarla tanıştı ve önceden çirkin ve karakersiz bulunduğu Batı'lı kıyafetleri kabul etmeye başladı. Artık bütün gençler şahsiyetlerine hiç bir şekilde ağırbaşlılık katmayan moda kıyafetler giyiyor.

Modern fikirlerden oluşan toplum, zaafiyetlerini çekinmeden gösteren bir kolektiviten ibarettir. Her sene Rio'da karnaval düzenlenir. İnsanlar bu saçma ve tiksindirici gösteriye katılabilmek için para biriktirirler. Bazı yerlerde Cadılar Bayramı gibi günler kutlanır. Bir gün New York'ta bir ev almaya kalktım. O eve gittiğimizde kapıda süpürgenin üzerinde uçan bir cadının resminin olduğunu gördüm. Herhalde cadılar bayramı zamanıydı. Torunum "En iyisi bu evi almayalım, giriş kapısında cadı resmi var, bu eve girmesek de olur" dedi. Şu gerçektir ki günümüzde artık cadılar, iyi kadınlar, sokak kadınları ve artistler arasında hiç bir ayırım yapılmıyor. Bu modern toplumda herşey o kadar karışmış ki kimi seçeceğini bilemiyorsun.

Örneğin partilerde görüyorum kadınlar nerdeyse çıplak gibi giyiniyorlar. Erkeklerle flört etmeye çalışıyorlar ve büyük bir gururla sigara içiyorlar ve insanlara şehvet dolu bakışlar saçıyorlar. Erkeklerde aynı. Gerek kadınlar, gerekse erkekler partilere birbirleri ile flört etmek için geliyor. İnsanların bu tür şeyleri nasıl utanmadan yaptıkları çok şaşırtıcı.

Yaşça büyük erkekler utanmadan genç kızlarla evleniyorlar. Henüz orta yerde yaşlı bir adamı genç bir kızla flört ederken görmedim. Demek ki bunda utanç verici birşey var. Fakat modern toplumda otuz yaş küçük biriyle evlenene kimse birşey demiyor. Hatta bazı ülkelerin Başbakanları bile bunu yapıyor. Bir süre evvel birinin Londra'daki konferansa her gelişinde yanında farklı bir eş getirdiğinin farkına vardık. Bir keresinde 18 yaşlarında genç bir kızla geldi. Kocam kulağıma eğilerek fısıldadı "Onun yeni karısı, sakın torunu sanıp öyle hitap

etme". Ben şoke oldum. Kendisi aşağı yukarı 65 yaşında bir adamdı ve karısı 18 yaşında küçük bir kızdı. Bana dediler ki bu küçük kızlar yaşlı kocalarına şeker baba diye hitap ediyorlarmış. Tabii ki kendi erkek arkadaşları da var ve kocalarının parasını kullanıyorlar ve işe yaramaz bir adamla evlenip gençlerle beraber olarak tamamıyla günah içinde yaşıyorlar. Bazı erkekler de mankenleri veya sokak kadınlarını karıları olarak getiriyorlar. İnsanların bu tür şeyleri kabullenmeleri çok tuhaf. Bu tür kadınlar resmi olarak davetlere çağırılıyor ve tüm seyahat ve otel masrafları ödeniyor. O zaman neden "eş" kelimesini "yasal eş" olarak değiştirmiyorlar ki?

Modern zamanların lanetlerinden biri de insanların ne kadar zararlı, korkunç ve utanç verici şey varsa hepsini birer birer kabul etmeleridir. Hiçbir şekilde karşı koyma olmamakla beraber herhangi biri karşı koyarsa o kişinin tamamıyla "out", yani geri kalmış olduğu söylenir. Şayet yaşça büyük kişiler ahlak dışı bir hayat yaşamak istiyorlarsa, o zaman gençlere nasıl kızabiliriz ki?

Günümüzün bir diğer canavarı da medya ve gazetelerdir. Toplumda ne kadar güzel ve tatlı şey varsa hepsini yok ediyorlar. Sadece sansasyona inanıyorlar. Bazıları da insanları müthiş suçlamalarla öldürüyorlar. Herhangi biri gidip onlara bir başkasını şikayet edebilir. Gerçeği öğrenmek için çok az çaba sarfederler ve güvenilir bir kaynak olup olmadığı araştırmadan, kimden ne duyarlarsa onu yayınlarlar. Hiçbir şekilde onları durduramazsınız çünkü istediklerini yayınlamakta serbesttirler. Doğru yanlış herşeyi basarlar. Ve hiçkimse, onlara karşı dava açamaz çünkü daval açmak çok pahalı ve zarar verici olur, en azından Batı'lı ülkelerde.

Örneğin, üç tane yabancı gazeteci Hindistan'a gidip, okulumuza kaçak olarak girdiler ve yalınış haberler yazdılar. Onları Savcılığa şikayet ettik ve bir daha Hindistan'a ayak basarlarsa haklarında suç duyurusu bulunacağı ve dava açılacağı söylenildi. Bu yüzden ilgili Sefart pek memnun olmadı, halbuki kendi gazetecileri bu haberi dünyanın her yerinde, bilhassa Belçika'da, Fransa'da ve bizim başaramızdan rahatsız olan diğer Katolik ülkelerde bize karşı kullandılar. ADFI adı altında bir organizasyonları var ve devamlı dini ve ruhani kuruluşların işlerine burnunu sokuyor ve onlara tarikat suçlaması yapıyor. O zaman katolik kilisesi de tarikat olabilir bence. Şayet tarikatın manası şiddet içeren, yasak silah bulunduran veya kara para aklayan bir organizasyon ise, o zaman Katolik Kilisesi'ne tarikat denilebilir çünkü bütün bunlar orda oluyor. Sahaja Yoga'da hiçbir sırrımız, herhangi bir gizli faaliyetimiz olmamasına rağmen ve Sahaja Yoga'nın dünyadaki bütün insanların iyiliği için çalışan sadece dini-ruhani bir organizasyon olmasına rağmen, bize de tarikat diyorlar. Bunun yanı sıra hangi Batı'lı ülke laik? Üzülerek söylüyorum ki İngiltere'de Church of England Devlet dinidir, diğerleri değil. İspanya'da İtalya'da, Almanya'da, Avusturya'da ve özellikle Fransa'da kabul edilen din Katolik Kilisesidir ve katolik olmayan herşeye tarikat gözü ile bakılıyor.

İnsanları zehirlemek ve lekelemekten başka bazı gazeteler ve mecmualar tehlikeli bir rol daha üstleniyor, insanlara skandal dolu bilgiler veriyorlar. Haberlerinin kalitesi o kadar düşük ki okuyucuların ilgisini çekebilmek için çıplak kadın resimleri kullanmak zorunda kalıyorlar. Bütün çabaları en açık olan resmi seçmek oluyor. Dünya'daki ülkelerin sorunları onların hiç umurunda değil. Onları ilgilendiren tek şey şehvet dolu hikayeler yayınlamak ve insanın doğasındaki en kötü şeye hizmet etmek. Veya önemli pozisyondaki insanları sırf fesatlıktan onlara karşı kampanya başlatarak isimlerini lekelemek. Bunu Fransa'da UNESCO'nun eski Genel Sekreteri hakkında yaptılar. Nasıl bir insan bu kadar aşağılayıcı birşey yapabilir, bunu anlamak çok zor. O zamanın genel Sekreteri hakkında uydurma suçlamalar yapıldı. Bu suçlamalardan bir tanesi onun karısının bir sefirin karısının cenazesine katılmak için resmi

arabaları ile Paris'ten Brüksel'e gittiği idi. O hanım arabayı almadan evvel ofise haber vermiş çünkü cenazeye yetişmesi gerekiyormuş ve uçak bulamamış. Başka suçlamalar da yapıldı ve büyük bir fedakarlık ile üye ülkelere hizmet eden o kadar değerli bir Genel Sekreteri lekelemek istediler. O değişik ülkelerin bazı önemli kitaplarının birçok lisana tercüme edilmelerini sağlamış ve birçok ülkeye, kültür açısından insanoğlunun ortak mirası olan antika eserlerini korumalarında yardımcı olmuştu.

Batı'lı insanları etkilemek o kadar kolay ki onlar gazetelerde ne yazarsa inanıyorlar. Bu sensasyon modası gittikçe kötüleşiyor. Örneğin büyük bir zevkle Bayan Kennedy'nin iç çamaşırlarının kaç paraya satılacağını yazdılar. Bu tür şeyleri gazetelerde yayımlayan kişilerin akıllarının ne kadar pislik dolu olduğunu anlayın. Ne yazık ki bu moda, dinlerin başlarındakilerini de etkilemiş ki İngiltere'de bazı Protestan kilisesi liderleri evlilik dışı beraber yaşayanlar için "anlayış" ve "sabır" öneriyor. Evvelden bu günahı, ama artık değil.

Basın ve medya, basın özgürlük haklarını kötüye kullandıkları için ve çocuklara, ailelere ve topluma karşı tehdit oluşturdukları için onların ciddi boyutta kontrol edilmeleri gerekir. Ben insanların ve basının özgür olmalarına karşı değilim fakat insanları kontrol etmek ve onların cinayet işlemelerini, tecavüz etmelerini ve hırsızlık yapmalarını önlemek için kanunlar var. O zaman neden bataklıktan farkı olmayan medyayı da kontrol etmek için kanun yok. Bugünlerde her isteyen gazete bastırabiliyor. Sadece ispatlanmış sorumluk duygusu, onur ve diğer ülkeler hakkında bir parça anlayışı olanların gazete açmalarına izin verilmeli. Tüm yazı işlerinden sorumlu olanlar, bir grup yüksek seviyede insan tarafından sınava tabi tutulmalı ve tarafsız, dürüst ve asil kişiler olup olmadıkları kontrol edilmelidir. Gazeteler üçkağıtçıların eline düşmemelidir. Şayet bir gazete yanlış bir ele giderse, ne kadar çirkin, sensasyon ve ciddi olmayan haber varsa yayınlanır ve onları durdurmak mümkün olmaz. Tabii ki bazı gazeteler güçlü pozisyonda olan bazı kişilerin yaptıkları hataları ortaya çıkararak iyi yaptılar. Fakat basının bu kadar güçlü olmasına rağmen bu tür örnekler çok az. Bu gazeteler ifade özgürlüklerini kurnazca kullanmakta ve hiçkimse bu konuda birşey yapamamaktadır. Demek ki bir Komite oluşturulması ve yanlış ve skandal haber basan gazeteleri cezalandırması açıkça gerektir. Hiçbir skandal haber basılmamalı, bu kamuya ve aile hayatına yapılan en iyi şey olur.

Gazeteler öyle olmalıdır ki, çocuklar da onları okuyabilmeli. Onlara pislik dolu haberleri okutmaya ne gerek var ki. Bu sadece para kazanmak içindir. Bir gazete ciddi olarak başlar, sorumluluk sahibi olursa, eminim ki çok para kazanır ve pislik dolu olduklarından dolayı gazete okumayı bırakan bir çok insan tekrar gazete almaya başlar.

Bunun yanısıra gazeteler üzüntülü ve şok edici haber vermekten zevk alırlar. Baş sayfa her zaman savaş, cinayet, açlık, salgın hastalık hakkında, doğal veya insanların neden olduğu felaketlerle doludur. Bu tür rahatsız edici ve üzücü haberlerle güne başlamak çok fazladır. Bu tür manzaralara ve olaylara fazla önem verilmemeli. İyi şeylere önem verilmesi için çaba sarfedilmeli, örneğin yardım edilen insanlar, insanları iyiliğe doğru değiştiren olaylar, ahlaklı ve dürüst insanlar hakkında haberlere önem verilmelidir. Fakat günümüzde bu tür şeyleri medya aracılığı ile yaymak mümkün değildir. Onların bilmek istedikleri tek şey kaç kişi öldü, ve kaç kişi kayboldu.

Filmlerde de medya ve gazetelerde olduğu gibi aşk hikayeleri anlatılıyor ve bu hikayelerde genelde taraflar şiddet dolu oluyor ve hatta cinayet bile işliyorlar. Bu da aşk ve aile hayatı hakkında hayali bir fikir oluşmasına neden oluyor. Film yapımcıları, medya ve gazeteler hala topluma zarar verdiklerinin ve iyi olan herşeyi yok ettiklerinin farkında değiller. Hayattaki

iyiliklere daha fazla önem vermeye çalışmıyorlar. Son derece maddiyatçılar ve devamlı birsürü planları var.

Örneğin bazıları herhangi bir ülkede kendini misyoner olarak göstererek İsa'nın şevkatini kullanıp para toplayan bir organizasyona yer veriyor. İnsanlar buraya büyük para yardımları yapıyor ve belki tüm bu yardımları gazete kendi için kullanıyor. Bu karlı bir iş gibi gözüküyor. Medya kişiye Nobel Barış ödülünü kazanmış gibi bir imaj verebilir. Bütün bu paraların nereye gittiğini ve akibetini kimse bilmez. Doğru dürüst denetlenen hesap yoktur. Hassas olan kişiler, bilhassa Batı'da, bu tür kişilerden çok çabuk etkileniyor. Bir kere konferansımıza bir misyoner geldi ve "En fakir kişileri düşünmeniz lazım, yemeklerinizden bir parçasını çıkarıp fakirlere ayırmanız lazım" gibi laflar etmeye başladı. Seyirciler arasında Batı'lı ülkelere gelen insanlar bu tür üç, dört cümle duydu ve bizim şaşkın bakışlarımızın altında ağlamaya başladı. O misyonere o kadar çok bağış yaptılar ki ve söylentilere göre o misyoner sokaktan insan toplayıp onları baptiz ediyor ve Hristiyan yapıyor. Hasta olan ve ölenler tören yapılmadan gömülüyor. Medya geliştirmekte olan ülkelere yapılan bu tür misyoner faaliyetleri destekliyor.

Aslında medya dünyasındaki insanlar mental boyutta çalışırlar ve mental hareket sadece bir çizgide ilerler ve bir yöne doğru gider. Şu anda bu sadece paraya yöneliktir. Medya hakkında bir başka problem daha vardır. Eskiden haberler tarafsız olurdu. Düşüncelerini söylemekte serbesttiler fakat bunu taraf tutmadan yaparlardı. Bu tür gazetecilik ilkeleri artık yok olmuştur. Aynı olayı her gazete farklı anlatıyor. Düşünceleri ve fikirleri son derece taraflı. Rupert Murdoch'un gazetelerini okursanız ne demek istediğimi bilirsiniz. Tabii ki bunları okuyan halkın kafası karışıyor. Bu şekilde bizler devamlı saldırıya maruz kalıyoruz, korkunç gazetelerle yüz yüzeyiz, ve bu gazeteler Sahaja Yoga'ya göre kan kanseri yapar. İnsanların değer yargılarını bozup dünyaya böyle bir felaketi getirdiklerinden dolayı en çok medyayı suçluyorum.

Dünya barışı için dini fanatikler bir tehlike arz etmektedir. İtalya'da bazı din adamları ile bir görüşmemiz oldu ve global bir dini kabul etmeye karşı çıktılar. Değişik dinler olmalı dediler. Bu şekilde bir dine inananlar ile diğerine inananlar arasında anlaşmazlık çıkıyor. Onlar din adına birini öldürmenin görevleri olduğunu savunuyorlar. Diğer tarafta, en büyük filozoflar, reenkarnasyonlar, peygamberler ve sufiler hiçbir zaman ayrı ayrı dinlerin olmasından bahsetmediler. Konfüçyus insanlıktan bahsetti, sonra Lao Tse'nin Tao'su ortaya çıktı ve insanlığı daha hassas bir boyuta getirdi. Tao, Sahaja Yoga'nın Kundalini'sine benzer. Ben Yangtze nehrinde seyahat ettim. Tekne ile yaptığım bu seyahat bana çok büyük bir tecrübe kazandırdı çünkü bu sayede Lao Tse'yi çok iyi anladım. Bu nehir teknelerin geçmesi için çok tehlikeli idi. Değişik yönlerde akan birsürü akıntı vardı. Fakat nehrin kenarında doğa çok güzeldi. Çin resimlerinde gördüğümüz o yüksek dağlar ve yanlarından akıp geçen ırmaklar hepsi nehrin kıyılarında vardı. Yangtze nehrinin kıyıları gerçekten çok güzel. Lao ise demiştir ki "belki dışarı çok güzel ve çekici olabilir, fakat dikkatini içerde tutmalısın ve Yangtze nehrini geçmelisin". Bunun manası çok derin fakat onun bu dediğini kaç kişi anlar ki? Kaç kişi onu takip etmeye kalktı? Çin'de Lao Tse'ye ve Tao'ya önem veren pek yok fakat bir gün gelecek onlar bunun insanlığın derinliğinin bir parçası olduğunu anlayacaklar.

Japonya'da Vidhitama adında yine önemli bir efendi vardı. Lord Budha'nın müridi idi ve Japonya'ya gidip Zen sistemini başlattı. Zen meditasyon demektir, dhyana, ve o insanların düşüncesiz farkındalık konumunda olmalarını istedi. Bunun için değişik yöntemler buldu, çay merasimi, tapınaklar, hepsi düşüncesiz farkındalık konumunu yaratmak içindi. Bu bahçelerin ne amaçla yapıldığını hiçbir Japon bilmiyor, ben buna çok şaşırdım. Bir tane bahçe var ki,

yamacın tepesinde, çok değişik ve güzeldi. Ordaki çiçeklere ve bitkilere büyüteçle bakmak lazım. Bütün bunlar kişiyi düşüncesiz farkındalık konumuna getirmeli. Zen'in temelindeki ana fikir buydu fakat ne yazık ki çok az kişi Zen'i anladı. Zoroaster adına bir peygamber vardı ve İran'da beş kere doğmuştu. En son olarak Hazreti Muhammed din hakkında bir şeyler demek için geldi. Fakat onun izinde gidenler onun ve Zoroaster'in vaazlarının temelindeki bütünün farkına varmadılar ve İranlılar diğer ülkelere kaçtılar ve birçoğu Hindistan'a geldi.

Hazreti Muhammed Abraham'dan, Musa'dan, İsa'dan bahsetmiştir. Bilhassa İsa'nın annesinden büyük bir saygı ile bahsetmiştir. Halbuki İncil'de O saygı ile anılmaz çünkü İncil'i Paul yazmıştır ve ondan "o kadın" diye bahseder. Hazreti Muhammed bu kutsal kadın hakkında kim kötü konuşursa cezalandırılacaktır demiştir. Kısacası görüyoruz ki Hazreti Muhammed bir tek "İslam" (Tanrı'ya teslimiyet) dininden bahsetmedi. Fakat İslam dinini takip edenler gerek diğer dinlerdekiyle gerekse kendi aralarında devamlı kavga savaşmaktadırlar.

En kötüsü din değiştirme uygulamasıdır. İnsanlar bir dinden başka bir dine inançları yüzünden değil de, dini olmayan nedenlerden dolayı geçiyor, örneğin evlilikler veya para kazanmak için. Dünyanın değişik köşelerinde Tanrı adına dinler arasında savaşlar başgöstermektedir. Hiçbir azizin akli böyle bir şeye eremez. Bu kavgaların başında İslamı yaymak isteyen gruplar bulunmaktadır. İslam dinindeki sufiler onlara, Hazreti Muhammede inanan birinin böyle davranmaması gerektiğini söylemeye çalıştılar, çünkü bütün bunlar İslam'ın adını ve Hazreti Muhammed'in şanını lekelemektedir. Bazı kişiler İslamın cihad ile yayılacağına inanıyorlar. Hazreti Muhammed hiçbir zaman böyle birşey söylemedi. O yeryüzünde iken, bir çok kabile olduğundan dolayı insanlar zor durumda idi çünkü bu kabileler İslam'a giden insanları öldürüyorlardı. O zamanlarda cihaddan konuşmanın bir sakıncası yoktu ama artık günümüzde böyle bir sorun yok. Bunun yanısıra, devamlı cihaddan bahsederek son derece itici oluyorlar. Üstelik ellerine hiç birşey geçmedi. Bütün bunları yaparak aydınlanmalarını mı aldılar? Son yargı dönemine (kıyamet) mi ulaştılar? Gerçeği mi buldular? Hiçbir şey olmadı. Sadece insanların dikkatini yanlış şeylere yönlendiriyorlar ve dünya barışı için hiç iyi olmayan birşey yapmaya çalışıyorlar. Onların yüzünden bir sürü küçük ülkede savaşlar sürmektedir. Çeçenistan'da hala savaş var. Diğer ülkelerde de savaşlar var ve oralar da müslümanlar kendilerinin özel olarak seçilmiş kişiler olduklarına ve tüm dünyanın müslüman olması gerektiğine inanıyorlar.

Geçen gün çok önemli bir Rus adam ile tanıştım. "Neden Birleşmiş Milletler bu müslümanlara yardım ediyor?" diye sordu. "Neden olmasın?" dedim. "Ülkemizin bir parçası olan müslümanlar artık ayrılmak istiyorlar ve ülkemizin bütünlüğünü bozuyorlar. Kendi dinlerinin tek gerçek din olduğuna inanıyorlar. İslamı kılıçlarıyla yaymak istiyorlar. Bununla kalmayıp, karılarına çocuk doğurma makinası muamelesi yapıp doğurtabildikleri kadar çocuk doğurtuyorlar. Amaçları müslüman nüfusu mümkün olduğu kadar çabuk arttırmak ve Demokraside islam olarak dünyanın kalıbını değiştirmek. Bu şekilde sonunda her ülkeye hakim olacaklarını umuyorlar."

Şimdi, anlamamız gerekir ki Demokrasi hiçbir zaman sadece bir dinin o devletin temeli olmasına izin vermemeli. Din şahsi bir meseledir ve dünyanın her yerinde herkes istedikleri ve seçtikleri dine inanmalıdır. Günümüzde tek bir din uygulanan ülkeler geri kalmıştır. Herhangi bir ülke kendini islam, hristiyan veya musevi dininden olarak gösterirse, o dine inananlar daha yüksek seviyede vatandaş olur ve diğerleri ise ezilir. Bu gerçek demokrasideki eşitlik sıfatına aykırıdır. Bu dinler kör inançta yöneliktir. Bunlara inanalar kör bir şekilde takip ederler ve kendilerini diğerlerine karşı düşman eden gruplara ayırırlar.

İngiltere’de bazı kilise liderleri Hristiyan dinine göre günah içinde yaşayan herkesin kiliseye gelebileceğini ilan etmiştir. Bunu yapmalarının nedeni kiliseye katılım oranının çok düştüğüdür ve onlar ahlaki değerlerinin düşmesine ve yok olmasına göz yumarak katılım sayısını artırma çabası içindedirler. Pratik eden hristiyanların sayısı epey azaldı, o seviyeye geldi ki artık kiliseleri çalıştıramıyorlar ve rahiplere para ödeyemiyorlardı. Sonuç olarak böyle bir projeyi kamuya sundular. Diyorlar ki şayet insanların genleri kötü ise ne yapabilir ki? Bu ahlaksızlığa yapılan bir çağrı ve bu insanlar hem cezalandırılmıyor, hem de suçu genlerine atıyorlar. Bu çok tehlikeli bir inanç çünkü ırsi olan genlerin insanların karakterini etkilediklerini ve bunun öğrenim veya din veya ruhaniyet ile iyileştirilemeyeceği anlamını ifade etmektedir. Şunun anlaşılması gerekir ki bizler her zaman genlerimizi değiştirebiliriz.

Örneğin, Sahaja Yoga ile değişen kişilerin genleri tekrar yapılıyor ve bu insanlar doğru, sevgi dolu ve güçlü kişiler oluyor. Bu demektir ki genler günlük yaşamdan etkilenmektedir. Ayrıca görüyoruz ki aynı anne babadan doğan çocukların karakterleri farklı oluyor. Aynı anne ve babadan doğan bir çocuk son derece zeki ve melek gibi, diğeri ise aptal ve şeytani olabiliyor. Madem ırsi olan genler bizi yönlendiriyorsa, o zaman kiliseye ihtiyaç yoktur. Fakat şunu bilmeliyiz ki şayet kiliseler işlerini iyi yapsalardı, musevilerin İsa’ya ve müslümanların Şiva’ya ibadet ettiği Sahaja Yoga’da olduğu gibi, hristiyanların genleri de değişirdi.

Kısacası insanlar Tanrı adına kavgalar etmekte ve Dünya barışı birtürlü gelmemektedir. Bütün bu olayların arkasında kuvvetli bir para gücü vardır, bilhassa konu ekonomi olursa, dinin en yüksek seviyesinde olanlar bile, ne kadar ahlaksız olsa bile, bir anlaşmaya varıyorlar. Onlarda ne karakter var, ne cesaret ve ne de gerçek inanç, ve modaya karşı koyamıyorlar. Takipçilerinin günün şeytani dalgalarında dolaşmalarına izin veriyorlar ve onları dönüşü olmayan cehenneme sürüklüyorlar. Bu dinler insanların beyinlerine bazı fikirler sokuyorlar. Bu fikirler kolektif olarak büyümeye başlıyor ve sadece başkalarını öldürmeyi düşünen ve kendi fikirlerini uygulamak isteyen çok büyük ve kolektif bir canavar oluşuyor.

Hitler’in bazı fikirleri vardı ve o Almanların yüksek mertebede bir ırk olduğuna inanırdı. Bu fikir bence en büyük saçmalaktır. Almanlar gaz odalarında çocukları öldürdüler ve toplu cinayetler için korkunç metodlar uyguladılar. Bu insanlar nasıl yüksek seviyede olabilir? Yüksek seviyedeki ırk azizlerdir. Onların hayatlarında olan ve zevk alarak içtikleri tek şey sevgi ve şevkattir. Almanlara yüksek seviyede ırk demek, diğer ırkları alçak seviyede, aşağılanmış ve ilkel olarak görmektir. Bu gördüğüm en korkunç ırkçılıktır. Duyduğuma göre Almanya’da 13. asırda çok yüce bir aziz yaşamış ve bu aziz hala herkes tarafından, tüm dünyada saygı ile anılıyor. Almanlar vedas’ı kendilerinin yazdığını iddia ediyorlar. Bu da başka bir saçmalık. Her zaman kendilerini yüksek seviyede bir ırk olarak gören, başkalarını öldürmeye hakları olduğuna inanan bu insanlar nasıl bu kadar ileri, felsefi şeyleri yazabilirler? Hitlerin ölüp ikinci dünya savaşının elli sene evvel bitmesine rağmen, hala dünyaya yeni tarz bir faşizmin geldiğini görüyoruz. Bu İtalya’da, Fransa’da başlayıp bütün Avrupa’da yayılmaktadır. Bu tür neo-faşistler Avrupanın her yerinde vardır. Politikada, aşırı sağ da faşisttir ve bu faşizm insanların beynine yavaş yavaş yerleşmektedir. Avrupa’da birçok ülkede, bilhassa Fransa’da aşırı sağa oy verilmiştir. Fransızlar üç sene boyunca Almanlar tarafından istila edildikten sonra hala nasıl sağ partide faşistlere inanabiliyorlar? Belki bu modayı Fransızlar, ülkelerinde yaşayan Almanlardan kaptı.

Kocasını Rus olduğu için Fransa’dan kaçan ve İsviçre’ye çok yakın bir yerde yaşayan bir kadın bana Fransızların her zaman Almanların çok yüce bir ırk ve çok güçlü bir devlet olduğuna

inandıklarını söyledi. Böyle faşist fikirlere inanan Fransız halkı beni çok şaşırttı. 1995 senesindeki seçimlerin sonucu tamamıyla devletçi olarak bilinen birinin zaferi ile sonuçlandı. O seçilir seçilmez Pasifik okyanusunda nükleer test yapılacağını ilan etti. Tüm atom ve nükleer silahların yok edilmesinden bahsedilirken, bu zamanda böyle bir deneyimi Güney Pasifik'te yapmaya ne gerek vardı ki? Acaba Rusya'nın gücü artık önemli bir tehdit unsuru taşımadığı için bazı başka ülkeler ile savaşa mı girmek istiyordu? Ve Avrupa hangi ülkeden korkuyor? Fransızlar neden pasifik okyanusunda nükleer deney yaparak Avustralya ve Yeni Zelanda ülkelerine işkence çektiriyor?

Bazen Hitler'in devamlı hayata geldiğini ve eylemlerini tüm dünyaya gösterdiğini düşünüyorum. Hala bugün insanlar nasıl onun ırkçı, canavarca fikirlerine inanabilir ve bu tür insanlara oy verebilirler? Ben bunu anlayamıyorum. Hitler ikinci dünya savaşını dokuz sene başlattı. O yahudilere karşıydı ve o zamanlar Almanya'da çöküş ve ahlak değerleri olmayan bir hava vardı. O bundan faydalandı ve gençlerin beyinlerini zehirlemeye çalıştı. Bu dokuz sene boyunca Avrupa ülkeleri ne yapıyordu? Uyuyorlar mıydı veya ekonomik durgunlukla mı savaşıyorlardı ki Almanya'da nazilerin ve İtalya'da faşistlerin yükselişinin farkına varmadılar.

Hala bugün birçok insan daha yüksek bir ırka ait olduklarını ve diğer insanları yok edebileceklerine inanmaktadır. Bu tür fikirler ülkelerde barışa ve dünyada global barışa büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Örneğin müslümanlık şekilsiz Tanrı'ya inanır. Bu tüm dünyevi şeylerden tamamıyla elini eteğini çekmeyi öğretir. Ama onlar ne yapıyor? Orda burda bir parça toprak için savaşıyorlar, ve herkesi rahatsız edip birsürü insana işkence ediyorlar. Kendileri de işkence görüyor. Buna cihad diyorlar ve aptalca cihad adına ölürlerse tekrar dünyaya geleceklerine inanıyorlar. Bu tür fikirler sadece aydınlanma ile nötralize olur çünkü aydınlanma sayesinde kişi gerçeğin farkına varır. Gerçek şudur ki dünya bir bütündür, hiçbir şey bir kişiye ait değildir ve hiçbir toprak veya ülke için savaşmaya gerek yoktur. Tabii saldırgan ülkelere karşı insanlar kendilerini korumak için ülkelerinin etrafına hudut koyabilir. Birçok ülkenin saldırgan olduğunu ve dünya barışına tehdit oluşturduğunu unutmamalım. Onlara karşı uyanık olmalıyız. Fakat bu heryerde kavgalar ve savaşlar yaratmak demek değildir.

Başka bir sorunda Birleşmiş Milletler'in bugün bir takım güçler ve ülkeler arasında dengeyi sağlamayı çalışmasıdır. Bunu yapmaya çalışırken çok büyük hatalar yapmaktadır. Bazen vahşi, şiddet uygulayan, son derece negatif terroristlere hak vermektedir. Birleşmiş Milletler başka ülkelerin ne yapması gerektiği konusunda herhangi bir karar almadan önce, saldırgan ülkelerinin davranışları altında yatan nedenleri öğrenmelidir. Bazen bu ülkeler gayet mantıklı bir imaj yaratıyor ve dünyanın diğer ülkelerindeki tüm negativite buna dikkatini veriyor. İlk olarak Birleşmiş Milletler bu insanların amaçlarının, geçmişlerinin ne olduğunu ve ne tür fikirleri olduğunu öğrenmelidir. Sadece o zaman Saddam Hüseyin gibi saldırgan insanların oyununa gelmezler.

Bazı ülkelerde ekonomide bir çöküş veya işsizlikten dolayı büyük bir sosyal kargaşa vardır. Halkın dikkatini başka yere çekebilmek için, liderler başka bir ülke ile savaşa giderler. İşte dünyada birçok savaş bu şekilde başlamıştır. Bir ülke güçlü konuma geldiği zaman, gücün çürümüş ve rüşvet yiyen etkisi o ülkeyi son derece hırslı yapar. Böyle bir ülke başka ülkelerinin işlerine karışmayı hakkı sayar ve hatta bir savaşın o ülkede insanlara ne büyük bir felaket olacağını ve yokluk getireceğini bile bile, o ülkeye saldırır. Şayet bir ülkeye saldırılırsa, o ülkenin kendini koruması gerek. Bu şekilde zincirleme olarak ülkeler arası

savaşlar olur. Irak ve İran arasındaki veya Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlığa bir bakın. Hepimiz biliyoruz ki savaşlar güç ve para peşinde koşan politikacıların ve askeri hükümetlerin kalplerinde ve fikirlerinde başlar. Savaşları önlemenin ve global barışı getirmenin tek yolu, ülkelerin başlarındaki liderlerin değişimi ile olur, onlar ülkelerini büyütme çabalarını bırakıp doğru kararlar alırlar.

Daha evvel ırkçılık konusundan epey bahsettim ve ırkçıların ne kadar ilkel olduklarından ve birbirlerini nasıl hayvanlar gibi öldürdüklerini anlattım. Mahatma Gandhi Ahimsa'nın, yani şiddetsizliğin savaşları uzaklaştırabilecek tek unsur olduğunu söylemiştir. Hintliler özgürlükleri için İngilizlere karşı şiddet içermeyen yöntemlerle savaştılar. Fakat özgürlük adına yapılan şiddet içermeyen bu metodlar bazen ülkenin çok önemli kişilerinin hayatlarına mal olur çünkü hükümetin başındaki güçler çok vahşi yöntemlere başvurabilirler. Mesela Hindistan'da birkaç sefer böyle oldu. Allaha Tanrı'nın kutsaması ile İkinci Dünya savaşının hemen akabinde İngiltere'de İşçi Partisi iktidara geldi. Hükümet isteyerek Hindistan'ın özgürlüğü için bir süreç başlattı. Fakat ne yazık ki böyle bir şans her ülkenin başına gelmez. Birçok ülke özgürlük adına çok hayat vermiştir.

Bazen şayet bir ülkede daha evvel insanlar çok büyük vahşete maruz kalmışlarsa, intikam düşünmeye başlarlar. Mesela Hitler dönemindeki Naziler tarafından dedeleri ve büyükdedeleri hunharca öldürülenler, günümüzün Almanlarından intikam almayı düşünürler. Bu tamamıyla yanlıştır. Bu günkü Almanların Naziler konusunda hiç suçları yoktur. Onlara yapılan bir suçluluk duygusu yoktur. Onlar yeni, barış seven ve sevgi dolu bir kuşaktır, iyi insanlardır. Örneğin Almanya'da çok Sahaja Yogi vardır ve onlar o kadar güzel ve yumuşaklardır ki, onların Hitlerin ve Nazilerin ırkından geldiğine kimse inanmaz. Avusturya'da da epey Sahaja Yogi vardır, onlar da çok iyi ve alçak gönüllü insanlardır. Onlar da Almanca konuşurlar. Bu insanların karakterlerinde acımasızlığın ve katliğin hiçbir izi yoktur. Tam tersi, iyilikleri ve terbiyeleri ile diğer Sahaja Yogiler için örnek oluştururlar. Ben ilk defa Rusya'ya gittiğimde Alman yogiler bana yardım için geldiler. Ben onlara sordum "Neden bu kadar yolu geldiniz?". "Anne, bu ülke Almanlar tarafından çok hasar gördü, büyükdedelerimizin yaptıklarını bir şekilde düzeltmemiz lazım" dediler. Alman yogiler benimle Rusya'da o kadar büyük bir sevgi ve şevkate çalıştılar ki, Rusya'da Sahaja Yoga'nın başarısında onların ve İngilizlerin büyük payı vardır. İngilizler, ülkelerinin küçük olmasına rağmen önceki asırlarda birçok ülkeyi fethettiler, o yüzden bir zamanlar İngiliz İmparatorluğunda güneş hiç bir zaman batmazdı. Bu savaşlarda İngilizler epey vahşet uyguladılar ve birçok kişiyi öldürdüler. Fakat bütün bunlar geçmişte kaldı. Yeni nesil eskiden olanların suçunu üstünde taşıyamaz ve taşımamalı. Bu iki ülke, Almanlar ve İngilizler, Rusya'da çalışmalarını için çok iyi Sahaja Yogiler verdiler. Şimdi de duydum ki Avusturyalı Sahaja Yogiler İsraililerin iyiliği için çalışıyorlar ve orda Sahaja Yoga'yı yaymaya çalışıyorlar. İsrail'e insanlar yolluyorlar. Böyle birşey Sahaja Yoga olmadan mümkün olur muydu? Musevilere karşı savaşan, onları öldürüp yok etmeye çalışan Almanlar şimdi İsrail'e Sahaja Yoga'yı anlatmaya ve onlara aydınlanmanın getireceği mutluluğa ve ruhani evrime ulaştırmaya gidiyorlar.

Bu modern zamanlarda böyle güzel insanların doğup sevgi ve dikkatlerini kendi dedelerinin gaddarlıklarına maruz kalan insanlara vermeleri beni gerçekten çok etkiliyor.

Gelişmiş ülke olarak tanımlanan ülkeler, insanlarına hiç bir şekilde ruhani açıdan gelişmeleri için bir destek vermiyor. Bilakis, çok maddileşiyorlar ve daha çok para kazanmak için daha fazla çalışıyorlar. Bu gelişim insana iç huzuru ve tatminkarlık vermiyorsa, o zaman gelişim ve ilerlemenin getirdiği sınırsız açgözlülük ve hırsla ne gerek var?

Bir diğerk problem de “olanlar” ve “olmayanlar” dan, zenginler ve fakirlerden kaynaklanıyor. Bu sorun dünya barışının en büyük tehditlerinden. Zengin ülkelerin bu konu üzerinde daha fazla düşünmeleri lazım. Bilmeleri gerekir ki herhangi bir yerde olan fakirlik, dünya barışına ve refahına karşı tehdittir. Zengin ülkelerin kendi iyilikleri için hırslarını ve açgözlülüklerini daha fazla kontrol etmeleri, “bir dünya” ve “bir insan ailesi” fikrine daha ciddi bakmaları gerekir. Çevresel olarak dünya bir bütündür. O zaman neden ekonomik ve politik açıdan da bir dünya olmasın? Tüketim bir parça sınırlandırılırsa ve “çok fazla” yerine insanlar “az”a sahip olmayı kararlaştırırlarsa, zengin ülkeler fakir ülkelere fakirlik sınırını aşmaları ve düzgün bir hayat yaşayabilmeleri için yardım eder. Böyle bir şevkat dolu yaklaşım zenginlere büyük bir neşe ve içsel tatminkarlık verir. Aynı zamanda dünya’da daha iyi sosyal düzen ve barış sağlar.

Dünya barışına büyük tehditler oluşturan bu sorunlara biz Sahaja Yoga ile çözüm getiriyoruz. İlk olarak sabit fikirlerden kurtulmak gerekir. Tüm bu sabit fikirler cehaletten kaynaklanmaktadır. Gerçeği gören ve dünyanın bir bütün olduğunu anlayan bir kişi olduğunuz zaman bu fikirler kendiliğinden yok olur. Herhangi bir sebepten dolayı toprak kapmaya çalışanlar anlamalıdır ki bu topraklar Tanrı’ya aittir ve insanların onlardan zevk ve neşe duymaları için vardır, onlara sahip olmak için savaşmaları veya başkasının elinden almaları için değil. Ufacık bir toprak parçasından bile bir Sahaja Yogi zevk alabilir çünkü o doğa ile o kadar bütünleşmiştir ki, o bir parça toprağı işleyerek toprak ananın hakkını verir.

Aydınlanma konumu kendi kraliyeti olan kralın bulunduğu konumdur. Kişi kendi ruhaniyet ülkesinde mutluluğı bulur. Dünyevi şeyler peşinde koşmak onu ilgilendirmez. Sahip olduğu herşeyi vermekten zevk alır, bu onun en büyük neşe kaynağıdır. Herkese sevgisini vermek ister çünkü onu Yaratanı sever. Bazı azizler hayatlarında sevgiye ne kadar önem verdiklerini göstermişlerdir. Bir keresinde Hintli büyük azizlerden biri bir tapınakta bulunan Daity için testide su taşıyormuş. Bunun için bir ay boyunca elinde o testi ile yürümesi gerekiyormuş. Fakat tapınağı ulaştığında çok susamış ve ölmek üzere olan bir eşek görmüş. Anında tapınağı gitme fikrinden vazgeçmiş ve elindeki testi suyu eşeğin hayatını kurtarmak için ona vermiş. Aynı şekilde testi taşıyan diğerk azizler onun bu hareketine çok şaşırılmışlar. “Nasıl Deity’nin üzerine dökmek için taşıdığın bu suyu eşeğı verebildin?” diye sormuşlar. Cevabı çok kısa imiş: “Benim Daity’e ulaşmak için bütün bu merdivenleri tırmanmama gerek yok. Deity’nin kendisi buraya yürümüş”. Diğerkleri onun bu kadar derin düşünmesine şaşırılmışlar. Fakay olay budur. Ruhani bir kişi için en yüksek mertebede davranış, doğal olarak herşeyini ruhani mutluluk için harcamaktır, çünkü bu onun için en değerli şeydir. Bazı insanlar başkalarının topraklarına sahip olabilmek için çok zalimce davranışlarda bulunuyorlar ve hırslarının esiri olarak büyük günahlar işliyorlar. Fakat bu insanlar, hayattaki nihai amaçları nedir diye bir dakika durup düşünseler, o zaman muhakkak değışirler. Nihai amaç mutluluk ve neşeye ulaşmaktır. Fakat tüm bu dünyevi şeyleri toplayarak insanlar mutlu olmuyorlar, neşe de hissetmiyorlar. En büyük neşe kaynağı Tanrı ile bir olmaktır.

Birçok insan savaşlar yüzünden değer yargılarını kaybeder. Tanrı’ya olan inançlarını da kaybeder. Tanrı insanlara özgürlüklerini verdi ve bunu onların elinden geri almak istemez. Sadece özgürlüğümüz sayesinde bütünün, Tanrı’nın farkına varabiliriz. Okulda öğretmen çocuklara iki kere iki dört eder’i öğretir ama çocuklar büyüyüp üniversite seviyesine geldiklerinde, kendileri çözüm bulmak için özgürlükleri vardır. Aynı şekilde bugün insanoğlu da bu aşamadır, özgürlükleri ile anlamalıdır ki en yüce şey ruhani yüksekliğı elde etmektir.

Her savaş sonrasında bir müddet barış zamanı olur, fakat bu zaman çerçevesinde insanlar bir dahaki savaşa hazırlanır. Bunun nedeni savaştıkları ve yakınlarını öldüren insanları unutup affedemezler. Şu anlaşılmalıdır ki dünya barışı için bir çeşit global organizasyona gerek vardır. Birleşmiş Milletler kurulmuştur fakat Birleşmiş Milletler bu barış görevini tamamıyla üstlenemiyordur çünkü yeterince güçlü değiller ve üye ülkelerin isteklerine tabiiiler ve bu ülkeler de her zaman birlik içinde karar vermiyorlar. Hepsi kendi fikirlerini ve isteklerini öne koyuyor ve Birleşmiş Milletler her zaman Amerika tarafından hükmediliyor. Amerikalılar dünyaya hükmetmek için doğru toplum değildir çünkü yeteri kadar olgunlaşmamış ve sekse yönelik insanlardan oluşmuştur.

Birleşmiş Milletler görevini üstlenecek daha üst seviyede bir kuruluşa gerek vardır. Den Hague şehrinde Dünya mahkemesinden tanınmış yargıçlar çağırılabilir. Bu kişiler tüm dünya tarafından seçilmeli ve özellikle bir ülkeden gelmemelidir. Tarafsız ve bilge olmalıdırlar ve dünya barışını etkileyen problemleri anlamalıdırlar. Böyle bir organizasyon oluştuğunda Birleşmiş Milletler'den çok daha iyi idare edebilirler çünkü Birleşmiş Milletler bazen çok garip hükümetler tarafından yönetilen ülkelerin etkisi altındadır. Bu tür bir organizasyon ile Birleşmiş Milletler için yeterli para gerekir. Şayet ülkeler büyük miktarlarda para ayırmak istemiyorlarsa, o zaman Birleşmiş Milletler personelini azaltmak ve maaşları indirmek gerekir. Şayet maaşlar bugünkü gibi yüksek olmazsa, sırf para peşinde koşan insanlara orda çalışmak cazip gelmez. İşte o zaman dünya birliği için halkı seven kişiler çalışır. İnsanlar hizmet vermek için, Global olarak seviyenin yükselmesi, ideallerin ve fikirlerin de daha yüksek seviyede olabilmesi için çalışmalıdırlar. Entellektüel açıdan yüksek, ve ahlaki açısından da tanınmış kişiler olmalıdırlar. Bilhassa olgun ve tecrübeli olmalıdırlar ki dünyanın problemlerini, bilhassa global barışı etkileyen sorunları, gerçekten anlayabilsinler.

Tüm Birleşmiş Milletler sistemini yönetmek için yüksek mertebede, bilge, iyi karakterli ve bilgili kişilerden oluşan böyle bir kuruluş seçilirse, insanların, dünyanın bencil, açgözlü ve ahlaksız insanlar tarafından değil de, doğru ve dharmalı insanlar tarafından yönetildiğini görme şansları olur. O zaman dünya barışı ve iyi bir sosyal, politik ve ahlaki düzen elde edilir. Bu kuruluşa Yüksek Mahkeme adını verebiliriz ve burada hiçbir özel ülkenin, hatta Amerika'nın bile sözü geçmez. Ben inanıyorum ki Amerikalılar hala bir bakıma henüz olgunlaşmamışlardır. Çok büyük Amerikalılar yaşadı, mesela Abraham Lincoln ve George Washington gibi fakat artık Amerika'da insanların olgunlaşmaları lazım ve bu olgunluk sahte gururlara inanırlarsa değil, Sahaja Yoga yaparlarsa olabilir.

Biz demiyoruz ki bu Yüksek Mahkeme Birleşmiş Milletleri kusursuzca kontrol edebilir. İlk olarak fazla yüksek maaşlar ödenmeyecek fakat burda çalışmanın onuru olacak. Bu kişiler şayet ahlaksız iseler, fırsatları olursa, paraya yönelik birşey yapma imkanları olabilir. Onun için en iyi çözüm bu Yüksek Mahkeme'nin seçilecek Sahaja Yogilerden oluşmasıdır. Onlarda aranan niteliklerden fazlasıyla vardır, bencil değiller, şevkatliler, ırk, din ve millet ayrımı yapmazlar ve insanların iyiliği için çalışmaya adanmışlarıdır. O yüzden her zaman doğru kararlar alabilirler. En önemlisi, Sahaja Yogilerden oluşacak bu Yüksek Mahkeme dünyada Sahaja Yoga'yı sırf kelimeler ile değil de, davranışlar ile yayacak ve insanlar bundan etkileneceklerdir. İşte bu şekilde Dünya'da huzur, barış ve düzen sağlanacaktır. Dünya sorunları için yegane çözüm Sahaja Yoga'dır çünkü insanları değiştirir ve yeni yüksek seviyede insan ırkı oluşur.

9. Bölüm

EVİRİM

Evrim geçirerek nasıl bu kadar kısa bir zamanda insan olduğumuz çok ilginçtir. İnsan yaratmak için geçen zaman birimi aslında çok kısa. Bazıları buna şans diyebilir ama sadece şans ile yaratılış olmazdı.

Aslında evrimimiz aynı uzaya fırlatılan füzeler gibidir. Füzelerin birkaç bölümü vardır, herbiri birbirinin içine girer. Füze fırlatıldıktan bir süre sonra, en alttaki bölüm füzenin geri kalan kısmını fırlatır ve böylece füze çok daha hızlanır. İlk olarak füzenin hızı diyelim saat başı x kilometre ise, ilk patlama ile bu hız 2x'e yükselir. Bu tür patlamalar ile füze yeryüzünün yerçekiminden çıkar ve hedefine, yani Ay'a veya Jüpiter'e doğru yönelir. Bizim evrimimiz de bu kadar hızlı olur. Hayat ilk amip olarak yaratıldı. Bir patlama ile başka bir aşamaya, maymun konumuna gelindi. Böyle patlamalar sonucu insanoğlu yaratıldı.

İnsan konumunda ilk başta dikkatimiz sadece yemekte ve doğadan korunmakta, yani bir mağara veya eve sığınmakta olur. Bunu elde ettikten sonra, daha yüksek bir gelişim aşamasına ulaşıldığında, birdenbire zihinsel olarak çok uyanık ve akıllı olduğumuz bir konuma geliriz. Ve bilimle, teknoloji ile ilgilenmeye başlarız, bu şekilde Ay'a ve Jüpiter'e gidebiliriz. Sonra zihinsel başarımızın dışında başka bir patlama ile hissi konuma ulaşıyoruz. Bütün Dünya'nın nefret ve rekabet ile yandığını görürüz ve yeni bir konuma geliriz. Bu konumda sonsuz bir şevkat, sevgi ve huzur hissederiz. Bu konumda, hatta çok daha evvel insan kavramının ötesinde birşeyler aramaya başlarız. Bu sefer içsel bir patlama yaşarız ve dine ve Tanrı'ya inanmaya başlarız. Bu evrimin son aşaması değildir çünkü bir müddet sonra insanlar dinin sadece örf ve adetlerden oluştuğunun ve insanın içsel dünyasının pek etkilenmediğinin farkına varırlar. Zihinlerin ötesinde birşeyler aramak gerektiğini hissederler.

Gerçeği arayanlar aramaya başladıklarında, dürüstçe ararlar ve bilerek, kör gibi, sahte gurular tarafından yanlış yönlendirilirler. Alında bu sahte gurular kral kıyafetine bürünmüş hırsızlardır. Kutsal kitaplar insanın farkındalık konumunda 4. boyuta ulaşması için yükselmesi gerektiğini yazarlar (Turiya). Francis Crick gibi bilim adamları farkındalık konumu üzerinde, bilhassa vizyon farkındalığı konusunda araştırmalar yapmaktadır. Turiya konumu tamamiyle derin farkındalık konumudur. Bilim adamları, bu konuma ulaşıp daha yüksek bir farkındalık konumunu keşfedebilirler ve bu konum onları yönlendirir ve Dünya çapında insanoğlunun farkındalık konumuna ulaşması için destek sağlar. Bazen bilimadamlarının çıkmaz sokakların içinde kaybolduğunu ve onlara gerçeğin tüm vizyonunun veren Tanrısallığı kabul etmek istemediklerini düşünüyorum. Aslında biz üç boyutta yaşamaktayız. Azizler dördüncü boyuta ulaştılar ve yükselişleri sayesinde tamamıyla huzur ve bütünlük dolu ve gerçeğin farkında oldukları bir konuma eriştiler. Onların yükselişleri için sarfettikleri çaba birçok şekilde değişik lisanlarda anlatılmıştır. Genelde var olduğumuz üç boyut fiziksel, zihinsel ve duygusal boyutlardır ve dördüncü boyut ruhani boyuttur. İlk üç boyutu devamlı kullanarak hayatın manasız olduğunu hisseder ve gerçeği aramaya başlarız, çünkü bildiğimiz hiçbirşey bize huzur sağlamamaktadır.

Markandaya adında bir Aziz vardı ve söylentilere göre ondörtbin sene evvel yaşadı. O bu dördüncü boyuttan bahsetmiş ve bunu Yüce Anne'nin kutsaması olarak ifade etmiştir. Bu bilgi çok iyi bilen ikinci kişi de birçok kitap yazan Adi Shankracharya idi. Yazmış olduğu ilk

kitap Vivek Chudamani idi ve burada dördüncü boyutu anlatıp neden bu boyuta ulaşmaya çalışmamız gerektiğinden bahsetmektedir. Entellektüel bir kişi olan Mr. Sharma ona meydan okumuş ve onun zihini aşan hiçbirşey yapamayacağını söylemiş. Normal insanlar için tüm bu konuşmaların beyin akrobasisi olduğunu düşünmüş. Nihayet Yüce Anne'den övgü ile bahseden bir kitap yazmaya karar vermiş. Bilhassa Saundarya Lahari'de bütün Tanrısal vibrasyonlardan “Yüce Anne'nin sevgi dolu vibrasyonları” diye bahsetmiş. O zaman bütün bunlar Sanskritçe yazılıyordu fakat sıradan insanlar bu lisanı anlamıyorlardı. Sadece çok az okumuş insanlar anlıyorlardı, onlar da pek bu tür detaylara inmek istemiyorlardı.

Yirminci Asır'ın başında Maharashtra'da Gyaneshwara adında bir Aziz vardı. O zamanın geleneğine göre Nath Panthis'in bir efendisi sadece bir öğrenciye aydınlanma verebiliyordu. Bu efendinin sıradan insanlara bu dördüncü boyut hakkında konuşması yasaktı. Sadece Tanrı'yı hatırlamaları ve onun için dualar okumaları ve şarkılar söylemeleri gerektiğini söylerdi. Fakat büyük şair ve Aziz Gyaneshwara ruhani yükseliş konusunun insanlara çok daha açık bir şekilde anlatılması gerektiğini düşündü.

Gita'da Kundalini ve farkındalık konumu hakkında bir şey yoktur, halbuki Shri Krishna kişinin Sthitapragya konumunu elde etmesi gerektiğini söylemiştir. Bu konum kişinin Tanrısal bilginin aydınlığı sayesinde dengede olduğu konumdur. Bütün bunlar sadece anlatıldı fakat nasıl mümkün olabileceğinden bahsedilmedi.

Shri Gyaneshwara Gita üzerinde Gyaneshwari adında bir yazı yazdı. 6. bölümde Kundalini adı verilen ve omur iliği üçgen şeklindeki kemiğin içinde yer alan bu dördüncü güçten ve onun nasıl yüce bir ruh tarafından uyandırıldığından ve akabinde kişinin bu dördüncü farkındalık boyutuna ulaştığından çok güzel bir şekilde bahsetmiştir. O, gurusundan başkalarına aydınlanma verebilmek için izin istemedi ama sadece bunun hakkında yazmak için izin istedi. Daha sonra, dinden sorumlu olan kişiler (dharma-martandas) tarafından bu altıncı bölüm anlaşılamadı. Altıncı bölümün okunmaması gerektiğini (Nishiddha) söylediler ve o yüzden bu çok önemli bölüm insanlar tarafından ihmal edildi. İnsanlar sadece bhaktinin yolunda gitmeye çalıştılar, bunun manası sadece adına dualar okuyarak ve şarkılar söyleyerek Tanrı'ya ibadet etmektir.

Ülkemizde üç tür hareket vardı. İlk olanda insanlar maddeyi, maddenin kaynağını ve Dünya'nın nereden geldiğini anlamak istiyorlardı. Bunu ararken sağ kanalıımızın nasıl geliştiğini ve vücudu yapan elementleri öğrendiler. Bu bilgilerin gelişmesi üzerine bilim dünyasının kapısı açıldı. Bir yandan insanlar tamamıyla adanmışlık içinde toprak ana (Swayambhu) tarafından yaratılan Deity'lere şarkılar söylüyorlardı. Gurularının onlara öğrettiği şekilde Tanrı'ya dualar ve şarkılar okuyorlardı. Öte yandan da bilhassa Maharashtra'da orta yolda olanlar (Nath Panthis) vardı. Bu aydınlanmış ruhlar aydınlanmalarını “bir guru, bir öğrenci” prensibi altında almışlardı. Aziz Gyaneshwara'da Nath Sumpradaya'dan, yani Nath tarikatından geliyordu. O kitabında Kundalini'nin uyanışından bahsetti.

Daha sonra onaltıncı asırda birçok Aziz vardı ve onlar Kundalini, kanallar ve derin merkezlerimiz hakkında şarkılar söylediler ve konuştular. Hindistan'da aydınlanmadan (Atma-Sakshatkar) ve kişinin benliğinin farkına varmasından konuşuluyordu. Bazı Azizler öğrencilerine aydınlanma vermeye çalıştılar ama sadece çok az kişiye verdiler çünkü herkesin bunu almaya hazır olmadığını düşündüler. Kabira bir yazısında “Kör olan bu kişilere ben nasıl ışıktan bahsedebilirim?” demiştir.

Azizlerin çoğu entellektüeller tarafından işkenceye maruz kaldılar çünkü halkı yanlış yönlendirmeye çalışan uçuk kişiler oldukları sanılıyordu. Sanırım bu entellektüeller modern zamanda tekrar sahneye gelmekte ve gerçeği bilmeden, gerçeğin arayışı içinde olanlara ve hakikaten kutsal olan Azizlere karşı bir lobi oluşturmaktadırlar. Fakat aynı zamanda bir çok sahte öğretmenler ve kadın öğretmenler de vardı ve hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğunu ayırt etmek çok zordu. İlk test şayet biri sizden aydınlanma ve Tanrı hakkında bilgi vermek için para isterse, bilin ki o çok alçak seviyede, insanları sömürmek isteyen ve para peşinde koşan bir hırsızdır. Fakat bu sahte gurular meydana çıkmadan kiliselere, tapınaklara, camilere ve gurudwaralara bakanlara çok büyük bağışlar yapılmakta idi. O yüzden insanlar ikisi arasındaki farkı bilemiyorlardı ve Tanrı için para verilmesi gerektiğini zannediyorlardı. Tanrı paradan anlamaz, bankacılık bilmez, o parayı yaratmadı. Para insanların başını ağrıtan bir unsurdur. Kundalini uyandırılması çok az kişide oldu çünkü çok az gerçek arayış içinde olan kişi vardı.

Ben doğduğumda insanlar Dünya'nın her yerinde Tanrı'ya ve ruhaniliğe inanmama ve paraya ve güce inanma yolundaydı. Bu yol ayrımında yüce bir ruh olan babam imdadıma koştı ve "Hayatta senin görevinin ne olduğunu biliyorsun" dedi. "Biliyorum" cevabını verdim. Babam "Sen bir binanın yedinci katının üstünde duruyorsun, oradan en alt katta olan birsürü insanı görüyorsun. Onlar senin yedinci katta olduğuna nasıl inanır? Onları en azından birinci veya ikinci kata yükseltebilirsen, o zaman erişmeleri gereken daha yüksek bir konum olabileceğini düşünürler. O yüzden ilk olarak fiziksel başarı sonra da duygusal ve zihinsel başarıya ulaşmalı. Ve bu bireysel olarak değil de kolektif olarak verilmeli" dedi. Misyonumun kolektif aydınlanma olduğunu çok iyi biliyordum fakat çok kör bir dünyada doğmuştum.

Babam devam etti: "Bireysel olarak keşfettiğin herşey kolektif boyuta getirilmeli aksi halde onun hiç bir manası yoktur ve hiçbir işe yaramaz" dedi. "Görevimin toplu aydınlanma verebilmek için bir metod keşfetmek olduğunu biliyorum" cevabını verdim. Bunu duyunca çok mutlu oldu ve ben insanlar üzerinde çalışmaya başladım. Babamla olan hayatım dolu dolu geçti çünkü o büyük bir özgürlük savaşçısıydı ve daha sonra Hükümette Üst Kurul'da önemli görevler üstlendi ve dolayısıyla sosyal çevresi çok geniş idi. Onun arkadaşları, arkadaşlarının eşleri, çocukları ile tanıştım ve kendi yöntemlerimle onların bu durumda olmalarının nedenlerini keşfettim. İnsanoğlunun probleminin ne olduğunu araştırmaya ve bunun üzerinde çalışmaya başladım.

1946 yılının sonunda bunu çok derin ve sessiz bir yöntemle yapacağıma karar verdim ve kendi içsel içgüdülerimle insanların merkezlerindeki sorunların nedenlerini bulabileceğimi anladım.

Nihayet 1947 sonunda önemli bir kişinin konferansına gittim, çünkü kocamın bir arkadaşı onun evinde kalıyordu ve benim gelmemi ayarlamıştı. Benden on yaş küçük olan bu kişinin benden en az yirmi yaş fazla gözükmesi beni çok şaşırttı. İnsanları hipnotize etti ve insanlar bağırma, çığlık atmaya başladı, hatta bazıları köpek gibi havlıyordu.

Bu beni şoke etti. Onun neler yaptığını bir ağacın altında oturmuş seyrediyordum. Akşam tek başıma deniz kenarına gittim ve orda meditasyon yaparak nasıl kendi Kundalinimi kullanarak insanlara toplu aydınlanma verebileceğimi düşündüm. İşte o an cevabı buldum. Biraz daha derine inerek bunu başaracaktım. Kundalinimi çok hızlı bir şekilde yükselirken gördüm, demirin yandığında çıktığı çok güzel bir renkti, pembe, kırmızı renkleri fakat son derece yatıştırıcı ve serinleten bir renk. Kundalini bingıldak kemiğimden çıktı (Brahma Randrha) çünkü burası benim küçüklüğümde beri açıldı ve Tanrısal vibrasyonlar akmaya

başladı (Puranabrahma). Bu yeni tecrübe benim kendi Tanrısal gücümü anlamama yardımcı oldu. Bu artık benim kolektif olarak çalışmam gerektiğinin bir işaretiydi. Tüm benliğimin müthiş bir huzur ve neşe ile dolduğunu hissettim. Gözlerimi açtım ve o sahte öğretmene gittim ve ona “Artık en son merkez her yerde açılabilir” dedim. Şaşırdım çünkü o merkezler, kanallar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve halbuki ben onları çocukluğumdan beri biliyordum. Farkına vardım ki her yerde bu sahte gurulardan vardı ve insanları hipnotize edip paralarını alıyorlar, onlara İsa hakkında yanlış ve kötü şeyler anlatıyorlar ve Dünyanın sonunun geldiğini söylüyorlardı.

Bir kişi üzerinde çalışmaya başladım ve gördüm ki hemen dördüncü konuma ulaştı. Çok yaşlı idi ama dindar ve çok iyi bir kadın idi. Sonra daha genç birinde çalıştım ve o da çok kolay yükselişini elde etti. Fakat o günden sonra vibrasyonlarını kaybetti. Sonra aynı deniz kıyısına yirmibeş kişi götürdüm ve onikisi aydınlanma aldı. O günden sonra bu olay toplu olarak yürümeye başladı. Şimdi Rusya’da olduğu gibi toplu halde 18.000 veya 20.000 kişi bile aynı anda aydınlanma alabiliyor. Bu konferanslarda birçok insan iyileşmiştir. İtiraf etmeliyim ki şansım vardı. Tanrı’nın isteği üzerine bu kutsal vibrasyonları binlerce kişiye aydınlanma vermek için mutlulukla dağıtıyorum. Bu zamanlar artık çiçek açma zamanları. Yeryüzünde gerçeği arayan birçok çiçek var ve onlar çok kolayca meyve verebilir.

Londra’ya yerleşmem gerekti çünkü kocam Uluslararası Deniz Organizasyonun’da Genel Sekreter görevine atandı. Orada yedi tane hippie üzerinde çalışmaya başladım ve onlar çok zor insanlardı. Batı kültüründen, kültüre karşı gelerek kaçıyorlardı ve son derece saldırgan, ukala ve kendine müslüman insanlardı. Onların üzerinde çalışmaya başladım ve yavaş yavaş onların zannettikleri gibi dördüncü boyutta olmadıklarını anladım ve buldukları boyutu diğer insanlara aşılama hiç hakları yoktu. Dört sene sonra bu hippiler Sahaja Yoga’ya geldi. Bu arada ben devamlı Hindistan’a gittim ve şehrimde Maharashtra’da çok olumlu karşılandım, orada binlerce kişiye aydınlamalarını verdim.

10. Bölüm

METABİLİMİN MESAJI

Bilim birçok soruya cevap verememektedir. Tıp alanında birçokları ‘gen’ adını verdiğimiz en küçük şeye ulaşmaya çalışmaktalar. Ama bilim adamları hüsrana uğruyorlar. Çünkü genlerin yardımı ile modern yaşamın yarattığı güçlüklerin gerçekten üstesinden gelebilmek adına daha ileriye gidemiyorlar.

Genlerin sadece kalıtımla aktarıldığına dair ulaştıkları sonuç tamamen yanlıştır. Aslında genler günlük hayatta yarattığımız kişiliğimizi de yansıtır. Tüm duygusal etkinliklerimiz de genlerimize yansır.

Tıp biliminde, asetilkolin ya da adrenalinin sabit birer kimyasal formülken neden vücutta oldukça farklı bir tarzda hareket ettikleri açıklanamaz. Ya da, anne rahminde bir fetüs olarak ortaya çıkan bebeğin neden tüm diğer yabancı maddeler gibi vücudun doğası gereği reddedilip atılmadığı da açıklanamaz. Halbuki bu fetüs belirli bir gelişime ulaşınca kadar korunur ve ancak hazır olduğunda dışarı atılır. Doğum sancıları başlar ve küçük çocuk annesinin rahminden yeni dünyaya doğar. Bu zamanlamayı kim ayarlıyor? Bilim aracılığıyla cevaplanamayan başka birçok kültürel soru vardır. Bilim sadece madde ya da insan vücudu ile ilgilendikçe Modern zamanların sorunlarını çözemez. Yaşamın daha incelikli ve kapsamlı sorunlarını keşfedemez. Örneğin, evrimin amacı ve insan yaşamının anlamı nedir? Şaşkınlık veren ve şiddet dolu olan modern yaşamın bu karmaşasından kurtulmanın çözümü nedir? Global barışa ulaşmanın yolu nedir? Tüm bu sorular sorulmalıdır, ama bilimin çok önemli olan bu sorulara verecek cevabı yoktur.

Şimdi bilmemiz gereken şudur ki, cevap dışarıdaki dünyada değil içimizdedir. Bazen bilimadamları oldukça yanlış sonuçlara ulaşıyorlar. Örneğin, biyolojik tündengelimde genlerimizin sadece genetik ve kalıtsal olduğu ve böylece karakterimizi belirlediği varsayılır. Öncelikle genler sadece kalıtsal değildir. Çünkü aynı anne-babanın çocukları karakter ve davranışları açısından tamamen birbirlerinin zıddı olabilirler. Çok iyi ve dürüst birçok ebeveyn canavar gibi çocuklara sahip olabiliyorlar. Ya da ayyaş anne-babaların içkiden nefret eden çocukları oluyor, vs...

Şimdi genlerin hücrelerimizdeki yerleşimini görelim. Yumurta ve sperm buluştuğunda bir zigot oluştururlar. Hücreler dört aşamadan geçerler: Profaz, Metafaz, Anafaz ve Telofaz. İnsan hücresinde 46 kromozom vardır. Her bir hücrede toplam 46 tane bulunan kromozomların iki türü vardır. Otozomlar 44 tanedir ve ayrıca cinsiyet için x ve y olmak üzere iki belirleyici vardır. 2x bir dişi iken, xy erkektir. Yumurta ve spermden 22 kromozom alırız, ve bunlardan her biri *diploid* ve *haploid* bölünme ile hücre bölünmesine uğrar. Karşılaştıklarında bir iğ şeklinde birleşirler. Ardından hücre oluşumunu başlatan zigota dönüşürler. Bu kromozomlar milyarlarca DNA’ya sahip milyonlarca gen barındırırlar. DNA yaşam kodu olan Deoksiribo Nükleik Asit’tir. DNA’nın üçlü bir temeli vardır; Nitrojen, Şeker ve Fosfat. Nitrojenin dört türü bulunmaktadır: *Thiamine*, *Adenine*, *Guanine* ve *Cytosine*. Genler birbirinin üzerine gelerek düğümler oluşturan spiral iplikler gibidir. Her zaman *Thiamine Cytosine*’inle ya da *Adenine Guanine*’le yüzyüzedir.

Başlangıçta kromozomlarda besin olarak şeker bulunur. Şeker gibi karbonhidratlar karbon, hidrojen ve oksijenden oluşur. Karbon Toprak Anne’den, hidrojen ve oksijen sudan gelir.

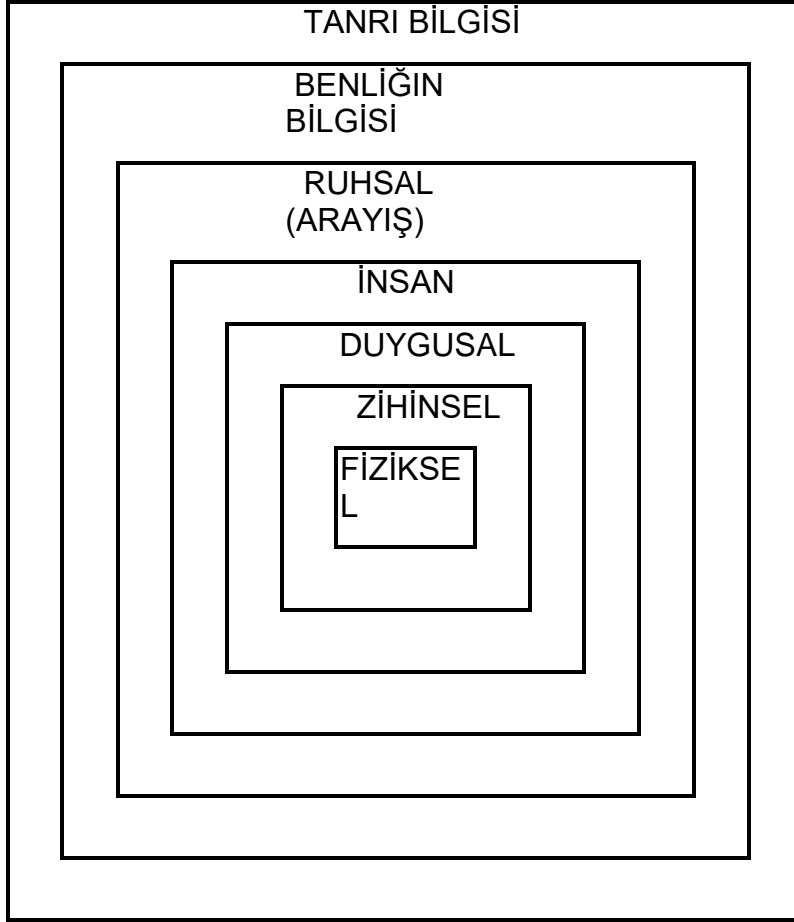
Gelişim şu ilk aşamadan geçmiştir: 'Hidrojen + Oksijen = H₂O (su) + Karbon = Karbonhidrat'. Daha sonra nitrojen, karbonhidratlarda hayat bulan amino-acid'i oluşturmak üzere katılır. DNA'nın üçlü bir temeli vardır: Nitrojen, Şeker ve Fosfat. Dolayısıyla, bunların serileri konum değiştirdiğinde hücre bu değişimi kişinin karakterine yansıtır. Genlerin kalıtsal olduğuna dair bir sonuca ulaşmak çok tehlikelidir, çünkü bu, hiç kimse kötü ya da canice bir yaşam tarzından kurtulamaz anlamına gelir. Bu bir kaçıştır ve din işlerinin başında olan ve de kutsal kitaplara uygun olamayan günahkar bir yaşamı öğreten kişilere yaraşır. Bu yanlış sonuç tüm dinsel ya da federal yasaları lağvedebilir. Bilimin dinler ve saf ahlak üzerindeki büyük zaferi bilimadamları tarafından ilan edilebilir, ama gerçek çok farklıdır. Aslında, veri tabanı fosfat, nitrojen ve karbonhidratlardan oluşmaktadır. Hücrelerdeki su sağ kanal eylemlerinden dolayı kurumaya yüz tutarsa fosfat değişken ve tehlikeli bir hal alır ve kişi saldırganlaşır. Bir kişi çok uysal ise karbonhidratlar insanı tembel ve itaatkar yapar. Sağ kanal bir kişi nihai noktada sadist, sol kanal ise mazoşist olur. Nitrojen dengeyi sağlar. Gelişimin içsel enerjisi Nitrojeni hücrelere yaydığına hücre gelişmiş bir benlik (daha sonra açıklanacak) olarak yeni bir biçim alır.

Bu sorunu anlamamanın bir başka yolu daha vardır. Her hücrenin, o hücrenin iç atmosferini gözetten bir alıcısı vardır. Biraz daha inceliğe inmek gerekirse, bir kişi omurilik boyunca yerleştirilmiş, yedi düğümü olan ve kutsal kitaplarda RUH olarak adlandırılan uzaktan kumanda benzeri mükemmel bir mekanizmanın bulunduğunu tespit edebilir. RUH bizim refahımızı ve masumiyetimizi gözetmekle sorumludur. O insan zihnindeki doğruluk ve iyiliği korur. Bizi kendi yıkımımızdan kurtarır. Alıcının kontrolü aracılığıyla hücrenin içsel atmosferini kontrol eder. Bir insan yanlış hareketleriyle RUH'a meydan okunduğunda, RUH, hücrenin alıcısı üzerine etki eder. Bu, nihayetinde hücrede içsel bir atmosfer bozulmasına yol açar ve bu bozulma da DNA'daki hücre veri tabanı birimlerinin serilerini değiştirir. Dolayısıyla, genler üzerinden bir kişinin kazanılmış olan karakteri bilinebilir Fiziksel görünümü sağlayan otomozomlar olarak adlandırılan kormozomlar bile bir biftek veya kızarmış tavuk gibi değişime uğrayabilir. İnsanoğlunda bile, fiziksel, duygusal veya zihinsel hareket ile elde edilebilen beden biçimlerine ulaşabilir. Bu genler kısmen kalıtsal olabilir ve doğumdan önce anne ve babanın doğasına göre doğru seride olmayabilirler. Gündelik hayatımız nedeniyle, özellikle modern zamanda, hücrenin içsel atmosferi bozulacaktır. Sonuçta, bu bozulmalar veri tabanının serilerini değiştirir ki bu da genetik, kalıtsal ya da sonradan kazanılmış olan tüm karaktere delalet eder.

Dinlerden sorumlu olan insanlar, eğer evrimimizin son başarısı için insanı bilge, dengeli ve şefkatli yapmanın ne kadar önemli olduğu anlayışından hareketle, ruh-merkezcil dinler ortaya koyarak bu işi yapsalardı, yanlış hareket edenler bile iyi, normal insanlar ve mutlak gerçeğin derin arayışçıları haline gelmiş olurlardı. Ama din işlerine hakim olan insanlar ruh-merkezcil olmak bir yana para ve güç peşinde koşmaktalar. Bu insanlar sade inananların cahil zihinlerini zehirleyebilir ve onları cehenneme yönlendirebilirler.

Eğer değişim yarasını göz önünde bulundurursak, insan düzeyine yükselme çok az bir zaman almıştır. Bu gelişim, çok düzeyli, çok katmanlı bir şekilde iç kapsüllerden oluşan bir uzay gemisi kapsülünün inşasıyla karşılaştırılabilir. Kalkış sırasında kapsül, içindeki tüm diğer kapsüllerle birlikte hızla dünyadan ayrılır. Bir süre sonra, en dıştaki kapsülde patlama gerçekleştiğinde, bu patlayan kısım atılarak uzaygemisi daha hızlı bir şekilde yoluna devam eder. Bizim insan seviyesine yükselişimiz de aynı şekilde gerçekleşmiştir. Önce fiziksel aşama, sonra zihinsel, sonra duygusal, ardından da insani farkındalığa ulaştırılan ruhsal aşama. Modern zamanlarda bu patlama oldu ve ruhsal arayış başladı. Bu gelişmenin tamamı farkındalığımızı genişleterek Merkezi Sinir Sistemimiz'in içinde gerçekleşir.

Benliğin altıncı kazanımı, Sahaja Yoga aracılığıyla ruhun (ATMA) farkına varmamızla olur. Kundalini aracılığıyla benliğimizin bilgisine erişiriz. Bu aşamada, Tanrı'nın bilgisine doğru seyahat başlar; kendini bilmeyen kişi gerçek bilgi olarak Tanrı'yı da bilemez.



Gerçek o, üçgen şeklindeki kuyruk sokumu kemiğinde uyuyan, Kundalini adını verdiğimiz bir güç olduğudur. O bizim evrimimiz için gerekli olan, uyuyan bir içsel enerjidir. Kundalini hasarlı genlerin düzelmesi ve beslenmesini sağlayacak güce sahiptir. Genetik, kalıtsal ya da kazanılmış, her nasıl olursa olsun... Kundalini, uyandırıldığında genlerin serilerini değiştirir. Sadece genlerin veri tabanını düzeltmekle kalmaz, bingıldak kemiğinin bulunduğu alanı delip geçer ve arayış içinde olan kişiyi Tanrısal Sevginin her yeri kaplayan gücü ile birleştirir. Kundalini, Kutsal Ruhun serin esintisi, Ruh Ritambhara ya da Parama Chaitanya olarak da adlandırılmaktadır. Böylece kişi, bu ikinci doğum sayesinde, Vaftizin gerçekleşmesi gibi aydınlanmış bir insan olur. Her şeye Kadir Tanrı'nın kalbimizdeki yansıması olan ruhun ışığı dikkatimize ve aydınlanmamıza nüfuz eder. Arayan kişi gerçekten yeniden doğmuştur. Bu sadece bir sertifika değildir; içsel dönüşüm gerçekleştikçe kişi değişmektedir. Vasat bir arayan ile aydınlanmış bir ruh arasında çok büyük fark vardır.

Kişi, İlahi Sevgi ile dolu olarak kendi kendisinin efendisi haline gelir. Bu, tıpkı bir yumurtanın kuş haline gelmesi gibi, bir yeniden diriliş sürecidir. Belki de insanın yeniden dirilmesi gerektiğini hatırlatmak maksadıyla yumurtanın bir sembol olarak sunulmasının gerekçesi budur. Genler değişir ve eksiksiz dönüşüm gerçekleşir. Bazı insanlar için, eğer hasta ya da egoist iseler, bu zaman alabilir. Ayrıca kendini suçlu hisseden ya da başkalarını

affedemeyenler için de aydınlanma konumlarını mükemmelleştirmek nispeten zordur. Yanlış Guru, inanç ya da fanatiklik sebebiyle sorunları varsa yine biraz zaman alabilir, ama Sahaja Yoga ile bu halledilebilir. Bazı insanlar bir gecede uyuşturucu kullanmayı bıraktılar. Hiçbir zaman da geri çekilme semptomları ya da başka sorunları olmadı. Kundalini'nin uyanmasının bir neticesi olarak aydınlanma muhteşem sonuçlar ortaya koymaktadır. Yeni bir yaratıcılık kendini göstermektedir; birçok kişi şair olmakta; müzisyen ya da sanatkarlar yeteneklerinde yüksek noktalara erişmekte; maddi sorunlar çözümlenmekte; kanser, omurilik iltihabı gibi psikosomatik hastalıkları olanlar iyileşmektedir. Tedavisi olmayan hastalıklar hiçbir ilaç kullanmadan tedavi edilmektedir. Arayış içinde olan kişi hayat oyununun seyircisi haline gelir ve içsel bir huzura kavuşur. Tüm dinlere saygı gösterir ve dünyadaki tüm dinleri kapsayan yaradılıştan gelen Evrensel dine mensup olur. Ahlak, doğuştan gelen ve kendiliğinden ortaya çıkan bir hal alır. Dönüşümün tamamlanmasından sonra gayri ahlaki her türlü davranışın karşısında olur. Ruhun ışığında neyin doğru neyin yanlış olduğunu tam olarak bilir. Ayrıca yıkıcı olan her şeyi terk ettiği için temiz ve kutsal kalabilme gücüyle de donanmıştır. Saygı duyduğu erdemlere sahiptir ve hiç şüphesiz ahlaki bir insan haline gelir. Öncelikle düşüncesiz farkındalığa ulaşılır, sonra aklın ötesinde şüphesiz farkındalık oluşur. Bu aşamada Sahaja Yogi başkalarına aydınlanma verebilir. Yaşlanma olmaz. Tam tersine Sahaja Yogi en az yirmi yaş gençleşir ve bir o kadar da genç görünür. Onlar evrensel varlıklar haline gelirler. Tüm insanlık düşmanları, şehvet, hırs, öfke, mülkiyetçilik, kıskançlık, bağımlılıklar yok olur. Böylece bağımlı olmadıklarını göstermek için hiçbir şeyden vaz geçmek zorunda olmayan yeni bir azizler ırkı yaratılmış olur.

Sahaja Yogi'nin, parmak uçlarında Kutsal Ruh'un serin esintisinin vibrasyonları olarak hissettiği mutlak gerçek olan İlâhi Sevgi için para ödeyemezsiniz. Parmak uçları enerji merkezleri (çakra) ile ilintilidir. Çakralar bizim fiziksel, duygusal ve zihinsel varlığımızdan sorumludurlar. Eğer Yogiler kendi çakralarını düzeltebilirlerse başkalarınınkini de düzeltebilirler. Böylece tüm fiziksel, duygusal ve zihinsel sorunlar çözülür. Saflaşmış insanlar, Kundalini'nin yükseliş kanalı olan orta kanalın (Sushumna Nadi) gittikçe genişlemesi için gerekli olan ahlaki hayatın dengesine sahiptirler.

Bu bölümde şimdi şunu anlamalıyız; her insanoğlunda insani farkındalığa ulaşmak için, evrim sürecinde tamamen gelişmiş olan, hassas bir sistem vardır. Örneğin hayvanlarda günah, kir, pislik, sanat ya da şiir farkındalığı yoktur. Ama bu duyarlılıklar, kuşlar, balıklar ve hayvanlardan hoşlandığımız halde insanoğlunda açıkça kendini göstermektedir. Acaba onlar bizim içimizdeki güzelliği görebiliyorlar mı? Bu soru şu şekilde cevaplandırılabilir; insanoğlu çok önem verdiği tüm hayvanlardan daha ileri bir evrim aşamasındadır. Kuşları severiz, balıkların dans etmesinden hoşlanırsınız; ama madem ki bedenimiz temiz, zihnimiz ve kalbimiz açık ve şeffaf olmalıdır, öyleyse en iyisi kendimize saygı duymak, kendimizi sevmektir. Bu dünyadaki en gelişmiş varlıklar olduğumuz için aydınlanmamızı almak bizim doğuştan gelen hakkımızdır.

Ama bunun yerine Freud ve Saad gibi yazarlar nedeniyle insanoğlunu seksi, hayvanlardan da beter bir noktaya indirgedik. Bu öylesine bulaşıcı, alçaltıcı bir hastalık ki bozulmuş bir cinsiyetin bir tek hücresi bile herhangi bir hayvana aktarılsa onlar da bozular. Şimdilerde bu hastalık Batı'daki toplumları hasta etmiş durumda; öyle ki, bu yüzyılın sonunda kendi yaldızlı yokoluşumuzun yolunu gösteren bu yeni ahlakçıların suretleri hafızalarımızda yükselebilir. Yükselişimiz sırasında yararsız kötülükler olarak terkedilmesi gereken şeyler aslında toplumlarımızda büyük maceralar olarak bünyemize aldığımız şeylerdir.

11. Bölüm

HASSAS BEDENİMİZ

“Sakrum” adı verilen üçgen şeklindeki kemiğin içinde, saf arzunun sürekli bir gücü bulunur. Bu kemiğe Yunanlılar “sacrum” derlerdi ki bu da onların bunun kutsal bir kemik olduğunu bildiklerini gösterir. Bu güce, Sanskrit dilinde “Kundalini” adı verilir.

Bugün size, son derece alçak gönüllülükle diyorum ki, bu bilgiyi yararsız diye düşünüp bir kenara atmamalısınız çünkü bu bilgi Hindistan gibi, batının deyimiyle, gelişmekte olan bir ülkeden gelmektedir. Dışsal bilim söz konusu olduğunda Batı kültürü son derece gelişmiştir. Batı medeniyeti kendi boyundan çok daha büyük bir ağaca benzemektedir. Ama asıl köklerin bulunması gerekir. Eğer kökler Hindistan'daysa, veya başka bir ülkedeyseniz, o zaman neden köklerin bilgisini kabul etmeyelim? Bir ağaç kökleri olmadan varolamaz ve kökler, dökülmekte olan ağaçları beslemedikleri sürece hiç bir anlam taşımazlar.

Bu saf arzunun gücü üç buçuk sarım şeklindedir. Sarım, Sanskritçe “Kundal” olarak söylenir ve, bu güç, dişi bir enerji olduğu için de “Kundalini” olarak adlandırılır. Sakrum kemiğinde oturan Kundalini, uyanır ve omur iliğimizdeki enerji merkezlerimiz olan altı merkezden (çakralar) geçer, ve bingıldak kemiği bölgesini delerek çıkar. Mutlak olan gerçek kabul edilmelidir: biz bu beden, bu akıl, bu duygular, bu zeka veya ego ve şartlanmalar değiliz, biz onların hepsinin ötesindeyiz, bir Ruh'uz.

Bu noktada, bu bilginin Sahaja Yoga yoluyla herkese açık olduğunu itiraf etmeliyim, hala bir çok kişi bu bilgiyi akıl düzeyinde kullanıyor çünkü onlar aydınlanmamış azizlerin kitaplarını okuyorlar. Onlar sözcüklerin ağlarında tamamen kaybolmuş durumdadır (Shabda Jalam). Her türlü ritüelleri, oruç tutmaları, (Japas ve Tapas) eziyet verici hareketleri yapıyorlar.

Ayrıca, hemen hepsi para merkezci insanlar. Her türlü yalancılığın öğretildiği organizasyonlara sahipler. Birisi de para aklamak için İsviçre'de, benim adıma bir Sahaja Yoga Merkezi kurmuş. Ama, para ödemeksizin ne elde ettiğinizi değerlendirmek için isteyeceğiniz minimum kanıt nedir? İlk önce, aydınlanma deneyimini yaşamamız veya gerçekleştirmemiz gerekmektedir. Kutsal Ruh'un serin esintisi parmak uçlarında hissedilmelidir. Kişi akli ve fiziksel olarak iyileşmelidir. Başkalarına aydınlanma verme gücü elde etmelidir. Kendi çakralarında ve başkalarının çakralarında ne tür bozukluklar olduğunu bilmeli ve her iki durumda da tedavi etmelidir. Yanlış gurulardan gelen problemler çözülmelidir. Finansal şartlar olağanüstü bir şekilde iyiye gitmelidir. Kişi içinde ve dışında mutlak bir huzur hissetmelidir. Sahaja Yoga'da evliliklerin 95%'si son derece başarılıdır ve çocuklar aydınlanmış, büyük azizler olarak doğarlar.

Kabul edilmesi gereken bir başka gerçek daha vardır: Yaşayan tüm işi yapan Tanrısal sevginin, hassas bir gücü vardır. Yaşayan bu süreç Aydınlanma aldıktan sonra ifade edilebilmektedir. Kundalini'nin uyanışı kendiliğinden olur ve bingıldak kemiği bölgesini delip geçer. Kalbimize yansımış olan Ruh, aydınlanır ve dikkatimizi aydınlatır ve biz dikkatimize yayılan Ruh'un ışığını görürüz. Bu parmak uçlarında serin bir esinti duyduğumuz anda meydana gelir ve aynı serin esinti bingıldak kemiği bölgesinde de hissedilir. Bu serin esintinin değişik isimleri vardır. Bu isimler hakkında konuşmaya gerek yok.

Günümüzde, kişinin kendi içinde huzura kavuşacağı bir yol olduğunu insanlara inandırmak son derece zordur. Modern akıl son derece karmaşıktır ve çağın sorunlarının sadece mantıkla çözülebileceği sonucuna varmıştır. Beyindeki bu karmaşıklık ve kanaat, mutlak gerçek hakkında hiçbir fikrin çağımızdaki öğrencilerin, entellektüellerin veya bilimadamlarının akıllarına nüfuz etmesine izin vermiyor.

Seminerlerde veya uluslararası konferanslarda, tartışılacak veya ele alınacak konu anlaşmazlık içermiyorsa onun hakkında konuşmak istemiyorlar. Anlaşmazlıklar oyununu yaşayan ve ondan zevk alan insanlar için bu kabul edilemez birşey. Örneğin, ilk defa Paris'e gittiğim ve insanlara içteki neşeden bahsettiğim zaman, herkes beni, çok neşeli ve mutlu gördüğüm için uyardı, böyle bir yüz ve davranış Fransa'nın büyük entellektüelleri tarafından kabul edilemezmiş çünkü onlar benim cahil olduğum için böyle neşeli olduğum sonucuna varırlarmış ve eğer ben hayatın ne olduğunu anlıyorsam, en mutsuz insan olmalıyım. Nasıl olup da Fransızların en mutsuz insanlar olduğuna dair yeni bir izlenim edinmiş olduklarını anlayamıyorum. Aslında, Fransızlar son derece özel olduklarını düşünürler. Banyo kültürleri en üst düzeydedir. Kokuşmuş değer sistemiyle, onlar kendilerini ve diğerlerini alkolik yaparak son derece mutsuz etmişler.

Konuşmama başladığım zaman, seyircilere "Sefiller" diye hitap ettim. Fransızlara "Sefiller" diye hitap etmenin onlara yaklaşmanın en hoş yolu olduğunu düşündüm. Onlara ne söyleyeceğime dair son derece dikkat kesildiler. Onlara, Paris'teki her on sokak lambasından birinin altında oturmuş, dünyanın sonunu, gelecek olan sonu düşünen bir sarhoş bulunduğunu söyledim. Eğer her onunucu direğin orda bir bar varsa, bir kaç direk sonrasında da bir sokak kadını durmaktadır, mutsuz olduklarını söyleyen, güneş batar batmaz içmeye başlayan ve bazılarının güneş doğana kadar içki içtiği insanların başına daha ne gelebilir?

Bir keresinde, Hover-craft ile Londra'dan Paris'e yolculuk yapıyorduk ve yolculuğumuza Calais'den başlamıştık. Lille'de, akşam saat 19:30 civarı tüm evlerin kapalı olduğunu gördük. Yolumuzu kaybettiğimiz için ışığı açık olan tüm evlerin kapısını çaldık ve her seferinde ya sarhoş bir adam kapıyı açtı ya da tamamen sarhoş bir kadın sorumuzu cevaplamak için dışarı çıktı. O kadar sarhoştular ki onlara hiçbir şey sormadık. Bunu üzerine en iyisinin bir halkevine gidip yolumuz bulmak olduğunu düşündük. Ama bize köyün halkevinin nerede olduğunu bile söyleyemediler. Fransa'nın çok moda bir yeri diye bilinen o yerde, saat dokuzdan sonra biriyle konuşmak son derece zor bir işti.

Öte yandan, entellektüeller – seçkinler, başka tür bir sarhoşluğun müptelası oluyorlar. Öylesine şartlanmışlar ki onlara Tanrısallık isminden söz etmek bile mümkün değil. Batıda, erkekler söz konusu olduğunda, onlar kumar oynamakla, içki içmekle ve kadın peşinde dolaşmakla meşguller. Kadınlarsa, yetmiş yaşında, erkeklerin ilgisini çekmek için, tıpkı sokak kadınlarının yaşamak için yapmaya mecbur oldukları gibi çekici görünmeye uğraşıyorlar.

Hiçbir şeye saygı duyulmayan böyle bir toplumda, Tanrısallıktan bahseden bir insanın şansı ne kadar olur? Buna rağmen, denilebilir ki tüm bu batı ülkelerinde, bu çirkin kültürün sonucu olarak, bir çeşit çelişki yaratıldı ve kültüre karşı bir başkaldırı başladı, ama durum bundan çok daha kötü. Genç insanlar yıkıcı yöntemler kullanmaya başladılar. En sonunda, yıkım gerçekleştikten sonra, korkunç mezheplerin ve yanlış guruların üzerlerine atladılar. Dinlerden mezheplere ve güç veya para merkezci sahte gurulara. Huzurun arayışı içinde olan bu insanlar finansal ve akılsal olarak tamamen iflas ettiler. Onların hepsi hipnotize oldular.

Yaşamayı sürdürebilmiş bu genç insanlar son derece rahatsızdılar ve sürekli, şartlanmalar ve düşüncelerle dolu olan akıllarını şoke edecek bir çeşit sansasyonel oyun oynamak istiyorlardı, sanki gerçekten kaçmak ve yapay dünyanın illüzyonu içine girmek istiyorlardı. İnsanların bu illüzyon ve çelişki (bhranti) içinde olduğu dönemin en kötü zaman olduğu (Kali Yuga) söylenmişti. Bu illüzyon son derece zorlayıcıdır ve insanların rahatlamasına izin vermez. Nitekim, gerçeğin arayışının mutlak olarak başlamasıyla birlikte ve tüm bu yapay engellere rağmen Tanrısallık tüm bu ülkelere önemli bir biçimde girecektir çünkü bu insanların hepsi kendi kendilerine gerçekten işkence çektirdiler ve rahat vermediler ve onlar kendi şartlarından memnun değiller ve yaşamlarında daha iyiyi arıyorlar.

Bunlar dünyanın her yerindeki arayış içinde olan insanlardır. Aradıkları şey akıllarındaki huzurdur. Böyle olan insanlar için müjdeli bir haberdur ki, kişinin içinde huzura kavuşacağı eşsiz bir buluş bulundu. Aklın üzerine çıkılmalı. Bu doğuda, özellikle de Hindistanda bilinen çok eski bir bilgidir ve Batı'da da geleceği görenler, kişinin Aydınlanmasını aldığı bu bilgiyi biliyorlardı. İngiltere'de William Blake, Fransa'da Moliere, De Maupassant ve C.S. Lewis gibi birçok başkalarına, ve Amerika'dan bazılarında da, insanoğlunun içine giren bu Tanrısal yaşamın gelecekteki vizyonu haiz olmuştu.

İster inanın ister inanmayın, ama gerçek budur, insan idrakında, bizim ulaştığımız şey mutlak gerçeği bilmediğimiz bir konumdur. İşte bu nedendir ki bir çok çeşit felsefe ve ideoloji mevcuttur ve insanlar kendilerine özel değişik türde dinlere sahiptirler ve birbirleriyle savaşmakta, dinin esasını yok etmektedirler.

Şimdi, size söylemem gerekenleri gözü kapalı bir şekilde kabul etmeniz gerekmiyor. Kör inançlardan dolayı yeterince derdimiz var zaten. Ama eğer bir bilim adamı gibi açık fikirli olunur ise, o zaman söyleyeceklerime bir varsayım olarak bakılmalı, ve bir kere bunlar kanıtlandı mı, bedenimizde evrimimizdeki son önemli adım için gerekli olan hasas bir sistemin var olduğu kabul edilmelidir. Öncelikle, bilinmelidir ki yaratıcımız en büyük organizatördür.

İnsan vücudunda üç çeşit sinir sistemi vardır. İlki merkezi sinir sistemidir, ikincisi sağ ve sol tarafı olan sempatik sinir sistemidir, ve üçüncüsü parasempatik sinir sistemidir.

Sempatik sinir sistemi acil durumlar içindir. Örneğin, diğer kişi ormanda bir kaplan görürse, hızla koşmaya başlar. Bu olağanüstü durumunda, kalp atışları yükselir. Bu sempatik sinir sistemi tarafından yapılır. Ancak, sağ ve sol tarafın ortasında bulunan parasempatik sinir sisteminin çalışması sonucu, sempatik sinir sistemi normale döner. Tıp biliminde, bilmiyorum sonuca ulaştılar mı ulaşmadılar mı ama, sol ve sağ sempatik sinir sistemi zıt yönlerde çalışırlar,

Örneğin, sol sempatik sinir sistemi Ida Nadi (Ay kanalı) denen hassas bir kanal tarafından beslenir, ve sağ taraf, Pingala Nadi (Güneş kanalı) adı verilen bir kanaldan beslenir. Bu Ida Nadi insanoğluna duygusal yönünü verir. Kişinin bilinçaltında, geçmiş, bu Ida Kanal'ın ötesine kaydedilir. Bilinçaltı geçmiştir, bugünün geçmişi, sonra dünün geçmişi, bu yaşamın geçmişi, son yaşamların geçmişi ve en sonunda kişinin yaradılış başladığından beri yaradılan herşeyden getirdiği geçmiş, kolektif bilinçaltı. Tüm bu sahalarda, yatay olarak değil dikey olarak birbiri ardına yer almaktadır. Yükselişimiz için, bir çok Ruhbilimcinin de dediği gibi, tüm bu bilinçaltı sahalarını geçmemiz gerekmektedir.

Pingala Nadi olan diğeri, insanoğlunun fiziksel ve akılsal, kısaca entellektüel tarafı için çalışır. Parasempatik merkez, sol ve sağ sempatik sinir sisteminin ilmiklerinden meydana gelmiştir. Ne zaman sempatik sinir sistemi, olağanüstü bir durum sonucu çok çalışıp yorulursa, parasempatik bu iki kanalı gevşetir ve besler, sonuçta bu sempatik sistemlere yardım eder. Bu ilmiklerin birbirleriyle karşılaştıkları yerlerde, Çakra diye bilinen enerji merkezleri oluşur. Bu ilmikler, sol ve sağ sempatik sinir sistemimizin günlük faaliyeti sonucu etkilenen genlere de tekabül ederler.

Merkezde, yani parasempatikte olan, Sushumna Nadi (Yükseliş Kanalı) adı verilen başka bir kanal tarafından beslenir. Evrimimizde ulaştığımız herşey bu merkezi sinir sistemine kaydolur ve yerleşir. Örneğin, insanoğlu, hayvanlardan, bazı konularda çok daha yüksekte ve daha duyarlıdır. Eğer bir köpeğin veya bir atın kirli bir kanaldan geçmesini isterseniz, hiçbir itirazla karşılaşmazsınız, ama bir insan onun içinden geçemez. Öyleyse, insanlar kirli, pis ve kötü kokan şeylere karşı hayvanlarda olmayan bir duyarlılık geliştirmişlerdir. Bunun gibi insanoğlunun hayvanlardan çok daha duyarlı olduğunu gösterebilecek bir çok şey vardır. Tüm bu duyarlılıklar merkezi sinir sistemi tarafından ifade edilir. Öyleyse, evrim sürecimiz içinde ulaştığımız herşey merkezi sinir sistemimiz tarafından varlığımızda kendini gösterir.

Sarım halinde olan ve sakrum adı verilen üçgen şeklindeki kemikte gizil olarak duran bir başka kalıcı enerji daha vardır. Kalıcı enerji, özünde bölünmemiş temel enerji demektir. Tanrısal enerji tamamen gelişmiş fetüsün beynine girdiği zaman, prizmaya benzer şekilde beyinde üç bölüme ayrılır. Bu, kırılma sonucu meydana gelir. Beynin yanlarına düşen enerji, sempatik sinir sistemini oluşturmak üzere karşı tarafa geçer. Ama, Tanrısal enerji bir prizma gibi olan beynin üstüne düştüğü zaman, öz enerji, hiçbir kırılma olmaksızın, içeriden geçer ve Sakrum kemiğinde Kundalini olarak dolanır. Belki de Yunanlılar onun kutsal bir kemik olduğunu bildiklerinden ona Sakrum kemiği demişlerdir. Bu öz ve eksiksiz enerji, durağan bir enerji konumunda üçbuçuk sarım şeklindedir. İçimizde olan hassas sistem kurulmuştur. Evrim sürecimiz içinde, omur iliğimizde ve aynı zamanda beynimizde yedi ana enerji merkezi bulunur. Bu dördüncü enerji kanalı (Sanskrit dilinde bu enerjiye “Kundalini” adı verilir) bir tohumun çiçeklenmesi gibi uyandırıldığında altı merkezden geçer ve son olarak bingıldak kemiği bölgesindeki (“bramharandra”)yedinci merkezi deler ve insanın idrakını Tanrısal sevginin her yerde olan gücüyle birleştirir. İşte bu şekilde Kundalini Yoga’ya ulaşır. Kundalini yükseldiği zaman, genlerin temel verilerini değiştirir ve kişilikte bir değişim başlar. Altı merkez (çakralar) temizlenir, beslenir ve aydınlanır, bu aydınlık ilmiğin her iki tarafında üçer tane bulunan genlere yansır.

Kişinin yaşamındaki, en büyük amacın ne olduğunu bilmesi gerekir. Evrimimizin en büyük amacı, Herşeye Kadir olan Tanrı’nın kalbimizdeki yansıması olan Ruh olmaktır. Bu kişinin kendisi ile özdeşleşmesi ve aynı zamanda kendisini bilmesidir. Ayrıca, kişi, her yerde olan Tanrının sevgi gücüyle bütünleşir. İdrakımız Ruh sayesinde aydınlanır ve Tanrısal vibrasyonlar varlığımızı aydınlatarak merkezi sinir sistemimizden akmaya başlar. Bındıldak kemiği bölgesinden ve aynı zamanda parmak uçlarından ve ellerden dışarı çıkan Tanrısal sevginin her yerdeki gücü olan Kutsal Ruh’un serin esintisini de hissederiz.

Arayış içinde olan düşüncesiz konuma gelir ve böylece sakin ve huzur dolu olur. Kendiliğinden, son derece kutsal ve erdemli bir şekilde hareket etmeye başlar. Yıkıcı tüm kötü alışkanlıklar sona erer. Masumiyet ve şefkat arayış içinde olanın doğasına hakim olur. Tüm ayartıcı cinsel tarzlar normale döner ve gözler ve dikkat bile şehvet ve hırstan yoksunlaşır. Arayış içinde olan artık mutlak gerçeği parmak uçlarında bilmektedir. Gözler onları canlandıran alev pırıltıları gibi parlarlar. Zaman kişiliğin üzerindeki hakimiyeti

kaybeder ve yaşlanmak durur. Hareket hareketsizliğe dönüşür, böylece aydınlanmış Ruhlar hareket etseler bile, ego tarafından yapılan faaliyetler kaybolur. Bizi bağlayan doğduğumuz çevrelerin oluşturduğu geçmişimizin şartlanmaları düşer ve yeni kutsal bir kültür kişide ifade bulur. Sahaja Yogilerin kolektif yaşamı son derece güzel bir zevk konumuna gelir. İşte böyle Sahaja Yoga 80 ülkede yayılmıştır.

İçlerinde bu uyanışı almış insanların başına gelenlerin bir kanıtıdır bu. Bu uyanış, gerçeği arayanlar tarafından evrimimizin son aşaması olarak uzun zamandır bekleniyordu. Bunun için emir veremezsiniz, para ödeyemezsiniz, saygısızlık edemezsiniz.

Bazı insanlar, arayış içinde olmayan ama son derece kibirli veya belki de aptal olan insanlar Aydınlanma talep ederler. Böyle insanların Aydınlanma almaları, çok zordur, ne kadar bu tür karmaşık ve zor insanlarla beraber günlerce uğraşılsa da işe yaramaz.

İkinci tip insanlar, Hitler gibi zalim olanlar veya zalimce sadist fikirler taşıyan insanlardır. Bu tür olan bütün insanlar için Aydınlanma almak çok zordur. Ama bu dünyada, çağımızda doğmuş olan (Ghor Kaliyuga) arayış içinde, hevesli ve saf o kadar çok insan var ki, şaşırıyorum. Onlarda bazı insani zayıflıklar olabilir ama Kundalini tüm bu engelleri geçer ve bu insanlara ikinci doğumunu verir. Aslında, Kundalini herkesin kişisel Annesidir. Tıpkı bir kaydedici gibi, geçmişimiz hakkında, fikirlerimiz ve tutkularımız hakkında tüm bilgiye sahiptir. O her birimizin kişisel Annesidir, çocuğunu sever ve ona ikinci doğumunu vermek hevesindedir. O bizi anlar, Tanrısal Gerçek ile yüzleştğinde yükselir ve bir zamanlar son derece zor bir iş olarak görülen bingıldak kemiği bölgesini deler. Bunun için başınızın üstünde durmanız, oruç tutmanız, açlıktan ölmeniz, ilahi söylemeniz gerekmez, hiçbir şey gerekmez, ama teslim olmuş alçakgönüllü bir kalp gerekir. Bu olaya erişmek Tanrı'nın kutsamasıdır.

Herşeye Kadir olan Tanrı'nın yansıması olan Ruh, mutlak gerçeğin ve neşenin kaynağıdır. Ama bu Ruh, insan konumunda iken idrakımızda parlamaz. Sadece Aydınlanmadan sonra idrakımız Ruh tarafından aydınlanır. O nedenle, mutlak gerçeğin saf sevgisini, huzur ve neşesini bulmak için kişinin Ruh olması gerekmektedir. Bu anlamamız ve kabul etmemiz gereken ilk şeydir çünkü biz bu vücut değiliz, bu akıl, bu zeka, bu duygular, bu şartlanmalar veya bu ego değiliz. Biz "Benim bedenim, benim aklım" vs. deriz, ama bu "benim" diye ifade ettiğimiz "ben" midir?...

Biz tüm bu güzel çiçekleri görürüz, ağaçları, meyvaları ve yaşamakta olan her türlü olayı, her türlü mevsim değişikliklerini görürüz, ve "Tüm bunları kim yapıyor?" diye düşünmeyiz bile. Bu, Ritumbhara diye de bilinen, tüm bu mucizevi şeyleri yapan, kendi yararımız için kullandığımız ama onun hakkında asla düşünmediğimiz sevginin her yerde olan Tanrısal gücüdür. Doktora "kalbimizi kim çalıştırıyor?" diye sorarsanız size "otonom sinir sistemi" diye cevap verecektir, ama bu otonom sinir sistemi gerisinde bir otoyoya sahip. Ve kim bu otoyolu çalıştırıyor? Buna cevap veremezler. Cevap vermemek konusunda dürüsttüler ama bir cevap vardır. Varlığımızdaki tüm yaşamsal şeyleri kontrol eden candır.

Kundalini uyandırdığı zaman, söylediğim gibi, bingıldak kemiği bölgesini delerek geçer ve para ödemek ihtiyacında olmadığımız, zorlamadığımız ve hiç bir şekilde onun hakkında düşünmediğimiz yaşayan tüm işleri yapan Tanrısal sevginin her yerde olan gücü ile bizi bağlantıya geçirir. Böylece, varlığımızın içinde bu yaşamsal güç akmaya başlar ve tüm fiziksel, zihinsel, duygusal ve Ruhsal sorunlarımız, genlerimiz düzene sokulduğu için çözülür.

Yükselişimizin orta yolunda (Sushumna) hassas enerji merkezleri olan yedi merkez vardır. Ayrıca, yardımcı merkezler de mevcuttur. Bu hassas merkezler içimizde evrimsel sürecimiz boyunca yaratılmışlardır. Bu merkezler, sol tarafta, duygusal besinimizi, sağ tarafta fiziksel ve zihinsel besinimizi sağlarlar.

Kundalini olarak bilinen bu güç yükseldiği ve yedi merkezden geçtiği zaman, bizim fiziksel, zihinsel, duygusal ve Ruhsal isteklerimizi ifade eden bu merkezleri besler. Merkezler yeni konumlarını genlere yansıtırlar. Bu merkezler aydınlanmışlardır, böylece, fiziksel tarafımız düzelir, zihinsel tarafımız düzelir, duygusal tarafımız düzelir ve ayrıca Ruhsal tarafımız da düzelir. Kundalinimiz, bir kere küçükken yumuşak olan bingıldak kemiği bölgesindeki son merkezi delip geçti mi, Tanrısal sevginin heryere nüfuz eden gücüyle bir olur. Kutsal Ruh'un serin esintisi, çok güzel vibrasyonlar olarak parmak uçlarımızda esmeye başlar. Bingıldak kemiği bölgesinden çıkan serin esintiye de hissedebiliriz. Aydınlanmanın ilk deneyimi budur.

İkinci deneyim şudur: Kundalini yükseldiği zaman, düşüncesiz bir idrak konumu yaratır (Nirvichar Samadhi). İnsanoğlu sürekli olarak gelecek veya geçmiş hakkında düşünür. Eğer biri ona şu anda yaşaması gerektiğini söylerse bu imkansızdır. Bir düşünce, bir dalga gibi yükselir ve sonra diğer düşünce yükselir. Bu düşünceler yükselir ve düşerler, ama onlar sadece geçmiş ve gelecekte gelirler.

Kundalini yükseldiği zaman, bu düşünceler uzar. Düşünceler arasında, dışarı yayılan çok küçük bir boşluk (vilamba) vardır ve bu boşluk mutlak bir sessizlik konumu oluşturur. Böylece biz şu anda oluruz, düşüncesiz olarak, endişesiz, öfkesiz ve şu anda kalırız yani gerçekte. Aslında, gerçek şu andadır çünkü geçmiş artık yoktur ve gelecek daha varolmamıştır. Şu an konumunda olduğumuz zaman mutlak bir sakinlik ve barışa kavuşuruz. İşte içsel huzurumuzu da böyle elde ederiz. Bu huzura, binlerce kişi, Kundalini'lerini aynı anda uyandırdığı zaman, kolektif olarak kavuşmuş olur.

Örneğin, suyun içinde oturduğumuz zaman, yükselen dalgalardan korkarız. Ama bir gemiye binersek, yükselen dalgalara bakabiliriz ve o ürkütücü dalgalara karşı şahit konumuna geliriz. Aksine, onlardan zevk alırız. Şu an konumuna yükseldiğimiz zaman da aynı bu şekilde olur, bizi çevreleyen tüm sorunları görürüz ve son defa olarak sorunların dışına çıkarız. Çözümleri de biliriz ve onları çözeriz. O konumda gelecek veya geçmişten rahatsız olmayız, gerçek olan şu anın kutsamalarının zevkini çıkarırız ve düşünce olmadan herşeyin farkında oluruz. Son derece farkındayızdır ama düşüncesizdir (Nirvichar Samadhi). Gördüğümüz herşey sanki bir fotoğraf gibi hafızamıza yerleşir. Bu içsel sessizlik kalplerimizi açar. Tüm ego ve şartlanmalar sessizliğin dalgasız okyanusunda erimeye başlar. Örneğin, eğer güzel bir halı alırsam, onu korumak bir sorundur. Hele halı bir başkasına aitse durum daha da kötüdür. Ona bakarım ve endişe duyarım. Ama, eğer düşüncesiz farkındalık konumuna gelebilirim, o zaman halıya hiçbir endişe olmaksızın bakarım. Böylece, yaratıcılığını halıya koymuş olan sanatçının neşesi, bingıldak kemiği bölgesinden içime yayılmaya başlar. Neşenin son derece yatıştırıcı, rahatlatıcı dalgaları beni hayran bırakır. Tıpkı ilham gibi, bu konumda gelen tüm düşünceler Tanrısal düşüncelerdir. Düşünmek isterseniz düşünebilirsiniz, düşünmek istemezseniz, düşünmek zorunda değilsiniz. Biz bu konuma Sanskrit dilinde, dördüncü boyut farkındalığı anlamına gelen (turiya) deriz. Bazan turiya konumu, Aydınlanmadan sonra en fazla birkaç saniye içinde kendini ortaya çıkarır, sonra büyümeye başlar ve kişi kendi aklında mutlak bir huzura erişir.

Önce, okyanustaki bir gemiye binmeye çalışırız. Gemiye bindiğimiz takdirde ve yüzmesini de biliyorsak, dalgalara yeniden atlayabilir ve boğulmaktan korkan bir çoklarını kurtarabiliriz.

Bu, eriştiğimiz ikinci bir konumdur; kişinin kendisine karşı hiçbir şüphe duymadığı “şüphesiz farkındalık” konumu. Kişi tamamen kendisine güvenir ve başkalarının Kundalini’sini uyandırabilir, başkalarını iyileştirebilir, etrafındakilerden rahatsız olmadan kendi turiya konumunda kalabilir. Kişinin kendisine veya yaşam aracılığı ile çalışan Tanrısallığa karşı hiçbir şüphe duymadığı bu konuma “şüphesiz farkındalık” (nirvichara samadhi) denir.

Bundan başka, herşeye kadir olan Tanrısal güç çalışmaktadır. Bir kere bu güçle bağlantıya geçtik mi, o bizi korur. Bu Tanrısal güç bir bilgi okyanusudur, mucizeler okyanusudur, çok büyük mutluluk okyanusudur ve sevgi okyanusudur, O şefkat okyanusudur, ama herşeyin üstünde, o affedicilik okyanusudur.

Öyleyse, gerçek bir yükselişe erişmek için, kişinin herhangi bir kişiyi düşünmeden herkesi affetmesi gerekmektedir. Kalbinizden “herkesi affediyorum” demelisiniz, en azından üç kere. Bunu dediğiniz zaman, affetmeniz gereken insanları düşünmemelisiniz, çünkü onları düşünmenin kendisi bir başağrısıdır, öyleyse en iyisi genel olarak “herkesi affediyorum” demektir, en azından günde üç kez. Çünkü, affetseniz de affetmeseniz de, hiçbir şey yapmıyorsunuz, ama affetmezseniz, o zaman yanlış kişilerin ekmeğine yağ sürmüş oluyorsunuz. Ve siz yanlış kişilerin ekmeğine yağ sürüp kendinize işkence ederken onlar kendi kendilerine mutludurlar. Öyleyse şimdi, bu ağır yükten kurtulmanın zamanı geldi. Bunun için “herkesi affediyorum” demelisiniz.

Anlamanız gereken ikinci şey, eğer gerçeği arıyordusanız, hiçbir şeyden dolayı suçlu olamayacağınızdır. Arayış arzunuzdan dolayı, tüm suçlarınız yok oldu, öyleyse suçluluk duymaya veya birine birşeyin günahını çıkarmaya gerek yoktur. Gerçeği aradığınızda, aklınızda yarattığınız tüm suçluluk duygularından zaten temizlenirsiniz. Suçluluk duygularının çoğu yapaydır. Aklınızda herhangi bir suçluluk duygusu taşımanıza gerek yoktur, ama insanlar, sanki bu bir çeşit modaymış gibi onu taşıyorlar. Suçluluk duygusu geçmişten gelir ve geçmiş var olmadığına göre, kişinin bundan rahatsız olmaması gerekir. Ne hatalar yaptıysanız, yaptığınız anda onlarla yüzleşmelisiniz, ama şimdi, geçmişin o suçluluk duygularından rahatsız olmanın hiçbir faydası yoktur. Bu yüzden, lütfen kendinize “kendimi affediyorum” deyin. “Kendimi affediyorum” demelisiniz, çünkü sevginin bu Tanrısal gücü bir affedicilik okyanusudur. Öyleyse kendinizi tamamen affetmelisiniz ve bir daha suçluluk duygusuyla zamanınızı harcamamalısınız. Kendinizi affetmezseniz, sol Vishuddhi merkezi zarar görür ve bu merkezde olan böyle bir tehlike onun tamamen tıkanmasına yol açar ve Kundalini yükselmez. Birçok kişi, başkalarına karşı hatalar yapmış atalarından dolayı bile kendilerini çok suçluyorlar.

Bundan başka, kendinizi veya başkalarını affetmezseniz optik chiasma’daki Agnya çakra kirlenir. Bu merkez son derece dardır. Kendinizi veya başkalarını affetmezseniz, o zaman bu merkez açılmaz, Kundalini’nin delip geçmesi için bu merkezi bir şekilde açması gerekir. Kim olduklarını düşünmeksizin herkesi affettiğiniz zaman, kendinizi çok daha hafif hissedersiniz. Ama Kundalini Agnya çakradan geçtiği zaman, sizi düşüncesiz farkındalık konumuna getirir. Öyleyse lütfen kendinizi ve herkesi affedin, kim olduklarını düşünmeden, günde üç kere, her sabah ve her akşam yatmadan önce. Bu bir dua gibidir.

Şu anda olduğunuz zaman, ne kadar huzurlu olduğunuza şaşıracaksınız. Aklınızın gölünde hiçbir karışıklık ve kargaşa yoktur ve siz neşe dolu varoluşun bir büyük kutsaması olan huzur dolu konumundan zevk duyarsınız. Bu huzuru içinize yerleştirmek için, kişinin her gün, düşüncesiz farkındalık konumuna girmesi gerekir. Doğa veya insanlar tarafından yaratılmış ve çok güzel olan şeyler sizi kendiliğinden düşüncesiz idrak konumuna sokacaktır. Herşeye,

içinize herhangi bir düşünce girmeksizin bakacaksınız, ama soyut bir enerji gibi hareket eden o yaratılan şeyin neşesi varlığınıza dolacak ve siz, aklın herhangi bir taraflı veya amaçlı tepkisi sonucu değil, son derece öznel bir neşe hissedeceksiniz.

Dünyanın, ilerde başkalarını da aynı yola sokacak ve varolmanın bu huzur dolu konumundan neşe duyan planlı veya düzenli bir toplum, veya bir grup veya bir ırk olurturacak, kalplerinde bu mutlu ve huzurlu neşenin bahşedilmiş olduğu insanlara ihtiyacı var. Bu huzur dolu konumda, toplumdaki kaçmıyoruz, kimseyi kınamıyoruz, ama biz şimdi tamamen pişirilmiş olduğu için üstüne hiçbir işaretin artık yapılamayacağı fırınlanmış bir çömlek gibiyiz. Ve bizler, hiçbir başka negatif güç tarafından donuklaştırılmayan, bozulamayan, incinemeyen, farkındalığın son derece olgun insanları haline geliyoruz. Sonuç olarak, global barışın olması, benim çiçeklenme diye adlandırdığım bu çok özel zamanda, sadece bu konuma ulaşmış insanlar tarafından gerçekleştirilebilir. İncil’de, bu zaman son yargı olarak anlatılmıştır, Kuran’da da Kıyamet (Diriliş) olarak adlandırılır. Aksi halde, global barışı yaratabilecek bir grup veya bir organizasyon oluşturan insanlara inanmak sahte birşeydir. Bir çok insan için Aydınlanmalarını alma zamanı gelmiştir ve eminim ki, Tanrısal Sevgi’nin krallığında, yeni doğmuş olan bu insanlar barışı yayacaklar ve aynı zamanda global barışı yaratacaklar.

Ruhun Işığıyla, insanoğlu, aklını avlayan tüm yanlış ve yapay şeylerden vazgeçer. Arayış içinde olanların aklından öncelikle korku kaybolur. Örneğin, sıkışık bir trafiğe takıldığımız zaman, endişeleniriz, ama eğer bir dağın tepesinde oturup trafiği seyrederseniz, ondan dolayı rahatsız olmayız. Aynı şekilde, aklımızdaki kargaşa ve soruna bakarız ve asla telaşlanmayız. Böylece, ölüm korkusu veya başka tür korkular kaybolup giderler ve biz şu anın içinde sonsuz bir hayat yaşarız. Yaşamımızın her anının tadını çıkarırız ve bu neşeyi herkese iletmeye çalışırız.

Bilinmesi önemli olan bir başka nokta, anlamı kökü desteklemek olan, ilk merkez Mooladhara’nın Kundalini’nin altında bulunuyor olmasıdır. Bu çakra, boşaltım fonksiyonunun yer aldığı leğen plexus’da faaliyet gösterir. Fonksiyonlarından biri sekstir. Bu çakra Kundalini’nin altında olduğu için, yükselişte hiçbir rol oynamaz. Aksine, bu çakra, Tanrısal güç ile birleşmeyi (yoga) sağlamak için Kundalini yükseldiği zaman tüm faaliyetlerini durdurur ve biz çocuklar gibi masum bir hale geliriz.

Kundalini üçüncü bölgeye, Nabhi çakranın yakınına yükseldiği zaman, son derece erdemli bir insana dönüşürüz. İllüzyon okyanusu diye adlandırdığımız bu bölge, hakimiyetin on prensibi ile aydınlanmıştır. Bu on emir merkezlerini, yüce öğretmenler yaratmışlar, aydınlatmışlar ve bizi kutsallaştırmışlardır. Kişinin hareketlerinde katı olması gerekmiyor. Biz otomatik olarak gerçekten Ruhani oluyoruz. Tıpkı bir yumurtanın kuş olması gibi, biz de iki kere doğduk. Sanskritçe’de bir Yogi veya herşeye kadir güç anlamına gelen Brahma’yı bilen bir kişiye Dwija denir ve bir kuşun adı da Dwija’dır, yani iki kere doğmuş. İçlerinde Abraham ve Musa’nın da olduğu 10 ebedi öğretmen yeryüzüne tekrar tekrar doğmuşlardır. Zerdüş beş kere doğmuştur ve diğerleri de değişik ülkelerdeki değişik yerlerde, insanlara yükselişte gerekli olan dengeyi oturtacak dinsel bir yaşam seçmeleri için yol göstermek üzere yeniden doğmuşlardır.

Ama dini bir yaşamdan bahsetmek bir işe yaramaz. Kutsal kitapları okurken kelime ağları içinde (Shabda Jalam) kaybolur gideriz. Kundalini uyandıktan sonra, illüzyon okyanusu diye bilinen (bhavasagara) bölgeye yükseldiği zaman içimizde evrensel saf dinin varlığını doğal olarak hissederiz. Bu merkez tamamen aydınlandığında ve Ruhsallığa yerleştirildiği zaman, otomatik olarak erdemli oluruz. Değer sistemimize saygı duyarız, ahlaklı oluruz, dürüst ve

sakin oluruz ve doğal olarak şefkat dolu oluruz. Tüm bu nitelikler içimizde o kadar açık seçik olmaya başlar ki değişiriz ve son derece erdemli yeni bir varlığa dönüşürüz, tıpkı bir aziz gibi. Böyle bir kişiye, “şunu yap, bunu yapma” diye konuşmaya da ihtiyaç kalmaz.

İkinci merkez olan Swadhistan çakra aydınlandığı zaman, yaratıcılığımız olağanüstü bir şekilde artar. İçimizde, bir anda dünyaca ünlenen ve son derece yüksek yaratıcılık seviyesine çıkmış bir çok artist, müzisyen, ressam, inşaatçı, mimar bulunmaktadır. Swadhistan merkezinin, sol tarafı, Tanrısal Yasalarla ilgili bize bilgi verir, nasıl çalıştıklarının, içimizdeki bu güçleri nasıl kullanmamız gerektiğinin, ve onları kendimizin ve başkalarının yararına nasıl kullanmamız gerektiğinin bilgisini verir. Swadhistan çakra, göbeğimizin ortasında bulunan Nabhi çakradan dışarı çıkar. Swadhistan çakra bu okyanusun üstünde, sanki bir nülüfer çiçeği gibi her tarafa hareket eder. Ve sol tarafa geldiği zaman, sol tarafın negatif güçlerini yok ederek sol tarafı besler. Bu negatif güçler Ruhaniyet ile ilgili yanlış uygulamalar sonucu oluşmuştur. Bu merkez saf Tanrısal Bilgi (Shuddha Vidya) içindir. Tanrısal yasalar, onların çalışması ve amacı, kişinin merkezi sinir sisteminde ortaya çıkan tüm insanların sorunlarıdır ve otomatik olarak kişi kendisi ve başkaları için sorun yaratan tüm bu problemleri çözme yeteneğine sahip olur. Ve sağ tarafa geldiği zaman, doğrudan Pingala Nadi'ye bağlanır, ve insanın zekasını son derece bilge ve dengeli bir farkındalığa dönüştürür. Sınıfında çok fazla başarılı olmayan ve öğretmenleri tarafından okuldan uzaklaştırılan bir çok çocuk aydınlanma aldıktan sonra çok başarılı öğrenciler oldular ve sınıf birinciliklerine yükseldiler. Bir çok çocuk da burs kazandı. Sahaja Yoga'ya gelen bir çok çocuk birinci sınıfı kazandı ve sınıfta ilk sıraya yerleşti. Swadhistan beyni keskinleştirir, onu zeki yapar, normalden çok daha fazla, ama iki yüzlü bir zeka veya kibirli bir ego yaratmaz. Aksine, Sahaja Yoga tarafından yardım edilmiş böyle öğrenciler veya insanlar son derece alçak gönüllü, nazik ve şefkatli olurlar.

Kişinin hayatında ölçülü olması, aşırılığa kaçmaması gerekir. Fakat modern hayat öyle ki, insanlar sürekli aşırılığa kaçıyorlar, ta ki tepki alana kadar. Saat 13:00'den sonra, öğle yemeğinden sonra, insanların bazen saatlerce güneşin altında oturduklarını görüyorsunuz, sonra da güneş onların cildine dokunuyor. Deri kanseri oluyorlar, ama öyle oturmaya devam ediyorlar, ta ki deri kanseri olana kadar. Her alışkanlığın özelliği birbirinin aynı gibi görünüyor. Örneğin, Grand Prix benim düşünebileceğim en kötü sporlardan biri; seyredenleri memnun etmek için neredeyse birinin ölmesi gerekiyor, tıpkı İspanyol boğa güreşleri gibi. Şimdi de İspanyol kadınlar boğa güreşlerine katılıyorlar. Sağ kanalın böylesine aşırı uç davranışlarına kendilerini gerçekten kaptıran modern insanlar, karaciğer sorunları, şiddetli kabızlık, astım, kuvvetli kalp krizleri, inme, şeker hastalığı, kan kanseri, böbrek yetmezliği gibi hastalıklara yakalanmaya müsait oluyorlar.

Sağ tarafın ve sol tarafın aşırı uç davranışlarının yarattığı tüm sorunlar Kundalini'yi harekete geçirerek düzeltilebilir çünkü Kundalini yükseldiği zaman dikkati merkeze doğru çeker. Böylece bir kişi son derece dengeli bir kişilik haline gelir ve hiçbirşeyde aşırılığa kaçmaz. Bunun da ötesinde, tüm ego merkezci alışkanlıklar sone erer. Ayrıca, şartlanmalar yüzünden meydana gelen alışkanlıklar da kaybolur. Böylece kişi özgür bir kişiliğe dönüşür ve kendini geçmişteki haliyle görür ve kendine güler.

Bir kişide meydana gelen başka bir olay da kendi uyanışını elde etmesidir; hayatın tüm yapay engellerini unuttur, ırkçılık, ulusçuluk, komünizm, kapitalizm, ve tüm bu “-izmler” yokolur ve kişi evrensel dinin, Tanrısal sevginin evrensel krallığının bir parçası haline gelir.

Evrensel din kendiliğinden aydınlanmıştır ve aklımızın tüm şüphelerini alt eden ve sistemimizde, ailemizde, ülkemizde ve dünyamızda neyin yanlış olduğunun net bir resmini

yapan içteki varlığın bir ifadesidir. Neden barış yok? Sebebini anlar ve o kendini bir köle gibi “-izmlerin” şartlanmaları ile özdeşleştirmez. Kalbimizdeki Herşeye Kadir Tanrı'nın yansıması olan Ruh'un ışığıdır bu ve O tamamen özgürdür ve O tüm bilgidir. Bu ışığın altında, kendimizde, ailelerimizde, toplumlarımızda, ülkelerimizde birşeylerin yanlış olduğunu anlıyoruz ve işte bu yüzden acı çekiyoruz. Örneğin, İsviçre'de çocuğu beşik ölümü kurbanı olan bir hanımla karşılaştım. Acısından dolayı alkolik olmuştu. Ona çocuğunun nasıl öldüğünü sordum, uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra anlattı: “Bebek iki aylıktı ve geceleyin yan odada yatıyordu ben ve kocam da diğer odada yatıyorduk. Bir sabah erken birden farkettim ki bebek beşiğinde ölü yatıyor. Bu beni gerçekten şoke etti. Kederden aklımı kaçırmak üzereydim.”

Bu benim, Batı ailelerinin küçük bebeklerinden uzakta yattıklarını ve çocukları daha bir yaşında bile değilken ayrı bir odada uyduklarını ilk öğrenişimdi. Eğer çocuk açlıktan veya susuzluktan veya rahatsızlıktan dolayı ağlarsa veya boğulursa, hem annesi hem babası ondan uzakta başka bir odada çıplak vaziyettedirler çünkü onlar için seks hayatı en önemli şeydir. Bana dedi ki: “Biz çıplak yatıyoruz, o yüzden çocukları odanın dışında tutuyoruz.” Öncelikle anlayamadığım, İsviçrenin bu ısrarı soğukunda neden çiftler çıplak yatarlar? İki aylık bir çocuğa çılgın anne babasının çıplak olup olmaması ne ifade eder? Bana “bu bizim kültürümüz” dedi. Bu seks merkezci kültür, doğmadan önce anne ve babalarının bu tür bir kültüre sahip olduğunu bilememiş olan bir çok küçük çocuğun hayatına mal oldu. Neden ailelerin çocuk istemedikleri ülkelerde doğuyorlar? Erkeklerin ve kadınların seks hakkındaki düşüncesi, konuşuş ve yapış tarzları gerçekten mide bulandırıcı. Bitkin düşüyorlar ve güçlerini kaybediyorlar. Seks hayatlarıyla onlar Hindistan'da sadece seksten konuşan haremağaları gibiler. Aydınlanmadan sonra aileler değişirler. Çocuklarına karşı son derece dikkatli ve sevgi dolu olurlar. Seks, para ve güç merkezci kültür Ruh merkezci hale gelir: çok güzel, sevgi dolu, paylaşımcı ve şefkatli, affedici ve neşe dolu aile tarzları birleşir. Çünkü Ruh'un ışığında, onlar bu aptal kültürün karanlığını görürler. Son derece dengeli ve ahlaklı bir seks yaşamı elde ederler. Onlardan doğan çocukların çoğu aydınlanmış olarak doğarlar ve son derece akıllı, uysal, sevgi dolu ve bilge olurlar.

Orta kanalda, göğüs kemiğinin arkasında, omuriliğin üstünde, Kalp merkezi adı verilen (anahatha) dördüncü merkez bulunur. Kalp merkezinin iki yardımcı merkezi vardır, biri sağda, biri solda. Kalbin ana merkezine anahatha merkez denir çünkü kalbin sesi olan “lub dub” hiçbir çarpma olmaksızın yaratılırlar. Yine de bir sağ tarafı bir de sol tarafı vardır. Bu merkez çok önemlidir çünkü oniki yaşına kadar, bu merkez, göğüs kemiğinde, daha sonra bütün vücuda yayılan ve göğüs kemiğinin uzaktan kumandası altında olan antikorları üretir. Kişi korku veya saldırı hissettiği anda, bu göğüs kemiği atmaya başlar ve Sanskritçe'de “Ganalar” denen antikorlara mesajlar yollar. Bu antikorlar hastalığa veya saldıranlara karşı savaşır. Merkezi konumdaki orta kalp bizim bağışıklık sistemimizdir. Ebedi Anne'ye karşı, ahlak dışı seks alışkanlıkları, alkol, uyuşturucu, korkudan dolayı iç stres ve baskıdan dolayı korku gibi yanlış davranışlar sonucu bir günah işlediğimiz zaman, bu merkez tehlikeye girer, bağışıklık sistemimizi zayıflatır ve böylece kişinin hastalıklara karşı mücadelesinde yardım etme gücünü kaybeder.

Sol tarafta, kalbin merkezi kalbin kendisi tarafından gözetilir. Bu merkez Herşeye Kadir Tanrının Ruh olarak yansıdığı yerdir ki aslında, aydınlanma aldıktan sonra dikkati aydınlatan bu merkezdir. Bu merkez, insanlar çok fazla fiziksel ve zihinsel olarak çalıştığında ve ayrıca aşırı alkol kullandıklarında bozulur. Böylece kalp öyle bir duruma gelir ki herşey kalp krizine sebep olabilir. Özellikle genç yaşta, eğer insanlar aşırı derecede tenis veya buna benzer oyunlar oynarlarsa kuvvetli ve ölümcül kalp krizlerine kurban giderler. Bu, Swadhistan

dediğimiz ikinci merkezin karaciğer problemleriyle bağlantılıdır. Gelecekte yaşayan insanların kuru veya çabuk parlayan, saldırgan bir doğaları vardır. Yaşamın ilerleyen yıllarında bile tehlikeli olabilecek kalp krizlerine eğilimli olurlar. Bu tür kaba, dolandırıcı, kurnaz ve alçak bir doğaya sahip insanlar kuvvetli kalp krizlerinin kurbanlarıdır.

Sol kalp bizim dünyevi Anne'mizle bağlantıdadır, sağ kalp bizim dünyevi Babamızla olan ilişkimizle bağlantıdadır. Eğer Baba erken yaşta ölmüş ise veya oğlunu veya kızını çocuk yaşta terkettiyse veya onlara hayatlarının ilk yıllarında kötü muamele ettiyse bu merkez bozulur. Bunun aksine, eğer oğul veya kız Babaya saygısız davranırlarsa veya her kim ki Babaya, Her şeye Kadir Tanrı'ya karşı, çalarak, hile yaparak, aldatarak, yalan söyleyerek, şiddet uygulayarak, öldürerek, vb. bir günah işlerse, tüm bu hareketler sağ kalbe zarar verir.

Kalp merkezinin üstünde, omur ilik üzerinde, iki boyun kemiğinin ortasındaki çukurun üstünde "Vishuddhi" dediğimiz merkez bulunur. Vishuddhi merkezi kolektif olarak iletişimi temsil eder. Bu merkez sağ tarafa doğru fazla aktif olursa, sonuçta kişi konuşmasında ve davranışlarında son derece küstah ve saldırgan biri haline gelir. Böyle bir kişi iyi bir konuşmacı olabilir ama söylevinde tamamen kurudur. Vishuddhi çakranın aşırı aktif sağ tarafından şikayet eden biri, çok kırıncı sözler söyleyebilir, kükreyen aslan gibi sesini yükseltir ve ağır diliyle insanlara hükmeder. Kısıp sesle başlayıp sesin tamamen kaybolmasına kadar giden daha bir çok fiziksel belirtiler başgösterir. Vishuddhi çakranın sol tarafı insanlar suçluluk hissettikleri zaman tehlikeye girer. Böyle bir kişi çok utangaç, korkak ve kurnaz biri olur. Orta Vishuddhi çakra, kişi zor bir durumda iken, bağlantıdan yoksun kalır ve kişi kolektiviteden neşe duyamaz ve şarkı söyleyemez. Aşırı derecede suçluluk duygusuna göz yummak kalbin anjinine neden olabilir. Eğer ona neden olmazsa, boyun bölgesinde kanser oluşabilir. Eğer bu merkez tümten çalışmıyorsa ve bu merkezle birleşmiş bazı merkezler de bulunmaktadır, doktorların alanının ötesinde çok karmaşık bir tıbbi vaka vuku bulabilir.

Kaşların arasında, "Hamsachakra" adı verilen, Vishuddhi'nin bir başka uzantısı vardır. Bu çakra ayırdetme gücü içindir. Aydınlandığı zaman Tanrısal ayırdetmeyi verir. Sağduyu olmadan verilen kararlarla aşırı yüklendiği zaman, kişi sinüs veya tek taraflı zonklama şeklinde başağrısı oluşturabilir. Bu merkez kirlendiği zaman, kişinin ekşi veya dil için aşırı keskin yiyecekler gibi gırtlığı bozacak şeyler yememesi gerektiğini anlamalıdır.

Agnya merkezi, beyindeki optik chiasma'nın kesişme yerindeki merkezdir. Bu merkezin iki taçyaprağı vardır ve bir tanesi pineal body'yi diğeri ise pituitary'yi kontrol eder. Pineal süper ego olarak tüm şartlanmaları depolarken, pituitary egoyu yaratır. Ego ve süperego balonları, Agnya çakranın bulunduğu optik chiasma'daki kesişmeden dolayı birbirlerinden zıt yönlerde yer alırlar. Sonuç olarak, sağ taraflı bir kişinin beyninin sol tarafında ego balonu bulunurken, sol taraflı bir kişinin şartlanmalar ve süper ego balonu beynin sağ tarafındadır. Eğer bir kişinin sağ tarafına felç gelirse, bunun beynin sol tarafındaki etkilenmeden ileri geldiğini bilmeliyiz. Bunun tıp biliminde kabul edilip edilmediğinden emin değilim. Çok fazla düşündüğümüz zaman egonun beynin sağ tarafında gittikçe daha çok şiştiği ve tüm sağduyumuzu tıkadığı sağ taraftaki bu merkezde sorunlar başlar. Çocukluktan beri edindiğimiz şartlanmalar sol tarafa yığılır ve sorunlar yaratır. Ama eğer, yanlış türde dini insanları veya insanlara büyü yapan sözüm ona sahte guruları veya mezhepleri ziyaret etmişse, kişi fanatik bir hale dönüşebilir. Bu şartlanmaların içinde gerçek payı hiç yoktur, ama biz onlarla ilgili olarak şartlandığımız için, hepsini kabul ederiz. Büyümekte olduğumuz için bu şartlanmalar da büyür ve bazen Ruhumuza çok kötü etki ederler.

Son merkez limbik bölgedir. Bu merkezin tepesini, ilerleyişimizin son noktası olan bingıldak kemiği bölgesi oluşturur (Brahma Randhra). Bu merkez (Sahasrara), bin tane sinirin varlığını ifade eden bin taçyaprağı ile en önemli olandır. Aydınlandığı zaman, bu taçyapraklar değişik renkleriyle, son derece sessiz ve sakince yanan bin tane alev gibi görünürler. Bu taçyaprakların sayısı ile ilgili büyük bir anlaşmazlık mevcuttur. Sınırlı bilgilerinden dolayı, tartışmayı seven doktorlar için bu durum, Sahaja Yoga'yı anlamalarını imkansızlaştırmaktadır. İncil'de : “Sizin önünüzde alev dilimleri gibi belireceğim” denmiştir. Elbette ki bu, Hindistan'daki bir çok kutsal kitapta da tarif edilmektedir. Kundalini yedinci merkezi geçtiği zaman, tıpkı çocuklukta olduğu gibi, yeniden biraz yumuşayan bingıldak kemiğini delip geçer ve Tanrısal sevginin her yerde olan gücüne katılır veya onunla bir olur ve birleşir. Sonuç olarak, Kutsal Ruh'un serin esintisini parmak uçlarımızda, daha sonra ellerimizde ve ayrıca bingıldak kemiği bölgesi etrafında hissetmeye başlarız. Tanrısal sevginin her yerde olan gücünü ilk hissedişimizdir bu.

İnsanlar tıpkı bir salıncak veya bir metronom gibi bir taraftan diğerine hareket ederler. Ama merkezde kalamazlar. Bu sadece, Kundalini kendini Tanrısal sevginin her yerde olan gücü ile bağlantısını tamamen kurduğu zaman mümkündür. Her iki yöne doğru yapılan bu aşırı uç hareketlerinin sonucu olarak, kendimizde ve toplumumuzda sorunlar yaratırız.

Parmak uçlarımızda, kendimizin ve diğer insanların merkezlerini hissedebiliriz. Kendimizin bilgisi ile merkezlerimizi nasıl tedavi edeceğimizi bilirsek diğer insanların merkezlerini de iyileştirebiliriz. İnsani idrakımız kendiliğinden, başkalarının çakraları hakkında bilgi sahibi olmamızdan dolayı, kolektif bilince ulaşır. Şimdi çakraların dilinden konuşuyoruz ve başkalarını ve onların sorunlarını çakralar yoluyla anlıyoruz. Aşırı sağ taraf bizim aşırı gelecekçi kişiliğimizden veya kolektif bilinçüstündendir ve aşırı sol taraf bizim kolektif bilinçaltımızdandır. Şu anda, Kundalini'nin her yerde olan Tanrısal sevgisine ulaşması sonucu yükseldiğimiz zaman, Süper Bilinç alanına ulaşırız.